

ประกาศนายทะเบียนพรรคการเมือง

เรื่อง รับผิดชอบการจัดตั้งพรรคการเมือง

ด้วย นายทะเบียนพรรคการเมืองได้รับแจ้งการจัดตั้งพรรคการเมืองชื่อ พรรคอารยธรรม ตามมาตรา ๑๓ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยพรรคการเมือง พ.ศ. ๒๕๕๐ ไว้ในทะเบียนพรรคการเมือง เลขที่ ๕/๒๕๕๔ ตั้งแต่วันที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๕๔ โดยมีรายละเอียดเกี่ยวกับนโยบายพรรคการเมือง ข้อบังคับพรรคการเมืองและรายชื่อคณะกรรมการพรรคการเมืองของพรรคอารยธรรม ดังนี้

นโยบายพรรคอารยธรรม

ระบบแบบแผนของรัฐที่มีประสิทธิภาพ ย่อมเปิดช่องว่างให้องค์ประกอบรูปแบบต่าง ๆ ของสังคม ได้มีพื้นที่หรือโอกาสเชื่อมโยงสายสัมพันธ์ระหว่างกันอย่างเหมาะสม เมื่อนั้น กระบวนการโดยรวมจะมีความมั่นคงมีคุณภาพ

การบริหารรัฐต้องให้รัฐมีสำนึก โดยเป็นสำนึกโดยรวมของประชาชนและรัฐมีเจตจำนง ก็ย่อมเป็นเจตจำนงของประชาชน

การดำรงชีวิตอยู่ร่วมกันเป็นจำนวนมาก ประชาชนต้องการความมั่นคงในด้านสิทธิ ความปลอดภัย ความอยู่รอด ความยุติธรรม ความสะดวก สบายในการดำรงชีวิต การพัฒนาศักยภาพของตนเอง กระบวนการเหล่านี้ ต้องอยู่ภายใต้ความมั่นคงของรัฐ

ปัจจัยที่พรรคมุ่งดำเนินการ

๑. สร้างพลังความศรัทธาของประชาชน

พลังความศรัทธาของประชาชน ย่อมเกิดจากความหวังและความภาคภูมิใจในการเป็นประชาชนของรัฐ ต้องการที่จะเป็นส่วนหนึ่งอย่างมีความหมายในเชิงลึก ต้องการมีความหวังที่จะได้รับดูแลจากกระบวนการของรัฐตามสมควร อันเป็นสัญชาตญาณพื้นฐานของมนุษย์ที่ต้องการอยู่ร่วมกันเป็นสัตว์สังคม เหตุนี้ทำให้ประชาชนจะช่วยกันดูแลรักษาผลประโยชน์และเสียสละรายได้เป็นภาษี ให้รัฐดำรงอยู่อย่างมั่นคงต่อไปได้

๒. พัฒนาคุณภาพและปริมาณของประชาชน

ประชาชนคือจุดศูนย์กลางของรัฐ ประชาชนที่มีคุณภาพจักเป็นองค์ประกอบที่สำคัญยิ่ง เช่น คุณภาพทางการศึกษา คุณภาพทางจริยธรรม คุณภาพทางวัฒนธรรม คุณภาพทางการพัฒนา และสร้างสรรค์ และคุณภาพทางสุขภาพ

๓. ความชัดเจนและความเป็นเอกราชทางด้านดินแดน

ดินแดนเป็นแหล่งที่อยู่อาศัยและประกอบกิจกรรม รัฐจักให้มีความมั่นคงทางด้านกรรมสิทธิ์ เพื่อความชัดเจนในแผนการดำรงชีวิตของประชาชน

๔. มีกองกำลังทหารที่ทรงประสิทธิภาพ

การรุกรานในปัจจุบันมีหลากหลายรูปแบบ อาทิเช่น การรุกรานทางด้านกำลังทหาร การรุกรานทางด้านความเชื่อศาสนา การรุกรานทางด้านวัฒนธรรม การรุกรานทางเศรษฐกิจ การรุกรานทางวิชาการ ถึงจะมีความหลากหลายรูปแบบหรือความซับซ้อนเพิ่มมากขึ้น แต่การรุกรานทางกำลังทหารมีความชัดเจนอย่างที่สุด ซึ่งเปรียบเสมือนกำแพงของบ้าน จึงจำเป็นต้องมีกำลังทหารและอาวุธที่ทรงประสิทธิภาพ

๕. ทำกฎหมายให้มีความยุติธรรมและศักดิ์สิทธิ์

กฎหมายเป็นทั้งเครื่องมือและระเบียบ เป็นความจำเป็นที่ต้องใช้มันไม่อาจหลีกเลี่ยง ความศักดิ์สิทธิ์ของกฎหมายขึ้นอยู่กับความยุติธรรม ซึ่งความยุติธรรมคือ ความน่าเชื่อถือและความศรัทธาของประชาชน การดำรงชีวิตในปัจจุบันอยู่บนความเปลี่ยนแปลงที่ไม่แน่นอนของสังคมโลก สิ่งที่สังคมต้องการแท้จริง จึงไม่ใช่กฎหมายที่สมบูรณ์แบบ แต่หากเป็นการช่วยเอื้ออำนวยความสะดวกสบายในการดำเนินกิจกรรมให้เป็นไปอย่างสมควรเป็น

๖. มีวัฒนธรรมที่ดีงาม

วัฒนธรรมสามารถเป็นได้ในเรื่องเชิงบวกและเชิงลบ รัฐต้องเอื้อให้สังคมช่วยกันสร้างสรรค์ วัฒนธรรมเชิงบวกที่ดีงาม ให้มากที่สุด

๗. มีความมั่นคงทางด้านเศรษฐกิจ

ในยุคของการติดต่อสื่อสารที่รวดเร็ว รัฐต้องจักให้มีการบริหารองค์กรธุรกิจทุกขนาดที่มีผลผลิต ให้มีประสิทธิภาพและประสิทธิผล มีการควบคุมดูแล เงินตราและสิ่งที่ใช้แทนเงินตรา ธนาคาร และสถาบันการเงิน องค์กรทางธุรกิจ

๘. มีผู้นำและรัฐบาลที่มีคุณภาพ

ผู้นำแห่งรัฐจำเป็นต้องมีคุณสมบัติ เช่น มีสติปัญญาความรู้ที่ชาญฉลาด มีความกล้าหาญ และเด็ดขาด มีความตั้งใจและอดทนสูง มีจิตสำนึกทางสาธารณะ มีความเสียสละ มีความมองอาจสง่างาม มีจิตใจที่กว้างขวาง มีการรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่นเสมอรักษามลประโยชน์ของรัฐและประชาชน พร้อมเผชิญกับการเปลี่ยนแปลงทุกรูปแบบ มีศาสนาและจริยธรรม รัฐต้องมีผู้นำและรัฐบาลที่มีคุณภาพ อันจะนำพาสังคมส่วนรวมไปสู่เป้าหมายสูงสุดเพราะเรื่องที่มีความสำคัญ ที่มีผลทางสาธารณะมักจะต้อง ถูกพิจารณาหรือตัดสินจากผู้นำและรัฐบาลเป็นขั้นตอนสุดท้ายและแทบทั้งสิ้น

๙. ส่งเสริมศาสนา

จะให้มิระบบระเบียบทางศาสนา เพื่อให้ประชาชนประพฤติปฏิบัติในแนวทางเดียวกัน เพื่อปกป้องไว้ซึ่งสถาบันศาสนาและดำรงไว้ซึ่งศีลธรรมอันดีงาม

๑๐. มีความเป็นหนึ่งเดียวกันของทุกองค์ประกอบ

องค์ประกอบอันหลากหลายจะต้องถูกจัดระบบ ให้สามารถดำรงอยู่ร่วมกันอย่างกลมกลืน

นโยบายของพรรคการเมือง

๑. นโยบายด้านการเมืองและการปกครอง

พรรคการเมืองเชื่อมั่นว่า พลังความศรัทธาของประชาชน ย่อมเกิดจากความหวังและความภาคภูมิใจ ในการเป็นประชาชนของรัฐ ต้องการที่จะเป็นส่วนหนึ่งอย่างมีความหมายในเชิงลึก ต้องการมีความหวังที่จะได้รับดูแลจากกระบวนการของรัฐตามสมควร อันเป็นสัญชาตญาณพื้นฐานของมนุษย์ ที่ต้องการจะอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุข ซึ่งสอดคล้องกับการเมืองและการปกครองของประเทศไทยที่เป็นระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข ดำรงไว้ซึ่งรัฐบาลของประชาชน โดยประชาชน และเพื่อประชาชน ดำรงไว้ซึ่งความศักดิ์สิทธิ์แห่งรัฐธรรมนูญ ที่เป็นประชาธิปไตยอย่างแท้จริงด้วยวิธีการ ดังต่อไปนี้

๑.๑ ดำเนินการแก้ไขรัฐธรรมนูญ ให้มีความเป็นประชาธิปไตยที่สมบูรณ์ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง นายกรัฐมนตรี ต้องมาจากการเลือกตั้ง ประธานสภาผู้แทนราษฎร ต้องเป็นประธานรัฐสภา และวุฒิสมาชิก มีอำนาจหน้าที่เป็นเพียงสภา ให้ความเห็นและกลั่นกรองและยับยั้งกฎหมายเท่านั้น

๑.๒ ส่งเสริมองค์กรทางรัฐสภา ให้มีความพร้อมมากขึ้นในการที่จะทำหน้าที่ควบคุมดูแล การทำงานของรัฐบาล

๑.๓ เร่งรัดการดำเนินการกระจายอำนาจการปกครองไปสู่การปกครองท้องถิ่นอย่างจริงจัง ด้วยการปรับปรุงแก้ไขกฎหมาย ว่าด้วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นทุกระดับ ทั้งองค์การบริหารส่วนจังหวัด เทศบาล สุขาภิบาล สภาตำบลและองค์การปกครองท้องถิ่นในรูปแบบอื่น เพื่อให้สอดคล้องกับ หลักการปกครองท้องถิ่นในระบบประชาธิปไตยอย่างแท้จริง

๑.๔ จัดสรรงบประมาณสนับสนุนการพัฒนาท้องถิ่น เร่งรัดการจัดการให้ท้องถิ่นได้รับการแบ่งสรรประโยชน์จากทรัพยากรของท้องถิ่น โดยจะกำหนดให้มีรายได้ที่เก็บได้ในท้องถิ่นตกเป็นของท้องถิ่นนั้นในอัตราที่เหมาะสม

๑.๕ สนับสนุนให้มีการเลือกตั้งกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน โดยมีระยะเวลาดำรงตำแหน่งเป็นคราว ๆ ละ ๔ ปี ทั้งเพิ่มเติมรายได้ สวัสดิการ

๑.๖ ปฏิรูปการบริหารงานของรัฐ เพื่อให้เกิดความคล่องตัวและรวดเร็วในการบริหารงาน และการตัดสินใจ โดยการเร่งรัดพัฒนาบุคลากร องค์การ กฎ ระเบียบ ข้อบังคับของหน่วยงานราชการ และรัฐวิสาหกิจ ตลอดจนการกระจายอำนาจการบริหารและการตัดสินใจไปสู่ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น โดยตรง

๑.๗ ส่งเสริมการป้องกันและปราบปรามการทุจริต และการฉ้อราษฎร์บังหลวง ทั้งในทางการเมืองหน่วยราชการและรัฐวิสาหกิจอย่างจริงจัง

๑.๘ จะสอดส่องการใช้อำนาจที่ไม่เป็นธรรม การละเมิดสิทธิมนุษยชนโดยใช้องค์กร และกลไกทางกฎหมาย เพื่อปกป้องสิทธิเสรีภาพอันชอบธรรมของประชาชน

๑.๙ จะดำเนินการให้มีกระบวนการยุติธรรมให้ประชาชนพึงพิงได้ในทุกกรณีที่มีการใช้อำนาจอันไม่ชอบธรรม

๒. นโยบายด้านการคุ้มครองผู้บริโภค

พรรคอารยธรรมเล็งเห็นความสำคัญในการพัฒนาคุณภาพของประชาชนเพื่อการดำรงชีวิต โดยปกติสุขด้วยการส่งเสริมสิทธิ ปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐานของการบริโภคให้เป็นระบบและเป็นธรรมในสังคม

๒.๑ การส่งเสริมสิทธิผู้บริโภค

นโยบายนี้มุ่งให้การส่งเสริมสิทธิผู้บริโภคตามสิทธิที่ผู้บริโภคพึงจะได้รับ ซึ่งได้บัญญัติไว้ ๔ ประการแล้วในพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค รวมทั้งการส่งเสริมให้ผู้บริโภคได้ตระหนักถึงสิทธิของตนตามกฎหมายด้วย โดยการ

๒.๑.๑ ส่งเสริมให้ประชาชนได้ตระหนักถึงสิทธิของผู้บริโภค

๒.๑.๒ ส่งเสริมให้ผู้บริโภคได้รับข่าวสาร รวมทั้งคำพรณนาคุณภาพที่ถูกต้อง และเพียงพอเกี่ยวกับสินค้าหรือบริการ

๒.๑.๓ ส่งเสริมให้ผู้บริโภคมีอิสระในการเลือกหาสินค้าหรือบริการ

๒.๑.๔ ส่งเสริมให้ผู้บริโภคได้รับความปลอดภัยจากการใช้สินค้าหรือบริการ

๒.๑.๕ ส่งเสริมให้ผู้บริโภคได้รับการพิจารณาและชดเชยความเสียหาย

๒.๑.๖ ส่งเสริมให้ผู้บริโภคมีตัวแทนทำหน้าที่เรียกร้องขอความเป็นธรรมแทนผู้บริโภค

๒.๑.๗ ส่งเสริมให้ผู้บริโภคได้รับการศึกษาด้านการบริโภค (CONSUMER EDUCATION)

มาตรการในการดำเนินการ

(๑) รณรงค์ให้ผู้บริโภคได้ตระหนักถึงสิทธิของตนเพิ่มมากขึ้น

(๒) จัดให้มีการเผยแพร่ข้อมูลด้านผู้บริโภค แก่ผู้บริโภคอย่างต่อเนื่อง

(๓) จัดให้มีศูนย์บริการและประสานงานข้อมูลข่าวสาร ด้านการคุ้มครองผู้บริโภค

เพื่อทำหน้าที่

- ให้บริการข้อมูลข่าวสารแก่ผู้บริโภค

- จัดทำและเผยแพร่ข้อมูลเปรียบเทียบเกี่ยวกับคุณภาพและราคาของสินค้าและบริการที่ถูกต้อง โดยเฉพาะสินค้าและบริการที่จำเป็นหรือเกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันที่ยังไม่มีหน่วยงานใดรับผิดชอบโดยตรง

- จัดให้มีการรวบรวมข้อกำหนดมาตรฐานทางด้านคุณภาพ ความปลอดภัย และราคาที่เป็นธรรมของสินค้าและบริการที่จำเป็นหรือเกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน โดยเฉพาะสินค้าประเภทปัจจัยสี่ (เครื่องนุ่งห่ม อาหาร ยา ที่อยู่อาศัย เป็นต้น) และ

- เป็นศูนย์ประสานงานข้อมูลข่าวสารด้านการคุ้มครองผู้บริโภคในระหว่างหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง

(๔) จัดให้มีการติดตาม ตรวจสอบ การโฆษณา และฉลากของสินค้าและบริการ เพื่อให้ผู้บริโภคได้รับข่าวสารจากการโฆษณาและฉลากที่ถูกต้องและเพียงพอ

(๕) จัดให้มีการเผยแพร่ข้อมูลแก่ผู้ประกอบการธุรกิจ ในส่วนที่เกี่ยวกับมาตรฐานของสินค้าและบริการ การโฆษณา และการใช้ฉลากที่ถูกต้อง ตลอดจนการแจ้งให้ผู้ประกอบการธุรกิจได้ทราบบทกำหนดโทษตามกฎหมายในกรณีที่มีการละเมิดสิทธิผู้บริโภค

(๖) ส่งเสริมให้มีการตรวจสอบกระบวนการผลิต และการจำหน่ายสินค้าและบริการ ให้เป็นไปตามมาตรฐานที่กำหนด

(๗) จัดให้มีการทดสอบเบื้องต้นเกี่ยวกับปริมาณ และคุณภาพของสินค้าและบริการ

(๘) จัดให้มีการแนะนำผู้บริโภค ด้านวิธีการร้องทุกข์ที่ได้ผล สะดวก ไม่สิ้นเปลืองเวลา และค่าใช้จ่าย

(๙) จัดให้มีการติดตาม ประสานงาน เร่งรัดเรื่องราวร้องทุกข์แทนผู้บริโภค

(๑๐) จัดให้มีตัวแทนผู้บริโภคจากกลุ่มผู้บริโภคหรือองค์กรเอกชนที่ดำเนินงานเกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภค

(๑๑) จัดให้มีการร่วมมือในระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการวางระบบจัดเก็บและรวบรวมข้อมูลข่าวสารด้านการคุ้มครองผู้บริโภค เพื่อให้เป็นระบบเดียวกัน สามารถแลกเปลี่ยน และนำมาใช้ร่วมกันได้ โดยการใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่ เช่น จัดให้มีเครื่องไมโครคอมพิวเตอร์เข้ามาช่วยดำเนินงาน

(๑๒) จัดให้มีการร่วมมือกันในระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการวิเคราะห์ข้อมูลข่าวสารด้านการคุ้มครองผู้บริโภค เพื่อให้พร้อมที่จะนำไปใช้ประโยชน์ได้ เช่น ในการวางแผนงานคุ้มครองผู้บริโภค และการวางแผนปฏิบัติการ เป็นต้น

(๑๓) จัดให้มีการร่วมมือกันในระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการเผยแพร่และแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร ตลอดจนการให้บริการแก่ผู้บริโภค ตามแผนปฏิบัติการที่สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครอง ผู้บริโภคและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องร่วมกันกำหนดขึ้น

(๑๔) กำหนดให้บรรจุความรู้เรื่อง การคุ้มครองผู้บริโภคไว้ในหลักสูตรการศึกษา ในระดับประถมศึกษาและระดับมัธยมศึกษา และให้กระทรวงศึกษาธิการประกาศเป็นระเบียบ กระทรวงศึกษาธิการให้กิจกรรมคุ้มครองผู้บริโภค เป็นกิจกรรมบังคับในหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น และตอนปลายตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยการจัดกิจกรรมในสถานศึกษาสังกัด กระทรวงศึกษาธิการ พ.ศ. ๒๕๓๒

๒.๒ การปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐานและสภาพแวดล้อมของงานคุ้มครองผู้บริโภค

นโยบายนี้มุ่งปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐานและสภาพแวดล้อมของงานคุ้มครองผู้บริโภค โดยเน้นในเรื่องของแก้ไขปรับปรุงกฎหมายคุ้มครองผู้บริโภค ซึ่งได้แก่ พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค

พ.ศ. ๒๕๒๒ และกฎหมายอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองผู้บริโภคให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงของระบบการจำหน่ายสินค้าและบริการ เพื่อให้ผู้บริโภคได้รับความเป็นธรรมเพิ่มมากขึ้น ในขณะเดียวกัน นโยบายนี้มุ่งให้ภาคธุรกิจเอกชน (ได้แก่ ผู้ผลิต ผู้จำหน่าย ผู้โฆษณา) ตลอดจนสื่อมวลชน และองค์กรเอกชน ที่ดำเนินงานเกี่ยวข้องกับการคุ้มครองผู้บริโภคได้มีส่วนร่วมในการคุ้มครองผู้บริโภคเพิ่มมากขึ้นโดยการ

๒.๒.๑ ส่งเสริมให้มีการพิจารณา ทบทวน แก้ไขพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค ในประเด็นที่ยังให้ความเป็นธรรมแก่ผู้บริโภคได้ไม่เต็มที่

๒.๒.๒ ส่งเสริมให้มีการพิจารณา ทบทวน แก้ไขกฎหมายอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองผู้บริโภค ทั้งนี้ เพื่อให้ผู้บริโภคได้รับความเป็นธรรมมากขึ้น

๒.๒.๓ ส่งเสริมให้มีการกำหนดร่างแนวทางปฏิบัติสำหรับหน่วยงานภาครัฐ ในการคุ้มครองผู้บริโภค เพื่อให้หน่วยงานภาครัฐทุกหน่วยงานที่เกี่ยวข้องสามารถใช้เป็นแนวทางปฏิบัติร่วมกันได้

๒.๒.๔ ส่งเสริมให้มีการกำหนดร่างแนวทางปฏิบัติสำหรับหน่วยงานภาคธุรกิจในการคุ้มครองผู้บริโภค ทั้งนี้ เพื่อให้หน่วยงานเหล่านี้ได้เข้ามามีส่วนร่วมในการคุ้มครองผู้บริโภค

๒.๒.๕ ส่งเสริมให้เกิดความร่วมมือในระดับต่าง ๆ เพื่อการดำเนินงานคุ้มครองผู้บริโภค ในระหว่างหน่วยงานภาครัฐกับหน่วยงานอื่น ๆ ซึ่งได้แก่

(๑) หน่วยงานคุ้มครองผู้บริโภคจากส่วนกลางและส่วนภูมิภาค
(๒) หน่วยงานคุ้มครองผู้บริโภคภาครัฐกับหน่วยงานภาคธุรกิจเอกชน
(๓) หน่วยงานคุ้มครองผู้บริโภคภาครัฐกับองค์กรเอกชนที่ดำเนินงานเกี่ยวข้องกับการคุ้มครองผู้บริโภค

(๔) หน่วยงานคุ้มครองผู้บริโภคภาครัฐกับสื่อมวลชน
(๕) หน่วยงานคุ้มครองผู้บริโภคภาครัฐกับองค์กรคุ้มครองผู้บริโภคระหว่าง

ประเทศ

มาตรการในการดำเนินงาน

(๑) จัดให้มีการพิจารณา ทบทวน แก้ไขพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ โดยเฉพาะในเรื่องต่อไปนี้ คือ

- เพิ่มความโปร่งใสของกฎหมาย
- จัดให้มีกฎหมายรับประกันคุณภาพ ของสินค้าและบริการภายหลังการจำหน่ายโดยอัตโนมัติ

- จัดให้มีการปรับปรุงองค์ประกอบและขยายขอบเขต อำนาจหน้าที่ของ คณะอนุกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคประจำจังหวัด

- จัดให้มีตัวแทนของกลุ่มผู้บริโภคหรือองค์กรเอกชนที่ดำเนินงาน เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองผู้บริโภค ในคณะกรรมการและคณะอนุกรรมการทุกชุดที่เกี่ยวข้องกับ การคุ้มครองผู้บริโภค

(๒) สนับสนุนให้มีการพิจารณา ทบทวน แก้ไข กฎหมายอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง กับการคุ้มครองผู้บริโภค ทั้งนี้ เพื่อให้ผู้บริโภคได้รับความเป็นธรรมมากขึ้น โดยเฉพาะในเรื่อง

- เพิ่มความโปร่งใสของกฎหมาย และ
- การทำสัญญาซื้อขายสินค้าและบริการระหว่างผู้ประกอบการธุรกิจ และผู้บริโภค

(๓) จัดให้มีกำหนดร่างแนวทางปฏิบัติสำหรับหน่วยงานภาครัฐใน การคุ้มครองผู้บริโภค เพื่อให้หน่วยงานภาครัฐทุกหน่วยที่เกี่ยวข้อง สามารถใช้เป็นแนวทางปฏิบัติร่วมกันได้

(๔) จัดให้มีการกำหนดร่างแนวทางปฏิบัติสำหรับหน่วยงานภาคธุรกิจใน การคุ้มครองผู้บริโภค ทั้งนี้ เพื่อให้หน่วยงานเหล่านี้ได้เข้ามามีส่วนร่วมในการคุ้มครองผู้บริโภคที่สำคัญ ได้แก่

- ในเรื่องการควบคุมกระบวนการผลิต
- การส่งเสริมการจำหน่ายและ
- การควบคุมคุณภาพของสินค้าและบริการภายหลังการจำหน่าย

(๕) จัดให้มีการประชุมระดมความคิดเห็น เพื่อกำหนดบทบาทและความร่วมมือ ในงานคุ้มครองผู้บริโภคในระหว่างหน่วยงานภาครัฐกับหน่วยงานอื่น ๆ ซึ่งได้แก่

- หน่วยงานคุ้มครองผู้บริโภคจากส่วนกลางและส่วนภูมิภาค
- หน่วยงานคุ้มครองผู้บริโภคภาครัฐกับหน่วยงานภาคธุรกิจเอกชน
- หน่วยงานคุ้มครองผู้บริโภคภาครัฐกับองค์กรเอกชนที่ดำเนินงาน เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองผู้บริโภค

- หน่วยงานคุ้มครองผู้บริโภคภาครัฐกับสื่อมวลชน และ
- หน่วยงานคุ้มครองผู้บริโภคภาครัฐกับองค์กรคุ้มครองผู้บริโภคระหว่าง

ประเทศ

๒.๓ การเสริมสร้างองค์กรเพื่อดำเนินงานคุ้มครองผู้บริโภค

มุ่งเสริมสร้างหน่วยงานภาครัฐที่ทำหน้าที่ในการคุ้มครองผู้บริโภค โดยเฉพาะปรับปรุงโครงสร้างของสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ให้เป็นหน่วยงานอิสระและมีฐานะเป็นนิติบุคคล สามารถเป็นหน่วยงานที่ทำหน้าที่ในการริเริ่ม เรังรัด และประสานงานกับหน่วยงานต่าง ๆ ทั้งในส่วนกลางและส่วนภูมิภาคได้อย่างมีเอกภาพ มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลมากขึ้น นโยบายนี้ จึงต้องครอบคลุมตั้งแต่การพัฒนาระบบงาน การพัฒนาระบบข้อมูลข่าวสาร การพัฒนาบุคลากรและการงบประมาณ

มาตรการในการดำเนินการ

ก. การพัฒนาระบบงาน มุ่งส่งเสริมการพัฒนาระบบงาน ทั้งในส่วนกลางและส่วนภูมิภาค ส่วนกลาง

(๑) ส่งเสริมให้มีการปรับปรุงระบบงานและกระบวนการบริหารที่มีอยู่ภายในของสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคเพื่อให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น รวมทั้งสามารถสนับสนุนหน่วยงานส่วนภูมิภาคได้อย่างแท้จริง

(๒) ส่งเสริมให้มีการยกฐานะสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคขึ้นเป็นกรม เพื่อให้สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคทำหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคได้ครอบคลุมในกิจกรรมต่าง ๆ มากขึ้น

(๓) ส่งเสริมให้มีการประสานประโยชน์จากหน่วยงานอื่น ๆ ที่ดำเนินงานเกี่ยวข้องกับงานคุ้มครองผู้บริโภคอยู่แล้ว โดยเฉพาะในด้านการเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารและการรับเรื่องราวร้องทุกข์

ส่วนภูมิภาค

(๑) ส่งเสริมให้พิจารณาปรับปรุงองค์ประกอบ และขยายขอบเขตอำนาจหน้าที่ของคณะอนุกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคประจำจังหวัด ตลอดจนจัดให้มีระบบประสานงานกันระหว่างจังหวัดและส่วนกลาง โดยประสานงานจากแผนปฏิบัติการที่ส่วนกลางไปให้จังหวัดรับทราบและนำไปปฏิบัติ รวมทั้งพิจารณาจัดสรรงบประมาณเพื่อการดำเนินการ

(๒) ส่งเสริมให้มีการประสานประโยชน์จากหน่วยงานอื่น ๆ ในระดับภูมิภาค ที่ดำเนินงานเกี่ยวข้องกับงานคุ้มครองผู้บริโภคอยู่แล้ว โดยเฉพาะในด้านการเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารและการรับเรื่องราวร้องทุกข์

ข. การพัฒนาระบบข้อมูลข่าวสาร

๒.๔ การประสานความร่วมมือด้านปฏิบัติงาน

นโยบายนี้มุ่งประสานการปฏิบัติงาน งานคุ้มครองผู้บริโภคในด้านการรับเรื่องร้องทุกข์ และติดตามผล การฟ้องร้องและการดำเนินคดีแทนผู้บริโภคที่ได้รับความเสียหายจากการบริโภคสินค้าหรือบริการ ตลอดจนการตรวจสอบและการปราบปราม เมื่อเกิดการฝ่าฝืนพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ โดยมุ่งประสานในระหว่างหน่วยงานเหล่านี้ คือ กระทรวงสาธารณสุข กระทรวงอุตสาหกรรม กระทรวงพาณิชย์ กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ กระทรวงมหาดไทย และสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค โดยการ

๒.๔.๑ ส่งเสริมให้มีการร่วมกันกำหนดแผนปฏิบัติการในงานคุ้มครองผู้บริโภค ด้านการรับเรื่องร้องทุกข์และการติดตามผล การฟ้องร้องและการดำเนินคดีแทนผู้บริโภค ตลอดจนการตรวจสอบ และการปราบปราม เมื่อเกิดการฝ่าฝืนพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค

๒.๔.๒ ส่งเสริมให้มีการพิจารณาหาทางแก้ไขปัญหาและลดอุปสรรคต่าง ๆ อันเนื่องมาจากการประสานความร่วมมือในการปฏิบัติงานระหว่างหน่วยงาน

มาตรการในการดำเนินการ

(๑) จัดให้มีการร่วมมือระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการกำหนดแผนปฏิบัติการในงานคุ้มครองผู้บริโภค ด้านการรับเรื่องร้องทุกข์ และการติดตามผล การฟ้องร้องและการดำเนินคดีแทนผู้บริโภค ตลอดจนการตรวจสอบและการปราบปรามเมื่อเกิดการฝ่าฝืนพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒

(๒) จัดให้มีการพิจารณาหาทางแก้ปัญหาและลดอุปสรรคต่าง ๆ อันเนื่องมาจากการประสานความร่วมมือในการปฏิบัติงานระหว่างหน่วยงาน

๒.๕ การส่งเสริมและสนับสนุนองค์กรเอกชนเพื่อดำเนินงานคุ้มครองผู้บริโภค

นโยบายนี้มุ่งเสริมสร้างจิตสำนึกในการคุ้มครองผู้บริโภคให้กับประชาชนทั่วไป โดยเน้นการจัดตั้งองค์กรประชาชน เพื่อให้ประชาชนได้มีส่วนร่วมในการดำเนินงานคุ้มครองผู้บริโภคในรูปขององค์กรเอกชนประเภทต่าง ๆ เพื่อดำเนินงานคุ้มครองผู้บริโภค ขณะเดียวกันนโยบายนี้ มุ่งขยายงานคุ้มครองผู้บริโภคให้มีขึ้นในองค์กรเอกชนประเภทอื่น ๆ ที่มีอยู่ในปัจจุบัน

๒.๕.๑ ส่งเสริมให้มีการจัดตั้งองค์กรเอกชนที่ดำเนินงานเกี่ยวข้องกับการคุ้มครองผู้บริโภค ในระดับต่าง ๆ

๒.๕.๒ ส่งเสริมให้มีงานคุ้มครองผู้บริโภคในองค์กรประชาชนที่มีเดิมอยู่แล้ว โดยอาศัยการประสานงานกับหน่วยงานหลักที่รับผิดชอบด้านการจัดตั้งองค์กรโดยเฉพาะกระทรวงสาธารณสุข และกระทรวงเกษตรและสหกรณ์

๒.๕.๓ สนับสนุนการดำเนินงานขององค์กรเอกชนที่ดำเนินงานเกี่ยวข้องกับการคุ้มครองผู้บริโภคในด้านต่าง ๆ อาทิ ด้านข้อมูล ข่าวสาร ความรู้ทางด้านกฎหมาย เป็นต้น เพื่อให้สามารถดำเนินงานต่อไปได้

๒.๕.๔ ส่งเสริมให้มีการประสานงานระหว่างองค์กรเอกชนที่ดำเนินงานเกี่ยวข้องกับการคุ้มครองผู้บริโภคที่มีอยู่เดิมและจัดตั้งขึ้นใหม่

มาตรการในการดำเนินการ

(๑) จัดตั้งองค์กรเอกชนที่ดำเนินงานเกี่ยวข้องกับการคุ้มครองผู้บริโภคในระดับต่าง ๆ เช่น องค์กรคุ้มครองผู้บริโภคภายในโรงเรียน เป็นต้น

(๒) ขอความร่วมมือจากหน่วยงานต่าง ๆ ที่มีหน้าที่จัดตั้งองค์กรประชาชนอยู่แล้ว โดยเฉพาะกระทรวงสาธารณสุขและกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมให้มีการขยายงานคุ้มครองผู้บริโภคขึ้นภายในองค์กรเหล่านั้น

(๓) จัดให้มีการสนับสนุนการดำเนินงานขององค์กรเอกชนที่ดำเนินงานเกี่ยวข้องกับการคุ้มครองผู้บริโภคในด้านต่าง ๆ เช่น ข้อมูล ข่าวสาร และความรู้ทางด้านกฎหมาย เป็นต้น

(๔) จัดให้มีการประชุม แลกเปลี่ยนข้อมูล ข่าวสาร และการปฏิบัติงานร่วมกัน ระหว่างองค์กรเอกชนที่ดำเนินงานเกี่ยวข้องกับการคุ้มครองผู้บริโภค ตลอดจนพัฒนาเป็นองค์กรคุ้มครองผู้บริโภคระดับประเทศ

๓. นโยบายด้านการศึกษา

คุณภาพทางการศึกษาเป็นปัจจัยที่สำคัญยิ่งต่อความเจริญก้าวหน้าและการพัฒนาประเทศ พรรคอารยธรรมได้วางแผนจัดการศึกษาที่เหมาะสมให้กับประชาชนและก้าวทันไปกับการเปลี่ยนแปลงในยุคโลกาภิวัตน์ พรรคอารยธรรมมีความเชื่อว่าการลงทุนทางการศึกษาเป็นสิ่งจำเป็นต่อความเจริญก้าวหน้าของประเทศ การเร่งรัดพัฒนาคุณภาพการศึกษาของประชาชนเท่านั้น ที่จะส่งผลต่อการพัฒนาประเทศ

ให้เจริญก้าวหน้าในทุกด้าน รัฐจึงต้องเร่งลงทุนจัดการศึกษาเพื่อพัฒนาคุณภาพของประชากรอย่างต่อเนื่อง
จริงจังโดยนัยดังกล่าวข้างต้น พรรคอารยธรรมจึงกำหนดนโยบายเพื่อพัฒนาการศึกษาของชาติ ดังต่อไปนี้

๓.๑ เร่งพัฒนาโครงสร้างระบบบริหารการศึกษาให้เกิดเอกภาพอย่างแท้จริง ปรับปรุง
แก้ไขกฎหมาย การศึกษาให้เอื้ออำนวยต่อการบริหารตามโครงสร้างและระบบที่พัฒนาขึ้นใหม่ ส่งเสริม
การกระจายอำนาจการบริหารการศึกษาจากส่วนกลางออกไปสู่ส่วนภูมิภาค ส่วนท้องถิ่น สถานศึกษา
เร่งปรับปรุงการจัดทรัพยากรทางการศึกษาและระดมสรรพกำลังทางการศึกษาให้สามารถนำไปใช้ในการบริหาร
และการจัดการอย่างมีระบบและเกิดประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

๓.๒ เร่งรัดปรับปรุงกลไกของการบริหารการศึกษา มุ่งเน้นการดำเนินการเพื่อให้บรรลุ
ตามแผนงาน โครงการ วัตถุประสงค์ และเป้าหมาย โดยอาศัยผลการศึกษา ค้นคว้า วิจัยเป็นกรอบ
รวมทั้งกำหนดมาตรการในการตรวจสอบ ติดตามผล ประเมินผลและการสนับสนุน ส่งเสริมให้ขวัญ กำลังใจ
เพื่อกระตุ้นและสร้างความภูมิใจให้เกิดขึ้นแก่ผู้ที่มีส่วนร่วมสร้างความสำเร็จในการปฏิบัติงาน โดยยึดหลักการ
ที่สอดคล้องกับการบริหารบุคคลในระบบคุณธรรม

๓.๓ เร่งขยายโอกาสทางการศึกษาให้เกิดความเสมอภาคอย่างเท่าเทียมกันตามหลักการ
ของการศึกษาตลอดชีวิตด้วยการปรับปรุงและขยายสถานศึกษาที่มีคุณภาพ มีความเป็นเลิศทางวิชาการ
ออกไปสู่ทุกภูมิภาค เพื่อให้เป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาท้องถิ่นประเทศชาติ มุ่งเน้นการขยายระดับ
ก่อนประถมศึกษาและประถมศึกษาให้ทั่วถึง เร่งดำเนินการขยายการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น
ให้เป็นการศึกษาขั้นพื้นฐานของประชาชนในระยะเริ่มแรกและกำหนดแผนที่ชัดเจนเพื่อขยายการศึกษา
ภาคบังคับให้ถึงระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในระยะต่อไป รวมถึงการสนับสนุนให้สถาบันอุดมศึกษา
มีเสรีภาพในการบริหารองค์กร สามารถปฏิบัติภารกิจเพื่อส่งเสริมความเป็นเลิศในแต่ละสาขาวิชาชีพ
ให้สอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของชาติ ทั้งนี้ จะกำหนดมาตรการในการกระจายโอกาส
ทางการศึกษาให้เกิดความเสมอภาคและเป็นธรรมแก่ประชากรทุกกลุ่มคือ กลุ่มประชากรในวัยเรียน
นอกวัยเรียน กลุ่มผู้สูงอายุ กลุ่มเด็ก สตรี เยาวชน กลุ่มผู้ด้อยโอกาสทางเศรษฐกิจ สังคม กลุ่มผู้บกพร่อง
ทางร่างกายและสติปัญญา กลุ่มชนต่างวัฒนธรรม ตลอดจนกลุ่มผู้มีความสามารถพิเศษทางการศึกษา

๓.๔ เร่งพัฒนาคุณภาพการศึกษาทุกระดับทุกประเภทในด้านหลักสูตร เนื้อหาสาระ
กระบวนการเรียนรู้ มุ่งเน้นการสร้างพื้นฐานทางด้านคุณธรรม จริยธรรมและค่านิยม มีความเข้าใจ
และเห็นคุณค่าของศิลปวัฒนธรรมไทย มีความสามารถในการคิด วิเคราะห์ประยุกต์ ริเริ่มสร้างสรรค์

มีสุขภาพอนามัยที่สมบูรณ์ ทักษะในด้านภาษา ทักษะในการประกอบอาชีพ เป็นผู้นำการเปลี่ยนแปลงของสังคมได้อย่างเหมาะสม ตลอดจนเร่งพัฒนาการศึกษาในด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี เพื่อให้เป็นพื้นฐานสำคัญที่นำไปสู่การประดิษฐ์คิดค้นสิ่งใหม่ที่เหมาะสมต่อการพัฒนาประเทศ โดยไม่ทำลายทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

๓.๕ เร่งพัฒนาคุณภาพของกระบวนการผลิตครู วางแผนพัฒนาคุณภาพครูประจำการ บุคลากรทางการศึกษา และผู้บริหารการศึกษาอย่างเป็นระบบและต่อเนื่อง โดยมุ่งเน้นความรู้ ความสามารถ คุณธรรม จริยธรรม ความสำนึกในวิชาชีพครู การถ่ายทอดความรู้ในลักษณะการสอนเชิงวิเคราะห์ ให้ผู้เรียนคิดเป็น ทำเป็น แก้ปัญหาเป็น ตลอดจนการนำเทคโนโลยีมาใช้ในการเรียนการสอนอย่างจริงจัง รวมทั้งการกำหนดมาตรการที่จะยกระดับมาตรฐานวิชาชีพครูควบคู่ไปกับสวัสดิการ และค่าตอบแทนให้ผู้ประกอบวิชาชีพดำรงตนในฐานะของความเป็นปวงชนียบุคคลได้อย่างเหมาะสม สอดคล้องกับภาวะเศรษฐกิจในสังคมปัจจุบัน

๓.๖ เร่งสนับสนุนให้เอกชนเข้ามามีส่วนร่วมแบ่งเบาภาระของรัฐ ในการจัดการศึกษาอย่างกว้างขวางและเป็นธรรมมากยิ่งขึ้น โดยเฉพาะการศึกษาในระดับที่สูงกว่าการศึกษาขั้นพื้นฐาน และการศึกษาที่เป็นความต้องการเฉพาะของกลุ่มบุคคลทั้งในและนอกระบบโรงเรียน รวมทั้งจะกำหนดมาตรการมิให้เกิดความซ้ำซ้อน เพื่อป้องกันมิให้เกิดความสูญเปล่าทางการศึกษา

๓.๗ เร่งปลูกฝังจิตสำนึกของเด็ก เยาวชน ประชาชนให้เกิดความรัก ผูกพัน ห่วงถิ่นกำเนิด มุ่งมั่นพัฒนาและสร้างอาชีพใหม่ให้เกิดขึ้นในถิ่นฐานเดิม รวมทั้งเร่งสนับสนุนให้จัดการศึกษา เพื่อรักษาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมให้มากยิ่งขึ้นในทุกรูปแบบ ทุกระดับทุกประเภทการศึกษา โดยคำนึงถึงความเหมาะสมสอดคล้องกับสภาพทางเศรษฐกิจและสังคมที่เปลี่ยนแปลงไป ตลอดจนเร่งให้การศึกษาก่อประชาชนอย่างทั่วถึงโดยผ่านทางสื่อมวลชน วิทยุ โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ สิ่งพิมพ์ทุกชนิดอย่างสม่ำเสมอ และต่อเนื่อง

๓.๘ เร่งรณรงค์ให้นักเรียน นักศึกษา ประชาชน ตระหนักและเห็นคุณค่าความดีงามของหลักธรรมทางศาสนา ศิลปวัฒนธรรมไทย ขนบธรรมเนียมประเพณีของท้องถิ่น โบราณสถาน โบราณวัตถุ ตลอดจนภูมิปัญญาชาวบ้านที่บรรพบุรุษสั่งสมไว้ให้ สนับสนุนส่งเสริมให้มีการอนุรักษ์ ทำนุบำรุงฟื้นฟู เผยแพร่และนำไปประยุกต์ใช้ให้เกิดความเหมาะสมกับกาลสมัย เพื่อนำไปสู่การสร้าง ความมั่นคงให้เกิดขึ้นในด้านเศรษฐกิจสังคม และประเทศชาติ

๓.๙ เร่งรณรงค์ให้ประชาชนปฏิบัติตนเป็นตัวอย่างที่ดีแก่เด็กและเยาวชน ในด้านคุณธรรม จริยธรรม ค่านิยมพื้นฐานในด้านระเบียบ วินัย ขยัน การประหยัดและพึ่งตนเอง เห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวม มากกว่าประโยชน์ส่วนตน สนับสนุนให้เด็กและเยาวชนมีความสนใจในด้านกีฬา นันทนาการ และกิจกรรมที่สร้างสาธารณประโยชน์ โดยกำหนดมาตรการที่จะให้เกิดความร่วมมืออย่างจริงจังของ สถาบันครอบครัว สถาบันศาสนา สถาบันการศึกษา และสถาบันอื่น ๆ พร้อมทั้งกำหนดให้มีการยกย่อง ประกาศเกียรติคุณให้ปรากฏแก่สังคมเป็นประจำทุกปี

๓.๑๐ เร่งรัดปลูกฝังให้เด็ก เยาวชน ประชาชน มีจิตสำนึกตระหนักถึงความสำคัญของการมีส่วนร่วมในกิจกรรมของสังคมทั้งในบทบาทผู้นำและผู้ตาม โดยกระบวนการสร้างปัญญาธรรม การละเว้นกรรม และสามัคคีธรรม รู้รักสามัคคีและศรัทธาเลื่อมใสในวิธีการแห่งประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข ทั้งในรูปแบบของวิถีชีวิตและรูปแบบการปกครอง ตลอดจนมีความสำนึกที่จะร่วมกันปกป้องและพัฒนาระบบประชาธิปไตยให้เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องในสังคมไทย

๓.๑๑ เร่งพัฒนาข้อมูลข่าวสารและสารสนเทศที่เกี่ยวกับการศึกษา ศาสนา ศิลปวัฒนธรรมไทย สุขภาพอนามัย โภชนาการ การพัฒนาอาชีพหรือการสร้างอาชีพใหม่ ตลอดจนเพื่อหาความรู้ส่งผลต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิตมนุษย์ ทั้งในส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค ส่วนท้องถิ่นให้เป็นระบบเพื่อนำไปสู่การวางแผนให้สอดคล้องกับการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของชาติ

๔. นโยบายด้านสาธารณสุข

พรรคอารยธรรมถือว่า บริการสาธารณสุขของรัฐเป็นสิทธิของมนุษย์ชนชั้นพื้นฐาน กล่าวคือ ทุกคนมีสิทธิได้รับบริการส่งเสริมสุขภาพ ป้องกันโรค รักษาพยาบาลและพัฒนาพฤติกรรมอนามัย เพื่อความมีสุขภาพดีและชีวิตยืนยาวโดยเท่าเทียมกัน ทั้งในฐานะที่เป็นเป้าหมายขั้นสุดท้ายในการพัฒนาสังคม และในฐานะที่เป็นอุปกรณ์ในแง่ของทรัพยากรมนุษย์เพื่อการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ อันเป็นเป้าหมายรวมแห่งการพัฒนาทั้งหมด

เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ดังกล่าว พรรคอารยธรรมจึงกำหนดนโยบายสาธารณสุขไว้ดังต่อไปนี้ คือ

๔.๑ เร่งรัดพัฒนาระบบบริการสาธารณสุข เพื่อให้สถานบริการสาธารณสุขของรัฐได้มีการเชื่อมโยงเป็นเครือข่ายสาธารณสุขที่สนับสนุนเกื้อกูลซึ่งกันและกัน ทั้งในภาครัฐและเอกชน ในภาครัฐนั้น จะจัดให้บริการที่อยู่ภายใต้ความรับผิดชอบของสถาบันการศึกษาทางแพทย์และสาธารณสุข รวมทั้ง

สถานบริการ ของกระทรวงสาธารณสุขและกระทรวงอื่น ๆ เช่น กระทรวงมหาดไทย กระทรวงกลาโหม กระทรวงคมนาคม เป็นต้น ตลอดจนสถานบริการของราชการบริหารส่วนท้องถิ่น เช่น กรุงเทพมหานคร ได้ร่วมมือบทบาทในเครือข่ายบริการประชาชนอย่างทั่วถึง ส่วนในภาคเอกชน อันหมายถึง ภาคธุรกิจ และองค์การสาธารณกุศลนั้นจะสนับสนุนให้มีความสัมพันธ์เกื้อกูลซึ่งกันและกัน เพื่อให้ประชาชน ได้รับบริการที่มีคุณภาพสูงและมีปริมาณที่เพียงพออย่างแท้จริง

๔.๒ ให้การสนับสนุนบริการเฉพาะโรคหรือเฉพาะทางที่ต้องใช้วิทยาการและบุคลากร ในสาขาวิชาชีพระดับสูง ใช้เครื่องมือที่ทันสมัยในการวินิจฉัยและรักษาโรคให้ทัดเทียมกับอารยประเทศ เพื่อสกัดกั้นไม่ให้ผู้รับบริการที่มีฐานะดี ต้องเดินทางออกไปแสวงหาบริการที่มีคุณภาพสูงในต่างประเทศ อีกทั้งจะสนับสนุนอย่างแข็งขันที่จะให้บริการทางแพทย์ในระดับสูงนี้ให้เกิดประโยชน์แก่ประชาชน ที่ยากจนอยู่ห่างไกลและด้อยโอกาส อันได้แก่ คนพิการ เด็ก สตรีและคนชรา โดยใช้ระบบการประกันสุขภาพ และการส่งผู้ป่วยไปรับการรักษาต่อ รวมทั้งการถ่ายทอดเทคโนโลยีให้กระจายลงไปตามลำดับ ตั้งแต่ระดับสถาบันการศึกษาลงไปถึงสถานบริการในระดับโรงพยาบาลศูนย์ โรงพยาบาลจังหวัด โรงพยาบาลอำเภอ และสถานีอนามัยในระดับตำบล ตลอดจนการถ่ายทอดความรู้ใหม่ ๆ เพื่อให้เกิดความรู้ในการช่วยเหลือ ดูแลกันเองและดูแลสุขภาพตนเองในชุมชนและครอบครัวจนถึงตัวบุคคลทุกคน

๔.๓ บริการสาธารณสุขในระดับตำบล จะได้รับการปรับปรุงให้สถานีอนามัยมีศักยภาพสูงขึ้น ทั้งในแง่ของอาคาร สถานที่ อัตรากำลังเจ้าหน้าที่ สมรรถภาพของเจ้าหน้าที่ ยาเวชภัณฑ์ และอุปกรณ์ทางการแพทย์ต่าง ๆ ทั้งนี้ โดยให้โรงพยาบาลจังหวัดและโรงพยาบาลอำเภอได้สนับสนุนอย่างใกล้ชิด เช่น จัดให้มีแพทย์และเจ้าหน้าที่แพทย์อื่น ๆ หมุนเวียนกันไปจัดบริการเสริมขึ้นในสถานีอนามัย เพื่อให้สถานบริการสาธารณสุขในระดับปลายของเครือข่าย คือ สถานีอนามัยนี้ได้สนับสนุนการสาธารณสุขมูลฐาน ในชุมชนได้อย่างมีประสิทธิภาพสูงสุดอีกทางหนึ่งด้วย

๔.๔ บุคลากรทางแพทย์และสาธารณสุข จะได้รับการพัฒนาทั้งทางด้านศักยภาพ และสมรรถภาพ อันหมายรวมถึง ขวัญและกำลังใจในด้านความก้าวหน้าในอาชีพและรายได้จากเงินเดือนและค่าตอบแทนอื่น ๆ ด้วยความเป็นธรรม เพื่อดึงดูดใจให้นิยมออกไปทำงานให้บริการแก่ประชาชนในชนบทห่างไกลให้มากขึ้น และได้ใช้ความรู้ ความสามารถที่สูงขึ้นดีในการจัดบริการสาธารณสุขให้แก่ประชาชนที่ยากจนอยู่ห่างไกล และด้อยโอกาสเหล่านั้นได้อย่างเต็มที่

๔.๕ เร่งรัดพัฒนาการสาธารณสุขมูลฐานในชุมชน ทั้งในชุมชนแออัดในเขตเมืองและชุมชนห่างไกลในชนบท โดยใช้มาตรการใหม่ ๆ ในการช่วยเร่งรัดการมีส่วนร่วมของประชาชน เช่น การให้เงินอุดหนุนแก่องค์กรชุมชนเพื่อการพึ่งตนเองทางสาธารณสุขมูลฐาน การประกันสุขภาพตามโครงการบัตรสุขภาพ เพื่อเป็นหลักประกันแก่ประชาชนกลุ่มที่ไม่ได้รับประโยชน์จากการประกันสังคมและการสงเคราะห์ประชาชนผู้มีรายได้น้อย ทั้งนี้ จะต้องให้ความสนใจเป็นพิเศษแก่คนพิการ เด็ก สตรี และคนชรา

๔.๖ ส่งเสริมการพัฒนาทรัพยากรและภูมิปัญญาให้ท้องถิ่นมาใช้ให้เกิดประโยชน์สูงสุดแก่การสาธารณสุขมูลฐาน ได้แก่ การแพทย์พื้นฐานและยาสมุนไพร ทั้งนี้ จะพยายามสนับสนุนให้เกิดความรู้ ทักษะ ความเข้าใจที่ดีแก่บุคลากรทางสาธารณสุขนับตั้งแต่ยังอยู่ในชั้นเป็นนักศึกษาอยู่ในสถาบันการศึกษา

๔.๗ ส่งเสริมการค้นคว้า วิจัยทางด้านการแพทย์ วิทยาศาสตร์การแพทย์และการวิจัยสาธารณสุขอย่างจริงจัง เพื่อพัฒนาองค์ความรู้และเทคโนโลยีที่เหมาะสมกับความต้องการในการพัฒนาทางการแพทย์และระบบบริการสาธารณสุขของประเทศ

๔.๘ สนับสนุนการแลกเปลี่ยนแบ่งปันความรู้และเทคโนโลยีกับมิตรประเทศที่อาจประสานประโยชน์ซึ่งกันและกันได้ทั่วโลก พยายามใช้กลไกทางการทูตเข้ามาสนับสนุนเรื่องนี้ เช่น การจัดตั้งสำนักงานที่ปรึกษาทูตด้านการสาธารณสุข ทั้งนี้ โดยอาศัยข้อเท็จจริงสำคัญประการหนึ่งว่า ปัญหาสาธารณสุขนี้ ได้เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็วมากในประเทศไทย เมื่อประเทศไทยเรากำลังกลายเป็นประเทศอุตสาหกรรมใหม่นั้น เป็นปัญหาซึ่งอารยะประเทศทั้งหลายเคยประสบมาแล้ว ประเทศไทยไม่ควรเสียเวลาและทรัพยากรอื่นไปศึกษาวิจัยใหม่ทั้งหมด ควรจะหาข้อมูลข่าวสารโดยกลไกทางการทูตเข้าประกอบ นอกจากจะบังเกิดผลดีในการพัฒนาองค์ความรู้แล้ว ยังสามารถสนับสนุนที่ปรึกษาทูตด้านแรงงานในการแก้ปัญหาสุขภาพของผู้ใช้แรงงานไทยในต่างประเทศได้เป็นอย่างดีอีกด้วย

๔.๙ เร่งรัดการประสานงานระหว่างสาขาสาธารณสุขกับสาขาอื่น และความร่วมมือจากภาคเอกชนในการพัฒนาการมีส่วนร่วมของประชาชนเพื่ออนุรักษ์และปรับปรุงสิ่งแวดล้อม อีกทั้งสร้างเสริมและพัฒนาพฤติกรรมอนามัยที่เหมาะสม ทั้งนี้ เพื่อป้องกันอุบัติเหตุป้องกันโรคที่เกิดจากสิ่งแวดล้อมและการประกอบอาชีพ โรคที่เกิดจากการเสื่อมถอยของสังขารเร็วกว่าที่ควร โรคอันเกิดจากภาวะโภชนาการป้องกันปัญหาการใช้ยาผิดและยาเสพติด โรคที่เกิดจากการสูบบุหรี่ การดื่มสุรา รวมทั้งกามโรคและที่สำคัญที่สุดคือโรคเอดส์ วิธีดำเนินงานที่สำคัญก็คือ การสนับสนุนให้ภาคเอกชน ทั้งนี้ เน้นองค์กรธุรกิจ

และองค์กรสาธารณกุศลได้เข้ามีส่วนร่วมอย่างเต็มที่ในการถ่ายทอดความรู้ให้แก่ประชาชน และชักจูงให้มีการพัฒนาพฤติกรรมอนามัย เช่น การออกกำลังกาย การเลี้ยงลูกด้วยนมแม่ การบริโภคอาหารอย่างถูกต้อง การต่อต้านบุหรี สุรา และยาเสพติด การเคร่งครัดพฤติกรรมทางเพศเพื่อต่อต้านโรคเอดส์ วิธีสนับสนุนองค์กรเอกชน ในเรื่องที่สำคัญที่สุดก็คือ การที่รัฐให้เงินอุดหนุนแก่องค์กรเอกชนตามสมควร และมีการควบคุมกำกับด้วยมาตรการที่เหมาะสม ซึ่งนับเป็นวิธีการที่ลงทุนน้อย แต่ได้รับผลตอบแทนที่สูงค่า และยั่งยืนถาวร

๔.๑๐ เร่งรัดควบคุมโรคเอดส์ โดยใช้มาตรการทุกชนิดและอาศัยความร่วมมือของทุกฝ่าย ในขณะที่มาตรการด้านการแพทย์ในเรื่องนี้ยังก้าวไปไม่ทันกับปัญหาจำเป็นจะต้องหามาตรการด้านอื่นมาใช้ เช่น การพัฒนาพฤติกรรมอนามัยทางเพศ เพื่อป้องกันโรคเอดส์ การใช้มาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับโสเภณี และกฎหมายอื่น ๆ จะต้องเร่งรัดจัดทำให้บังเกิดสัมฤทธิ์ผลโดยเร็วที่สุด

๔.๑๑ ส่งเสริมการพัฒนาและการใช้บัญชียาหลักแห่งชาติ เพื่อให้เป็นที่ยอมรับอย่างแท้จริงของกลุ่มอาชีพและเป็นการประหยัด การคุ้มครองผู้บริโภคทางด้านยา ส่งเสริมการใช้ยาสามัญประจำบ้าน และยาสมุนไพรอย่างถูกต้อง

๔.๑๒ ปรับปรุงการเก็บภาษีสินค้าที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ เช่น บุหรี สุรา กาแฟ ฯลฯ เพื่อหารายได้เข้ารัฐมาใช้จ่ายในการปรับปรุงการสาธารณสุขของประเทศเพิ่มขึ้น โดยระบุดูดส่วนของภาษีดังกล่าวให้ชัดเจนว่าสัดส่วนดังกล่าว จะต้องนำไปใช้จ่ายเพื่อการสาธารณสุข ทั้งนี้ หวังผลในเรื่องควบคุมประพฤติก่อนเพื่อลดปัจจัยเสี่ยงของการเกิดโรคนั้นด้านหนึ่ง และอีกด้านหนึ่งก็จะได้มีเงินงบประมาณมาใช้จ่ายทางด้านสาธารณสุขเพิ่มขึ้น

๕. นโยบายด้านสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรธรรมชาติ

ปัญหาสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรธรรมชาติอาจสรุปได้ ๓ ประการด้วยกัน คือ

๕.๑ ปัญหาสิ่งแวดล้อมและการเสื่อมโทรมของทรัพยากร เช่น อาคาร โบราณสถาน ทางศิลปะ และวัฒนธรรมชำรุดทรุดโทรม ทรัพยากรแร่ธาตุ ป่าไม้ สัตว์บก สัตว์น้ำ ร้อยหรือหรือสูญพันธุ์ เป็นต้น

๕.๒ ปัญหาสิ่งแวดล้อมเป็นพิษ เช่น น้ำเน่า อากาศเสีย ขยะมูลฝอย เสีย และของเสียอันตราย และสารพิษ เป็นต้น

๕.๓ ปัญหาความเสื่อมโทรมของสังคม เช่น ปัญหาสุขภาพจิต ปัญหายาเสพติด ปัญหาอาชญากรรม รวมตลอดกระทั่งปัญหาการฉ้อราษฎร์บังหลวง

พรรคอารยธรรมเห็นถึงความจำเป็นที่จะต้องมีการแก้ไขปรับปรุงดังกล่าวโดยรีบเร่ง จึงมีนโยบายดังต่อไปนี้

(๑) ส่งเสริม สนับสนุนการดำเนินงานของกระทรวงทรัพยากรและสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ให้สามารถบริหารงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ

(๒) ปรับปรุงตัวบทกฎหมายต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการบริหารสิ่งแวดล้อมและทรัพยากร ให้เหมาะสม รัดกุม ให้สามารถเอื้ออำนวยต่อการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ของรัฐในอันที่จะพัฒนาคุณภาพสิ่งแวดล้อมให้มีสภาพที่ดี

(๓) การวางแผนพัฒนาเศรษฐกิจสังคมของประเทศ จะต้องกระทำควบคู่กับการพัฒนาคุณภาพสิ่งแวดล้อม ทั้งนี้ โดยให้ความสำคัญต่อการบริหารทรัพยากรเกี่ยวกับป่าไม้ ที่ดิน แร่ธาตุ และพลังงาน เพื่อให้เกิดการพัฒนาไปพร้อมกับการรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมมิให้เสื่อมโทรม

(๔) ปรับปรุงกลไก และระบบในการบริหารราชการส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และท้องถิ่น ให้มีประสิทธิภาพในการพัฒนาสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรธรรมชาติ โดยให้มีการวางแผนพัฒนาสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรในระดับท้องถิ่น ระดับภาคให้สอดคล้องประสานซึ่งกันและกันกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

(๕) ดำเนินมาตรการที่เหมาะสมในการขยายตัวของประชากร และจัดรูปการกระจายตัวประชากรให้สมดุลกับทรัพยากรในท้องถิ่น

(๖) ยกฐานะของประชากรในประเทศให้ดีขึ้น โดยการให้ความรู้และวิชาการ

(๗) ส่งเสริมให้ประชากรมีสภาพความเป็นอยู่ที่ดีขึ้นด้วยการให้การศึกษา ให้ความรู้เกี่ยวกับสิ่งแวดล้อม ตลอดจนปัญหาและอันตรายอันเกิดจากสิ่งแวดล้อมเป็นพิษว่ามีผลต่อตนเองและสังคมสร้างความเข้าใจ ความคิดเห็นและสร้างค่านิยมที่ดีงามให้ฝังแน่นอยู่ในจิตใจของประชากร ทั้งนี้ รวมถึงการให้ความรู้แก่ข้าราชการทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องด้วย

(๘) กระทรวงสาธารณสุข โดยสำนักงานสาธารณสุขจังหวัดทุกจังหวัดประสานงานกับราชการบริหารทั้งส่วนกลาง ส่วนภูมิภาคและส่วนท้องถิ่น ต้องรับผิดชอบตรวจตราดูแลอาคารร้านค้าภัตตาคาร ร้านอาหารในเรื่อง ความสะอาด และกวดขันให้ผู้ประกอบกิจการเหล่านั้นจัดการอาคารบริเวณของตนให้ถูกต้องตามสุขลักษณะ ทั้งพร้อมที่จะช่วยให้คำแนะนำตักเตือน และแก้ไขให้อาคารบริเวณนั้น ๆ ให้อยู่ในสภาพที่ปราศจากพิษภัย

(๙) ให้กระทรวงมหาดไทยจัดการให้อยู่อาศัย บ้านเรือนสำหรับราษฎรที่มีรายได้น้อย โดยให้พิจารณาใช้วัสดุอุปกรณ์ในราคาถูก ให้ราษฎรนำไปใช้ปลูกสร้าง เพื่อความเป็นระเบียบ เรียบร้อย และถูกต้องตามสุขลักษณะ

การกำหนดเป้าหมายเฉพาะเพื่อการพัฒนาคุณภาพสิ่งแวดล้อม ดิน และป่าไม้สมดุลของธรรมชาติ อากาศ เสียง ขยะมูลฝอย กากของเสีย และสารพิษ

(๑) การอนุรักษ์ป่าไม้ป้องกันการทำลายป่า สัตว์ป่า แก้ปัญหาการเสื่อมคุณภาพทางธรรมชาติ จะอนุรักษ์ป่าชายเลนเพื่อให้เป็นที่ก่อกำเนิดของลูกปลา ลูกกุ้ง ลูกหอย เพื่อประโยชน์ของการประมง และส่งเสริมให้มีการปลูกป่าชายเลนเพิ่มขึ้น

(๒) การอนุรักษ์แหล่งปะการังในอ่าวไทยและทะเลอันดามัน โดยเฉพาะอุทยานทางทะเล

(๓) การลดมลพิษทางน้ำ เพิ่มคุณภาพของน้ำในแม่น้ำลำคลองทั่วทุกภาคของประเทศ โดยจะเน้นในการควบคุมคุณภาพของน้ำในแม่น้ำสายหลัก เช่น เจ้าพระยา แม่กลอง ท่าจีน และบางปะกง เพื่อควบคุมระบบนิเวศวิทยาของอ่าวไทยเป็นการด่วน

- ควบคุมและแก้ไขความสกปรกของชายหาดและน้ำทะเล ซึ่งเป็นจุดท่องเที่ยว เช่น พัทยา ชลบุรี ภูเก็ต เกาะสมุย ฯลฯ

- ปรับระบบเพิ่มขีดความสามารถในการบำบัดน้ำเสียในโรงงานอุตสาหกรรม โรงแรม โรงพยาบาล คอนโดมิเนียม ฯลฯ อย่างมีประสิทธิภาพ

- ควบคุมคุณภาพน้ำดื่มและน้ำใช้ให้ได้มาตรฐานทั่วราชอาณาจักร

(๔) ควบคุมคุณภาพของอากาศและมลพิษ โดยเฉพาะในเมืองที่มีจราจรคับคั่งและนิคมอุตสาหกรรม

- ลดปริมาณการเผาไหม้ของสารตะกั่วในน้ำมันเบนซิน

- ลดปริมาณคาร์บอนมอนนอกไซด์จากการเผาไหม้ในยานพาหนะ

- กำหนดค่าสูงสุดของไฮโดรคาร์บอนและก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์ จากการเผาไหม้ของเชื้อเพลิง

(๕) ส่งเสริมให้ราชการและหน่วยปกครองท้องถิ่นได้มีแผนการกำจัดขยะและสิ่งปฏิกูลในทุกจังหวัดที่รับผิดชอบ เพื่อให้มีเขตปลอดขยะทั่วประเทศ

(๖) ให้มีการทำลายกากของเสียและสารพิษให้ถูกต้องตามหลักทางวิชาการ

๖. นโยบายด้านแรงงาน

๖.๑ สภาพของปัญหาในปัจจุบัน

พรรคอารยธรรมตระหนักดีว่า ปัญหาแรงงานในขณะนี้มียุ่หลายด้าน อาทิ ปัญหาการว่างงาน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการว่างงานของผู้สำเร็จการศึกษา ปัญหารายได้ของผู้ใช้แรงงานส่วนใหญ่ยังต่ำ ความไม่ปลอดภัยในการทำงาน การใช้แรงงานหญิงและเด็กอย่างไม่เป็นธรรม ความสัมพันธ์ระหว่างนายจ้างและลูกจ้างไม่ราบรื่น รวมถึงปัญหาการลอบลวงตมต้นคนงาน ซึ่งประสงค์จะไปทำงานต่างประเทศ ความเดือดร้อนต่าง ๆ เหล่านี้ ทำให้เกิดผลเสียหายแก่ประเทศชาติส่วนรวม

พรรคอารยธรรมค้ำประกันมาตลอดว่า แรงงานเป็นทรัพยากรที่มีค่าของชาติ จึงเห็นความจำเป็น ต้องมีการดูแลช่วยเหลือและสร้างหลักประกันให้โดยด่วน ทางพรรคอารยธรรมจึงขอเสนอมาตรการ เพื่อแก้ปัญหาด้านแรงงานในเรื่องที่สำคัญ ๆ ดังต่อไปนี้

๖.๒ นโยบายการสร้างงาน

๖.๒.๑ ส่งเสริมและสนับสนุนอุตสาหกรรมในแต่ละท้องถิ่นโดยเฉพาะอุตสาหกรรมในครัวเรือน ซึ่งรวมทั้งภาคการเกษตรและภาคนอกการเกษตร โดยเน้นการให้สินเชื่อในอัตราดอกเบี้ยต่ำที่เหมาะสม ตลอดจนการสนับสนุนให้มีการศึกษา วิจัยการใช้เทคโนโลยีที่เหมาะสมต่ออุตสาหกรรมนั้น ๆ รวมถึงการจัดด้านการตลาด และการสนับสนุนด้านอื่น ซึ่งจะช่วยพัฒนาในลักษณะครบวงจร

๖.๒.๒ สนับสนุนวิธีและการผลิตการศึกษาเพื่อให้มีการขยายการจ้างงาน เพื่อช่วยให้ผู้สำเร็จการศึกษาได้ปฏิบัติงานในหน่วยงานและโครงการพัฒนาต่าง ๆ

๖.๒.๓ สนับสนุนและเรียกร้องให้มีการจัดสรรงบประมาณเพิ่มเติมในด้านที่เกี่ยวข้องกับพัฒนาแรงงานการลงทุน ซึ่งเน้นการจ้างแรงงานและการใช้ทรัพยากรภายในประเทศ

๖.๒.๔ ส่งเสริมและสนับสนุนการประกอบอาชีพอิสระ ทั้งในเมืองและชนบท โดยจัดหาแหล่งสินเชื่อ หรือสถานที่ ซึ่งเอื้ออำนวยต่อผู้ประกอบการที่มีเงินทุนน้อย โดยจัดโครงการช่วยเหลือผู้ประกอบการอาชีพอิสระ

๖.๒.๕ ส่งเสริมและสนับสนุนการรวมตัวของเกษตรกรในรูปแบบกลุ่มผลประโยชน์ โดยการฝึกอบรมและให้ความรู้ในด้านการบริหารและการจัดการ

๖.๓ นโยบายการพัฒนากำลังคน

๖.๓.๑ กำหนดมาตรการจำกัดการผลิตบัณฑิตในสาขาสังคมศาสตร์หรือสาขาอื่น ๆ และให้เน้นการผลิตบัณฑิตหรือกำลังคนในภาคที่ขาดแคลน

๖.๓.๒ กำหนดให้มีการวางแผนพัฒนากำลังคน โดยในระยะสั้นให้จัดขึ้นทะเบียนผู้สำเร็จการศึกษาในแต่ละสาขาอาชีพ และจัดฝึกอบรมเสริมความรู้ และทักษะให้สอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงาน ทั้งนี้ ให้รวมถึง การเร่งรัด การฝึกอบรมหรือเสริมทักษะแก่กำลังแรงงานในภาคการเกษตรให้ทันกับวิทยาการอันนำไปสู่การเพิ่มผลผลิตและรายได้

๖.๓.๓ ส่งเสริมและสนับสนุนให้มีการฝึกอาชีพสาขาต่าง ๆ ที่ตลาดแรงงานต้องการแก่ผู้ที่เข้าสู่ตลาดแรงงานและผู้ทำงานอยู่แล้ว โดยจัดตั้งสถาบันพัฒนาฝีมือแรงงานและศูนย์พัฒนาฝีมือแรงงานให้ประสานกับกระทรวงศึกษาธิการให้กระจายครอบคลุมทั่วทุกภูมิภาค เพื่อให้สามารถผลิตแรงงานที่มีฝีมือและสร้างแรงงานมีฝีมือ

๖.๓.๔ ส่งเสริมและสนับสนุนให้ผู้ซึ่งประกอบอาชีพอยู่แล้ว ให้มีโอกาสเสริมทักษะอย่างต่อเนื่อง เพื่อยกฐานะและปรับปรุงฝีมือให้ก้าวหน้าทันต่อการเปลี่ยนแปลงทางด้านสังคมและภาวะเศรษฐกิจ

๖.๓.๕ ส่งเสริมการแนะแนวอาชีพ โดยส่งเสริมผ่านสถานการศึกษาและให้มีศูนย์ข้อมูลอาชีพแห่งชาติ

๖.๓.๖ เร่งรัดการออกกฎหมายฝึกอชีพ ซึ่งมุ่งให้ภาคเอกชนเข้าร่วมในการฝึกช่างฝีมือ

๖.๓.๗ ส่งเสริมและสนับสนุนให้จัดฝึกอบรมแก่ผู้ใช้แรงงาน ให้มีความรู้ เพิ่มทักษะเพื่อประโยชน์ในการเพิ่มประสิทธิภาพในการผลิตแต่ละสายอาชีพ

๖.๔ นโยบายทางด้านค่าจ้างและรายได้

๖.๔.๑ สนับสนุนให้มีการปรับค่าจ้างขั้นต่ำ ตามการเพิ่มขึ้นของสภาวะค่าครองชีพ โดยสอดคล้องกับภาวะเศรษฐกิจของแต่ละท้องถิ่น

๖.๔.๒ ส่งเสริมให้มีการหารือร่วมแบบไตรภาคีระหว่างนายจ้างและลูกจ้าง และรัฐ ในอันที่จะลดค่าใช้จ่าย และหาทางจัดสวัสดิการเพิ่มเติมทดแทน

๖.๔.๓ ส่งเสริมและสนับสนุนให้มีการจัดตั้งสหกรณ์ในหมู่ผู้ใช้แรงงาน

๖.๔.๔ รัฐบาลสนับสนุนให้เอกชนปรับปรุงสวัสดิการแก่ลูกจ้าง โดยรัฐจะชดเชยด้านภาษี ให้เป็นการตอบแทน

๖.๕ นโยบายการคุ้มครองแรงงานและการให้ความมั่นคงในการทำงาน

๖.๕.๑ เร่งรัดให้มีการปฏิบัติตามกฎหมายคุ้มครองแรงงาน ว่าด้วยชั่วโมงการทำงาน วันหยุด ค่าจ้าง สวัสดิการ และความปลอดภัย โดยเน้นการตรวจแรงงานในสถานประกอบการทุกขนาด

๖.๕.๒ ปรับปรุงกฎหมาย ว่าด้วยการคุ้มครองแรงงานในส่วนของสวัสดิการการคุ้มครองแรงงานทั่วไป แรงงานเด็กและแรงงานสตรี และในส่วนของด้วยเงินทดแทน ให้เหมาะสมกับสถานะเศรษฐกิจในปัจจุบัน

๖.๕.๓ กวดขันการใช้แรงงานเด็กและส่งเสริมให้หน่วยงานเอกชนหรือมูลนิธิ ให้ช่วย คอยสอดส่อง ดูแลและการใช้แรงงานเด็กและหาแนวทางจัดระบบการศึกษาให้เด็กอยู่ในระบบการศึกษาให้นานพอ เพื่อให้มีความรู้พื้นฐานเพียงพอจะประกอบอาชีพอื่นได้

๖.๕.๔ ส่งเสริมและสนับสนุนกำลังแรงงานสตรี ซึ่งจบการศึกษาแล้ว หรืออยู่ในวัยทำงาน ให้มีบทบาทในเชิงเศรษฐกิจ โดยเฉพาะการประกอบอาชีพอิสระ ซึ่งไม่เป็นอันตรายต่อตนเองและเด็ก

๖.๕.๕ แก้ไข ปรับปรุงกฎหมาย ว่าด้วยความปลอดภัยในการทำงานให้เหมาะสมกับความเปลี่ยนแปลงและการพัฒนาทางเทคโนโลยีของวงการอุตสาหกรรม และขยายการคุ้มครองไปยังผู้ใช้แรงงานในทางเกษตรโดยเฉพาะอันตราย ซึ่งเกิดจากการใช้สารเคมีต่าง ๆ

๖.๕.๖ ป้องกันและปราบปรามการหลอกลวง ตั้มตุ๋นในวงการแรงงาน

๖.๖ นโยบายด้านแรงงานสัมพันธ์

ส่งเสริมและสนับสนุนให้มีการแลกเปลี่ยนและเสนอความคิดเห็นในรูปแบบไตรภาคี ระหว่างรัฐและนายจ้างและลูกจ้างต่อปัญหาการเลิกจ้างการคุ้มครองแรงงานและการเปลี่ยนแปลงสภาพการจ้าง

๗. นโยบายด้านการทหารและการป้องกันประเทศ

ปัจจุบันมีการรุกรานทางด้านกำลังทหารหลากหลายรูปแบบ จึงมีความจำเป็นต้องมีกำลังทหาร และอาวุธที่ทรงประสิทธิภาพเพื่อปกป้องดินแดนอันเป็นแหล่งที่อาศัยและประกอบกิจกรรมของประเทศโดย

๗.๑ กำหนดยุทธศาสตร์ของชาติให้สอดคล้องกับสถานการณ์อยู่เสมอ สร้างกำลังกองทัพเป็นกองทัพของประชาชน มีกำลังพลและอาวุธยุทโธปกรณ์ให้เข้มแข็ง เพียงพอจะรักษาเอกราช และอธิปไตยของประเทศอย่างแท้จริง

๗.๒ การป้องกันการรุกรานแทรกซึมภายนอก โดยใช้การทูตนำการทหารจะใช้กำลังทหาร เพื่อป้องกันตัวตามความจำเป็น

๗.๓ สนับสนุนให้กองทัพช่วยพัฒนาประเทศ โดยการฝึกในอาชีพ และช่วยเหลือประชาชน ในยามวิกฤติ ส่งเสริมให้กองทัพรับเอาวิชาการและวิทยาการต่าง ๆ เข้าไปศึกษา

๗.๔ สร้างค่านิยมในกองทัพในการสนับสนุนการปกครองระบอบประชาธิปไตย

๗.๕ ให้สวัสดิการแก่ทหารชั้นผู้น้อย และครอบครัวที่ดีขึ้น สอดคล้องกับค่าครองชีพอย่างทั่วถึง

๗.๖ พลทหารอาสาที่ปฏิบัติหน้าที่มาแล้ว ๔ ปีขึ้นไป จะต้องรับยศนายสิบทุก ๆ คน

๗.๗ จำลิสเอก พันจ่าเอก พันจ่าอากาศเอก ที่รับราชการเลื่อนยศมาถึงระดับเกินสิบปี จะต้องได้เลื่อนยศร้อยตรี เรืออากาศตรี นายร้อยตรี ระเบียบของกระทรวงกลาโหม

๘. นโยบายด้านยุติธรรม

กฎหมายเป็นทั้งเครื่องมือและระเบียบ เป็นความจำเป็นที่ต้องใช้มันไม่อาจหลีกเลี่ยง ความศักดิ์สิทธิ์ของกฎหมาย ขึ้นอยู่ความยุติธรรม ซึ่งความยุติธรรมคือ ความน่าเชื่อถือและความศรัทธา ของประชาชน การดำรงชีวิตในปัจจุบันอยู่บนความเปลี่ยนแปลงที่ไม่แน่นอนของสังคมโลก สิ่งที่สังคมต้องการ แท้จริง จึงไม่ใช่กฎหมายที่สมบูรณ์แบบ แต่หากเป็นการช่วยเหลืออำนวยความสะดวกสบายในการดำเนินกิจกรรม ให้เป็นไปอย่างสมควรเป็น โดย

๘.๑ ดำรงไว้ซึ่งอำนาจอิสระของศาลในการพิจารณาพิพากษาอรรถคดี โดยแยกการบริหารงาน ฝ่ายตุลาการออกจากฝ่ายบริหารและให้แยกศาลเป็นสถาบันอิสระ เพื่อเป็นหลักประกันความยุติธรรม ให้แก่ประชาชน

๘.๒ ติดตามการสนับสนุนการปฏิบัติงานของศาลและอัยการเพื่อเป็นหลักประกันความยุติธรรม ให้แก่สังคม

๘.๓ เร่งปรับปรุง แก้ไขกฎหมายที่ไม่เหมาะสม และไม่เป็นธรรม ให้สอดคล้องกับสภาพปัจจุบัน และเป็นธรรมมากยิ่งขึ้น เพื่อให้กฎหมายเป็นกลไกในการรักษาความสงบเรียบร้อยของสังคม และสร้าง ความเป็นธรรมให้แก่บุคคล

๘.๔ เร่งรัดพัฒนาให้กระบวนการยุติธรรมดำเนินไปด้วยความสะดวก รวดเร็วอย่างทั่วถึง และมีประสิทธิภาพ โดยปรับปรุงการพิจารณาพิพากษาคดีและบังคับคดีให้เหมาะสมกับภาวะสังคม ในปัจจุบัน

๘.๕ เร่งรัดพัฒนาระบบการบริหารงานของศาลและกระทรวงยุติธรรม ให้มีประสิทธิภาพสูง โดยนำเทคโนโลยีที่ทันสมัยมาใช้อย่างเพียงพอและเหมาะสม

๘.๖ ส่งเสริมให้มีการระงับข้อพิพาท โดยวิธีอนุญาโตตุลาการ เพื่อช่วยแบ่งเบาภาระคดีที่จะขึ้นสู่การพิจารณาคดีของศาล

๘.๗ พัฒนาคุณภาพข้าราชการฝ่ายตุลาการ โดยเพิ่มพูนความรู้และทักษะด้วยวิธีการต่าง ๆ ตลอดจนเพิ่มค่าตอบแทนและสวัสดิการ เพื่อให้ผู้พิพากษาสามารถปฏิบัติหน้าที่ได้อย่างสมบูรณ์และมีประสิทธิภาพ

๙. นโยบายด้านศาสนาและวัฒนธรรม

วัฒนธรรมเป็นได้ทั้งในเชิงบวกและเชิงลบ จำเป็นต้องให้สังคมช่วยการสร้างสรรค์วัฒนธรรมเชิงบวกที่ดีงามให้มากที่สุด และจัดระบบระเบียบทางศาสนาให้มีการปฏิบัติไปในแนวทางเดียวกัน ซึ่งเป็นอารยธรรมที่มีวิชาการความรู้และวัฒนธรรมที่ดีงามโดย

๙.๑ เปิดโอกาสให้ประชาชนทุกเพศ ทุกวัยได้มีสิทธิและเสรีภาพในการเลือกนับถือศาสนา และสามารถประกอบพิธีกรรมทางศาสนานั้น ๆ ได้ ทั้งนี้ ต้องไม่ขัดต่อความสงบเรียบร้อย และศีลธรรมอันดีของประชาชน

๙.๒ ส่งเสริมและสนับสนุนให้มีการนำเอาศาสนามาปรับใช้ในการพัฒนาคุณภาพชีวิต โดยเฉพาะอย่างยิ่งการหล่อหลอมทัศนคติและจริยธรรมที่พึงปรารถนาของประชาชนในกิจวัตรประจำวัน ให้เป็นรูปธรรมมากยิ่งขึ้น

๙.๓ ส่งเสริมและฟื้นฟูศิลปะ ขนบธรรมเนียมประเพณี และวัฒนธรรมอันดีงาม ทั้งในระดับชาติ และท้องถิ่น เพื่อรักษาเอกลักษณ์ของความเป็นไทย และอนุรักษ์ไว้ซึ่งวิถีชีวิตอันดีงามของคนในสังคมให้ยั่งยืนต่อไป

๙.๔ ส่งเสริมให้ประชาชนทุกเพศ ทุกวัย ทั้งในระบบและนอกระบบการศึกษา ได้เรียนรู้ และเข้าใจคุณค่าของศาสนาและวัฒนธรรมอันดีงามของชาติ และของท้องถิ่นอย่างแท้จริง สามารถประยุกต์ใช้ประโยชน์กับกิจวัตรประจำวันได้อย่างสอดคล้องและเหมาะสม

๙.๕ ให้ความอุปถัมภ์และคุ้มครองพระพุทธศาสนาและศาสนาอื่น ส่งเสริมความเข้าใจอันดี และความสมานฉันท์ระหว่างศาสนิกชนของทุกศาสนา รวมทั้งสนับสนุนการนำหลักธรรมของศาสนาใช้เพื่อเสริมสร้างคุณธรรมและพัฒนาคุณภาพชีวิต

๑๐. นโยบายด้านอุตสาหกรรม

พรรคการเมืองมีนโยบายที่จะสร้างความมั่นคงทางเศรษฐกิจแก่ประเทศชาติโดยพัฒนาอุตสาหกรรมในประเทศ ทั้งเพื่อการใช้ภายในและส่งออกจำหน่ายในต่างประเทศด้วยวิธีการ ดังต่อไปนี้

๑๐.๑ กระจายอุตสาหกรรมไปสู่ชนบทอย่างจริงจังและเกิดประสิทธิผลยิ่งขึ้น โดยมุ่งให้ความสำคัญต่อการพัฒนาผู้ประกอบการในท้องถิ่น การพัฒนาเชื่อมโยงระหว่างโรงงานกับโรงงาน และโรงงานกับอุตสาหกรรมในครัวเรือน ตลอดจนการสนับสนุนในด้านการเงิน บริการพื้นฐาน เทคโนโลยีการจัดการ และการตลาดให้สอดคล้องกับความต้องการของภาคเอกชน

๑๐.๒ เร่งรัดและพัฒนาระบบโครงสร้างพื้นฐานให้ทันกับการขยายของอุตสาหกรรม ในขณะเดียวกัน ให้มีการคุ้มครองผู้ประกอบการในเขตอุตสาหกรรมของภาคเอกชน รวมทั้งปรับปรุงกฎ และระเบียบในการขออนุญาต และต่ออายุการประกอบกิจการให้รวดเร็ว รวมทั้งให้ภาคเอกชนเข้ามา แบ่งเบาภาระของภาครัฐในการบริการที่สำคัญ เช่น การกำหนดมาตรฐานสินค้า การตรวจสอบโรงงาน เป็นต้น

๑๐.๓ ปรับปรุงประสิทธิภาพการผลิตให้สูงขึ้นทั้งระบบ โดยเฉพาะการพัฒนาเทคโนโลยี และกำลังคนให้มีคุณภาพสูง เพื่อสร้างฐานการผลิตให้เข้มแข็งในระยะยาว

๑๐.๔ การป้องกัน ควบคุม และแก้ไขปัญหาสิ่งแวดล้อมที่เกิดขึ้นจากโรงงานอุตสาหกรรม และเหมืองแร่ ทั้งทางด้านมลพิษทางอากาศ ทางน้ำ ทางเสียง กากของเสียและสารเป็นพิษ รวมทั้ง ชยะมูลฝอย โดยกำหนดให้โรงงานอุตสาหกรรมและภาคเอกชนอื่น ๆ จะต้องเข้ามามีส่วนรับผิดชอบ และรับภาระร่วมกัน โดยใช้หลักผู้สร้างต้องเป็นผู้รับภาระในการกำจัดมลพิษควบคู่กับการรณรงค์ ประชาสัมพันธ์ เพื่อกระตุ้นให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมตระหนักถึงความรับผิดชอบต่อสังคมมากขึ้น พร้อมทั้งสนับสนุนให้องค์กรท้องถิ่น ทำหน้าที่ดูแลและเฝ้าระวังไม่ให้โรงงานอุตสาหกรรมสร้างปัญหามลพิษ

๑๑. นโยบายด้านการพาณิชย์

การค้าผลผลิตการเกษตรควบคู่ไปกับการค้าผลผลิตการเกษตรอุตสาหกรรม ทั้งภายในประเทศ และต่างประเทศโดยการสนับสนุน ส่งเสริมและพัฒนาทางการค้าของประเทศให้ขยายตัวอย่าง กว้างขวางยิ่งขึ้น และให้สามารถแข่งขันกับต่างประเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อให้เกิดความเป็นธรรม แก่เกษตรกรในการจำหน่ายพืชผล และให้เกิดความเป็นธรรมแก่ประชาชนในการซื้อสินค้าอุปโภคบริโภค โดยดำเนินการ ดังนี้

๑๑.๑ ปรับปรุงและพัฒนากลไกของรัฐ กฎหมาย กฎ ระเบียบของทางราชการที่ไม่เอื้ออำนวย เป็นอุปสรรค หรือที่เป็นภาระ เพื่อลดต้นทุนหรือค่าใช้จ่ายต่อการประกอบธุรกิจหรือการแข่งขัน กับต่างประเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพ

๑๑.๒ ปรับปรุงและพัฒนากลไก มาตรการและวิธีการในการส่งออกให้มีประสิทธิภาพ ให้สูงขึ้น ให้สอดคล้องกับสถานการณ์เศรษฐกิจของประเทศและของโลกที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว และให้สามารถรักษาระดับการส่งออก การกระจายตลาดต่างประเทศได้อย่างกว้างขวางยิ่งขึ้น

๑๑.๓ เสริมสร้างและพัฒนากลไก ชีตความสามารถของหน่วยงานของรัฐในการติดตาม จัดเก็บ รวบรวม วิเคราะห์ และเผยแพร่ข่าวเศรษฐกิจ และการค้าให้มีประสิทธิภาพเป็นประโยชน์ ต่อการดำเนินนโยบายรักษาผลประโยชน์ส่วนรวมทางด้านการค้าของประเทศและการดำเนินธุรกิจของเอกชน ให้มากขึ้น

๑๑.๔ ปรับปรุงและพัฒนากลไกและบุคลากรของรัฐ ด้านความร่วมมือและเจรจาการค้า ระหว่างประเทศให้มีประสิทธิภาพสูงขึ้น และให้สามารถรักษาผลประโยชน์ส่วนรวมทางการค้าและเศรษฐกิจ ของประเทศได้อย่างแท้จริง

๑๑.๕ ปรับปรุงและพัฒนาระบบการจำหน่าย และการตลาดพืชผลเกษตรและจัดให้มี กองทุน เพื่อดำเนินการให้เกษตรกรมีหลักประกันด้านการตลาด และด้านการจำหน่ายพืชผลในราคาเป็นธรรม และด้านรายได้ที่มีเสถียรภาพ

๑๑.๖ ปรับปรุงบทบาทของหน่วยงานของรัฐให้มีประสิทธิภาพในการติดตามวิเคราะห์ สถานการณ์ทางด้านการค้า และติดตามตรวจสอบการปฏิบัติทางธุรกิจที่ไม่เป็นธรรมหรือที่ก่อให้เกิด ความเดือดร้อน และเอาผิดเอาเปรียบผู้บริโภค

๑๑.๗ สนับสนุนและส่งเสริมการพัฒนาธุรกิจการค้า โดยเฉพาะกิจการการท่องเที่ยว กิจการประกันภัย กิจการคลังสินค้าระหว่างประเทศ และธุรกิจขนาดเล็ก และขนาดย่อมของคนไทย ให้มีประสิทธิภาพสูงขึ้น และให้สามารถแข่งขันกับต่างประเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพ

๑๑.๘ การดำเนินการให้มีการประสาน และมีความสอดคล้องกับนโยบายอุตสาหกรรม และนโยบายวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี เพื่อลดต้นทุนในการผลิต เพิ่มสินค้าใหม่ ๆ และมูลค่าสินค้าส่งออก ให้เพิ่มสูงขึ้น ให้สามารถแข่งขันกับต่างประเทศได้อย่างแท้จริง

๑๑.๙ เสริมสร้าง สนับสนุนบทบาทและขีดความสามารถของสถาบันกลางของธุรกิจการค้า ทั้งในระดับประเทศและในระดับจังหวัด ส่งเสริมสภาหอการค้าจังหวัดให้เข้มแข็ง มีประสิทธิภาพสูงขึ้น เพื่อร่วมมือกับหน่วยงานของรัฐพัฒนาการค้า และการต่างประเทศ

๑๑.๑๐ มุ่งพัฒนาให้ประเทศไทยเป็นศูนย์กลางทางการค้าในภูมิภาคอินโดจีน และทวีปเอเชีย ทั้งนี้ โดยให้หน่วยงานรับผิดชอบทำการเร่งรัดเสริมสร้างปัจจัยพื้นฐานที่จำเป็นสำหรับธุรกิจการค้า โดยเฉพาะเครือข่ายสื่อสารโทรคมนาคม การขนส่ง การเงิน

๑๑.๑๑ ดำเนินการสนับสนุนให้มีการกระจายการพัฒนาด้านอุตสาหกรรมไปสู่ภูมิภาค และชนบทอย่างจริงจัง เพื่อรองรับแรงงานในภาคเกษตรกรรมและประชาชนในชนบท โดยกำหนดหลักเกณฑ์พิเศษเพื่อให้การส่งเสริมการลงทุน สะดวก รวดเร็ว มีสิ่งจูงใจที่สำคัญ ๆ เช่น สิทธิพิเศษทางภาษีอากร การจัดตั้งศูนย์กลางการบริการแก่อุตสาหกรรมต่าง ๆ ในภูมิภาค

๑๑.๑๒ เร่งรัดพัฒนาเขตเศรษฐกิจใหม่ ให้มีเครือข่ายบริการพื้นฐาน ไม่ว่าจะเป็น ถนน ไฟฟ้า ประปา โทรศัพท์ เพื่อเป็นการขยายฐานการผลิตทางอุตสาหกรรม และเป็นฐานเศรษฐกิจใหม่ของชาติ พื้นที่ชายฝั่งพื้นที่ชายแดน จะเป็นเขตเศรษฐกิจใหม่ที่ต้องเร่งรัดพัฒนาควบคู่กันไปกับการพัฒนา เมืองศูนย์กลางอุตสาหกรรมในภาคต่าง ๆ

๑๑.๑๓ ด้านการท่องเที่ยว จะมุ่งพัฒนาให้ประเทศไทยเป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยว ในภูมิภาค และเอเชีย

๑๒. นโยบายด้านการเงิน การคลัง สถาบันการเงินและตลาดทุน

พรรคอารยธรรม จะดำเนินนโยบายทางการเงินและการคลังด้วยความระมัดระวัง เพื่อรักษาดุลยภาพของปริมาณเงินและเสถียรภาพทางการเงิน มุ่งเน้นให้มีการผ่อนคลาย ข้อจำกัด ในการหมุนเวียนทางการเงิน จัดให้มีโครงสร้างของระบบภาษีให้เป็นธรรม และเอื้ออำนวยต่อการขยายตัว ทางเศรษฐกิจ พร้อมทั้งให้มีอัตราการเติบโตทางเศรษฐกิจอย่างต่อเนื่องและมีเสถียรภาพ โดยการควบคุมดูแล เงินตราและสิ่งที่ใช้แทนเงินตรา ธนาकारและสถาบันการเงิน องค์กรทางธุรกิจ

พร้อมกันนั้น จะใช้ในนโยบายทางการเงินการคลัง เพื่อก่อให้เกิดการกระจายรายได้อย่างเป็นธรรม สู่ประชากรส่วนใหญ่ของประเทศ อีกทั้งจะส่งเสริมการกระจายการถือครองทรัพย์สินไปสู่เกษตรกรรายย่อย เพื่อให้สามารถมีที่ทำกิน ตลอดจนส่งเสริมให้ประชาชนทั่วไปสามารถจัดหาที่อยู่อาศัยตามควรแก่ฐานะ

ในด้านสถาบันการเงินและตลาดทุน จะผ่อนคลายข้อจำกัดต่าง ๆ เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการระดมเงินออม อีกทั้งส่งเสริมและขยายการระดมทุนของตลาดทุนในประเทศ

ด้วยจุดประสงค์ดังกล่าวนี้ พรรคอารยธรรมจะดำเนินมาตรการดังต่อไปนี้ เพื่อให้บรรลุเป้าหมายแห่งความจำเป็นทางเศรษฐกิจ และการกินดีอยู่ดีของประชาชนสืบไป

๑๒.๑ จะส่งเสริมการออมทั้งระยะสั้นและระยะยาว ด้วยการพัฒนาระบบการออมเงินและตลาดที่รองรับ เพื่อเป็นการเสริมสร้างประสิทธิภาพการลงทุน อีกทั้งเป็นการให้ทางเลือกกับผู้ออมมากขึ้น

๑๒.๒ จะดำเนินการให้ธนาคารกลางมีอิสระในการบริหารงานเกี่ยวกับการดูแลการขยายตัวของปริมาณเงินและทิศทางของอัตราดอกเบี้ยให้อยู่ในระดับที่เหมาะสม อีกทั้งสนับสนุนให้ธนาคารกลางมีเครื่องมือที่จะใช้ในการปรับสภาพคล่องของระบบการเงินให้ทันต่อสภาวะการณ์

๑๒.๓ จะให้มีการอนุญาตจัดตั้งธนาคารพาณิชย์และสถาบันการเงินโดยเสรี ทั้งนี้ภายใต้เกณฑ์เพื่อความมั่นคงของสถาบันดังกล่าว ขณะเดียวกันจะปรับปรุงกฎหมายเพื่อขยายประเภทธุรกิจที่ธนาคารพาณิชย์และสถาบันการเงินจะสามารถให้บริการเพิ่มมากขึ้น

๑๒.๔ จะดำเนินการให้มีธนาคารพาณิชย์ และสถาบันการเงินที่ตอบสนองความต้องการของสินเชื่อในท้องถิ่นให้มากยิ่งขึ้น

๑๒.๕ จะดำเนินการให้มีองค์กรที่มีความสามารถเพียงพอในการตรวจสอบ กำกับ ควบคุม การดำเนินธุรกิจ และรักษาความมั่นคงของสถาบันการเงินที่จะขยายตัวและเพิ่มจำนวนขึ้นเพื่อคุ้มครองเงินฝากของประชาชน

๑๒.๖ ปรับโครงสร้างภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาและนิติบุคคล ให้ภาระภาษีแผ่กระจายอย่างเป็นธรรม เพื่อลดภาระของประชาชนและการประกอบธุรกิจ

๑๒.๗ ลดอัตราภาษีและจัดระบบภาษีให้ง่ายต่อการคำนวณ ลดเกณฑ์และข้อกำหนดต่าง ๆ ที่สร้างความสับสน สร้างความเข้าใจที่ตรงกันระหว่างผู้จัดเก็บภาษีอากรกับผู้เสียภาษี เพื่อเป็นการจูงใจในการทำงานหารายได้และเสียภาษีอย่างตรงไปตรงมา

๑๒.๘ ดำเนินการเร่งรัดปรับปรุงประสิทธิภาพการบริหารการจัดเก็บภาษีอากรของหน่วยงานของรัฐให้เป็นไปตามนโยบายที่กำหนดไว้

๑๒.๙ ลดค่าใช้จ่ายภาครัฐ โดยควบคุมการขยายตัวของระบบราชการให้ลดปริมาณงานที่ดำเนินงานโดยหน่วยงานของรัฐให้เอกชนเข้ามาดำเนินการแทน ทั้งนี้ โดยรัฐเป็นเพียงผู้ให้การสนับสนุน อีกทั้ง จะลดค่าใช้จ่ายในด้านบริการพื้นฐาน โดยให้เอกชนเข้ามาดำเนินการแทนในรูปของสัมปทาน

๑๒.๑๐ รักษาระดับเงินคงคลังให้อยู่ในระดับที่เหมาะสม พร้อมทั้งจะออกกฎหมายเพื่อบริหารเงินคงคลังให้เกิดประโยชน์สูงสุด

๑๒.๑๑ สนับสนุนให้จัดสร้างเขตอุตสาหกรรมส่งออกปลอดภาษี ทั้งนี้ เพื่อลดความยุ่งยากและต้นทุนการผลิตอันเป็นการส่งเสริมการส่งออก

๑๒.๑๒ กำหนดมาตรการส่งเสริมการลงทุน ผ่านประมวลรัษฎากรแทนพระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุนเพื่อส่งเสริมการผลิตอย่างทั่วถึงและเป็นธรรม

๑๒.๑๓ บริหารงบประมาณแผ่นดิน ให้มีงบประมาณสนับสนุนองค์การบริหารส่วนจังหวัด เพื่อการพัฒนาตามความต้องการ เพื่อยกระดับรายได้ชีวิตความเป็นอยู่และคุณภาพชีวิตของคนในชนบท

๑๒.๑๔ กระจายอำนาจและยกระดับความสามารถการคลังส่วนท้องถิ่น โดยปรับปรุงกฎหมายให้ท้องถิ่นสามารถหารายได้โดยตัวเองมากยิ่งขึ้น ขณะเดียวกันสามารถนำรายได้นั้นมาพัฒนาท้องถิ่นของตนเองอย่างเต็มที่

๑๒.๑๕ จะดำเนินการทางการคลังให้ส่วนท้องถิ่นได้รับผลประโยชน์ อันเนื่องมาจากการใช้ทรัพยากรในท้องถิ่นนั้นให้มากขึ้น

๑๒.๑๖ กำหนดมาตรการ “ผู้สร้างมลพิษจะต้องเป็นผู้รับภาระในการบำบัดและกำจัดมลพิษ” โดยอาศัยมาตรการทางภาษีเป็นเครื่องมือ ด้วยการลดภาษีเป็นพิเศษสำหรับกิจการที่อนุรักษ์สิ่งแวดล้อม

๑๒.๑๗ จะใช้มาตรการทางภาษีเป็นเครื่องจูงใจให้ผลิตและใช้เชื้อเพลิง อีกทั้งผลิตภัณฑ์ที่ไม่ก่อให้เกิดปัญหามลพิษ

๑๒.๑๘ จะจัดสรรงบประมาณเพื่อลงทุนในโครงการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม หรือการบำบัดและกำจัดน้ำเสียรวมของชุมชน ตลอดจนระบบกำจัดกากและของเสียรวมของโรงงานอุตสาหกรรม

๑๒.๑๙ จะส่งเสริมและออกมาตรการให้ธุรกิจทุกขนาด มีโอกาสออกตราสารการเงินที่มั่นคงระดมทุนจากประชาชนทั่วไปในตลาดทุน

๑๒.๒๐ จะสร้างความเชื่อมั่นให้กับนักลงทุน ทั้งในประเทศและต่างประเทศในตลาดทุน และตลาดหลักทรัพย์ ทั้งนี้ โดยการออกกฎหมายและปรับปรุงกฎหมายที่มีอยู่ในการบริหารตลาดทุน และตลาดหลักทรัพย์ให้รัดกุมและทันต่อการเปลี่ยนแปลง

๑๒.๒๑ จะส่งเสริมให้องค์กรธุรกิจ โครงการลงทุนขนาดใหญ่ และโครงการขยายตัวของรัฐวิสาหกิจเข้าระดมทุนในตลาดหลักทรัพย์และตลาดทุน

๑๓. นโยบายด้านการคมนาคม ขนส่งและการสื่อสาร

พรรคอารยธรรมมีเป้าหมายที่จะเร่งรัดขยายการลงทุนทางด้านการคมนาคมขนส่ง และการสื่อสาร เพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการบริการขนส่ง และสื่อสารให้ได้มาตรฐานสากล สะดวก รวดเร็ว ปลอดภัย มีต้นทุนต่ำ เอื้ออำนวยต่อการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของประเทศโดยจะดำเนินการ ดังนี้

๑๓.๑ ปรับปรุงระบบการขนส่งภายในประเทศ โดยเฉพาะทางรถไฟ รถยนต์ และการขนส่ง ทางน้ำให้ต้นทุนการขนส่งลดลง สะดวก รวดเร็ว โดยมุ่งเน้นให้ระบบการขนส่งเป็นโครงข่ายช่วยกระตุ้น ให้เกิดความเจริญให้ภูมิภาคต่าง ๆ

๑๓.๒ ปรับปรุงการบริการและค่าระวางบรรทุกของสายการบิน เพื่อให้สินค้าไทย เช่น ดอกไม้ ผลไม้ ไม้ประดับ สามารถขายแข่งขันในตลาดโลกได้

๑๓.๓ ส่งเสริมกิจการพาณิชย์นาวีอย่างจริงจัง ให้เรือไทยได้รับการอุดหนุนจากรัฐ ทั้งในด้าน เงินกู้เพื่อการลงทุน ภาษีและอื่น ๆ ให้มีต้นทุนต่ำ ถึงขั้นพัฒนากองเรือแข่งขันกับกองเรือพาณิชย์นาวี ต่างประเทศ

๑๓.๔ ขยายบริการด้านการสื่อสารทั้งภายในประเทศและต่างประเทศ ให้ได้มาตรฐานสากล โดยเฉพาะอย่างยิ่ง กิจการโทรศัพท์ ทั้งในส่วนกลาง และภูมิภาคจะต้องมีบริการเพียงพอทั่วถึงโดยเร็ว

๑๓.๕ ส่งเสริมให้เอกชนเข้ามามีบทบาทในการพัฒนาด้านโทรคมนาคมเพื่อแบ่งเบาภาระของรัฐ ทั้งนี้ ต้องให้มีการแข่งขันกันอย่างเสรี ภายใต้การกำกับดูแลของรัฐ

๑๔. นโยบายด้านต่างประเทศ

๑๔.๑ พรรคอารยธรรมจะส่งเสริมการพัฒนาด้านการเกษตร และอุตสาหกรรมเพื่อการส่งออก โดยขยายการตลาดในต่างประเทศ และเพิ่มประสิทธิภาพในการผลิตโดยอาศัยเทคโนโลยีที่เหมาะสม พรรคจะส่งเสริมความร่วมมืออย่างใกล้ชิดระหว่างนักวิชาการในด้านการตลาดต่างประเทศ กลไกของรัฐ และกลุ่มเกษตรกร และสหกรณ์เพื่อการเกษตรเพื่อให้เกษตรกรมีข้อมูลที่รวดเร็วและทันสมัย และให้กลไก ของรัฐเอื้อประโยชน์ให้แก่เกษตรกรมากขึ้น

๑๔.๒ พรรคอารยธรรมจะส่งเสริมความร่วมมือระหว่างรัฐและเอกชนไว้และเพื่อร่วมมือกับ นักวิชาการในการวิจัยเพื่อนำข้อมูลที่ทันสมัยมาบริการให้แก่ธุรกิจ เพื่อประโยชน์ในการแข่งขันกับ ต่างประเทศอย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

๑๔.๓ พรรคจะมีนโยบายต่างประเทศที่เป็นอิสระ โดยคำนึงถึงอำนาจอธิปไตยบูรณภาพแห่งดินแดน ความมั่นคงของชาติ และผลประโยชน์ของประชาชนเป็นสำคัญ พรรคจะรักษาสิทธิอันชอบธรรมตามกฎหมายระหว่างประเทศในเรื่องที่จะปกป้อง เพิ่มพูนผลประโยชน์ของชาติ โดยการปรับปรุงแก้ไขข้อตกลง และสนธิสัญญาที่เสียเปรียบกับต่างประเทศ ตลอดจนการใช้น่านน้ำระหว่างประเทศจะปกป้องผลประโยชน์ของชาติในการใช้ทรัพยากรทางทะเลในอ่าวไทย

๑๔.๔ พรรคจะพัฒนาบุคลากรทางการทูตเพื่อการทูตเชิงพาณิชย์ และจะสนับสนุนให้คนไทยที่มีความรู้ ความสามารถเข้าไปดำรงตำแหน่งในระดับบริหารในองค์กรระหว่างประเทศมากขึ้น ตามหลักความเสมอภาค และสิทธิอันชอบธรรมของประเทศไทย

๑๔.๕ พรรคจะส่งเสริมมิตรภาพกับประเทศต่าง ๆ ทั่วโลก โดยใช้การทูตที่หลากหลาย และส่งเสริมให้นักการทูตไทยเรียนรู้วัฒนธรรมและภาษาต่างประเทศให้มากขึ้น เพื่อประโยชน์ของคนไทยทั้งชาติ ทั้งนี้ โดยมีผลประโยชน์และจุดเน้นในเป้าหมายที่ต่างกัน

๑๔.๕.๑ พรรคจะเน้นการสร้างมิตรภาพและความเข้าใจอันดีกับประเทศเพื่อนบ้านเป็นอันดับแรก เพื่อประเทศไทยจะได้มีสันติภาพในระยะยาว

๑๔.๕.๒ สำหรับประเทศอาเซียน พรรคจะส่งเสริมให้มีความร่วมมือกันมากขึ้นในด้านวัฒนธรรม เศรษฐกิจ และความมั่นคง พรรคจะส่งเสริมให้ยกเลิกพรมแดนการค้าให้เร็วที่สุดเท่าที่ประเทศต่าง ๆ จะปรองดองกันได้ และจะส่งเสริมให้เอเชียอาคเนย์เป็นเขตสันติภาพ เสรีภาพและความเป็นกลาง

๑๔.๕.๓ สำหรับกลุ่มประเทศอินโดจีนและพม่า พรรคจะส่งเสริมให้กัมพูชา ลาว เวียดนาม และพม่า มีสันติภาพ มีความปรองดอง และมีโอกาสพัฒนาเศรษฐกิจแบบเสริมประโยชน์ซึ่งกันและกันกับไทย

๑๔.๕.๔ พรรคจะส่งเสริมความสัมพันธ์อันดีกับประเทศที่พัฒนาในด้านอุตสาหกรรม เพื่อเสริมสร้างเสถียรภาพของโลก และเพื่อประโยชน์ของไทยในด้านการค้าการลงทุน และการรับการลงทุนเทคโนโลยี

๑๔.๕.๕ พรรคจะส่งเสริมความสัมพันธ์อันดีกับประเทศกำลังพัฒนา เพื่อขยายฐานของมิตรประเทศให้กว้างขวางออกไป และเพื่อประโยชน์ร่วมกันในการยกระดับการครองชีพของประชาชน อันเป็นผลจากการแลกเปลี่ยนสินค้าบริการและเทคโนโลยี

๑๔.๖ พรรคจะส่งเสริมสันติภาพของโลกบนหลักการของกฎบัตรสหประชาชาติ และปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน

๑๔.๗ พรรคจะคุ้มครองแรงงานไทยในต่างแดนให้มีชีวิตความเป็นอยู่อย่างสุขสบายตามควรแก่สภาพ โดยให้คนงานไทยได้รับประโยชน์และการปฏิบัติอย่างเป็นธรรมจากประเทศเจ้าภาพ

๑๔.๘ พรรคจะให้ความสนใจเป็นพิเศษในการลดจำนวนผู้ลี้ภัยให้เร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ เจริญกับประเทศเมืองให้รับผู้ลี้ภัยกลับถิ่นฐานเดิม ส่งเสริมให้องค์กรระหว่างประเทศและรัฐบาลต่างประเทศหาทางจัดส่งผู้ลี้ภัยกลับไปยังถิ่นฐานเดิมหรือไปยังประเทศที่สาม

๑๕. นโยบายด้านการเกษตร

นโยบายด้านการพัฒนาการเกษตรของพรรคเน้นความสำคัญของภาคเกษตรกรรมในฐานะเป็นภาคเศรษฐกิจพื้นฐานของประเทศ เป็นแหล่งรายได้ที่สำคัญของประชากรและเป็นปัจจัยพื้นฐานที่ก่อให้เกิดการผลิตด้านอุตสาหกรรมการแปรรูปและการบริการประเภทต่าง ๆ เป้าหมายสำคัญในการพัฒนาการเกษตรคือ สนับสนุนและช่วยเหลือเกษตรกรที่ไม่มีที่ทำกินหรือมีที่ถือครองขนาดเล็ก ให้มีชีวิตและความเป็นอยู่ดีขึ้นและเร่งรัดเพิ่มประสิทธิภาพการผลิต เพื่อให้อัตราการขยายตัวของภาคเกษตรกรรมเพิ่มตลอดจนอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม นอกจากนั้น จะเร่งการกระจายรายได้ของเกษตรกรให้เป็นผลในทางปฏิบัติ โดยจะใช้ทุกมาตรการเพื่อเพิ่มรายได้ของเกษตรกรให้สูงขึ้นโดยเฉพาะอย่างยิ่งเกษตรกรรายย่อย เพื่อเพิ่มรายได้ของคนในชาติให้มากขึ้น

การพัฒนาการเกษตรในอนาคตจะปรับปรุงระบบการเกษตรกร ให้เป็นระบบการเกษตรพึ่งพาอาศัยกันในเชิงธุรกิจธรรมชาติเร่งรัดการส่งออกสินค้าเกษตร โดยให้ความสำคัญต่อสินค้าเกษตรแปรรูปและกึ่งแปรรูปให้มากขึ้น หาช่องทางส่งออกสินค้าเกษตรใหม่ ๆ เพิ่มขึ้น เช่น ผัก ผลไม้ ผลิตภัณฑ์ประมงและปศุสัตว์ ทั้งนี้ กำหนดเป้าหมายการส่งออกสินค้าเกษตรเพิ่มขึ้นในด้านคุณภาพและราคา ในขณะเดียวกันจะใช้มาตรการต่าง ๆ ในการสนับสนุนให้ผลิตสินค้าเกษตรทดแทนสินค้าที่ต้องสั่งเข้ามาจากต่างประเทศเพื่อการสร้างงาน สร้างรายได้ให้แก่เกษตรกรของเรา และเป็นการประหยัดเงินตราที่ออกไปสู่ต่างประเทศด้วย

การพัฒนาการเกษตรของประเทศ จะต้องคำนึงถึงความสมดุลของการใช้ทรัพยากรธรรมชาติในด้านต่าง ๆ เพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดต่อประเทศชาติทั้งในแง่เศรษฐกิจสภาพแวดล้อมและคุณภาพชีวิตของคนในประเทศ ทั้งนี้ การดำเนินการจะให้ความสำคัญต่อภาวะที่สมดุลกับความสุขในสังคม

นอกจากนั้น การพัฒนามุ่งเน้นให้ความสำคัญเป็นพิเศษต่อกลุ่มบุคคลที่ยากจนและด้อยโอกาสซึ่งไม่มีที่ดินทำกินเป็นของตนเอง มีหนี้สินผูกพันท่วมตัว โดยกำหนดเป็นเป้าหมายที่จะใช้กฎหมายและวิธีการจัดการปฏิรูปที่ดินเป็นเครื่องมือ เพื่อเร่งรัดดำเนินการให้เกษตรกรผู้ยากจนเหล่านั้นมีสิทธิ

ในที่ดินทำกินเป็นของตนเองและลดภาระหนี้สินให้น้อยลง รวมทั้งจะให้ความสำคัญในการพัฒนาทรัพยากรที่ดินที่มีปัญหาและเสื่อมโทรม โดยเน้นให้ความช่วยเหลือเกษตรกรรายย่อยเพื่อฟื้นฟูทรัพยากรที่ดินให้ดีขึ้น และสามารถประกอบอาชีพเกษตรกรรมเป็นรายได้ที่สำคัญต่อไป โดยการปรับปรุงระบบการเกษตรกรรมชลประทานที่เหมาะสมสำหรับสภาพของแต่ละสภาพพื้นที่

ให้ความสำคัญเป็นพิเศษต่อการพัฒนาองค์กรบริหารงานพัฒนาการเกษตร เพื่อให้สามารถทำการพัฒนาการเกษตรได้อย่างมีประสิทธิภาพ ให้เกษตรกรและภาคเอกชนเข้ามามีส่วนร่วมในการกำหนดนโยบาย แนวทาง และโครงการพัฒนาการเกษตรของแต่ละพื้นที่อย่างเต็มที่

นอกจากนั้น จะฟื้นฟูองค์กรบริหารการเกษตรในระดับพื้นที่ให้มีความเข้มแข็ง มีบทบาทในการชี้แนะ ผลักดันให้งานพัฒนาการเกษตรบรรลุเป้าหมายสูงสุด รวมทั้งการสนับสนุนสถาบันเกษตรกรที่มีอยู่เดิม คือ สหกรณ์การเกษตรและกลุ่มเกษตรกรให้มั่นคง แข็งแรง ถึงขั้นที่สามารถดำเนินธุรกิจร่วมกับภาคเอกชนอื่น ๆ โดยมีประสิทธิภาพทัดเทียมกัน

องค์กรบริหารงานพัฒนาการเกษตรของประเทศ

ปรับปรุงองค์กรบริหารงานพัฒนาการเกษตรของประเทศโดยให้ภาคเอกชนและเกษตรกรได้เข้ามามีส่วนร่วมกับภาครัฐบาลในขบวนการกำหนดนโยบายการผลิตและการตลาดของผลิตผลเกษตรแต่ละประเภท และให้มีการประสานการปฏิบัติเพื่อประสานผลประโยชน์ของผู้ทำการผลิตและผู้นำที่การตลาดทั้งในระดับอำเภอ จังหวัด และในระดับประเทศอย่างเป็นระบบ นอกจากนี้ จะปรับปรุงการประสานงานพัฒนาการเกษตรในส่วนของภาครัฐบาลในท้องถิ่นให้มีการปฏิบัติงานที่เป็นเอกภาพอีกด้วย

มาตรการที่จะใช้มี ดังนี้

(๑) จัดตั้งกรรมการเกษตรแห่งชาติ ทั้งนี้ โดยกำหนดให้นายกรัฐมนตรี เป็นประธานกรรมการเกษตรแห่งชาติ มีรัฐมนตรีกระทรวงที่เกี่ยวข้องเป็นกรรมการ ครึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการเป็นผู้แทนเกษตรกร ซึ่งเกษตรกรทุกภาค ทุกสาขาการผลิตได้ร่วมกันคัดเลือกกรรมการอื่นที่เหลือเป็นผู้แทนภาคเอกชน และเจ้าหน้าที่รัฐที่เกี่ยวข้อง กรรมการเกษตรแห่งชาติทำหน้าที่กำหนดนโยบายการผลิต การแปรรูป และการตลาดของผลิตผลเกษตรประเภทต่าง ๆ ให้สอดคล้องสัมพันธ์กันทุกขั้นตอน ทั้งนโยบายประจำปี และนโยบายระยะยาว รวมทั้งกำหนดแนวทางการปฏิบัติ เพื่อให้เกิดการประสานงานอย่างเป็นระบบ ตั้งแต่ระดับอำเภอ จังหวัด จนถึงระดับประเทศ

(๒) พัฒนาระบบข้อมูลเกษตรกรรม ทั้งด้านการผลิต การตลาดและราคา เพื่อให้มีข้อมูลที่ทันสมัย และทันเวลาที่ต้องการใช้ โดยให้ทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องในสภาการเกษตรแห่งชาติ ได้แก่

เกษตรกรภาคเอกชนและภาครัฐบาลเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดสร้างระบบข้อมูล ซึ่งจะเริ่มตั้งแต่ระดับอำเภอ จังหวัดและประเทศ จัดระบบข้อมูลเผยแพร่ ข้อมูลด้านการผลิต การตลาด และราคาของต่างประเทศ ไปสู่ผู้เกี่ยวข้องในท้องถิ่นให้รวดเร็วยิ่งขึ้น

(๓) ปรับปรุงรัฐวิสาหกิจที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาการเกษตรให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น และให้เป็นเครื่องมือของรัฐบาลในด้านพัฒนาการเกษตร อาทิเช่น การกระจายปัจจัยการผลิตชนิดใหม่ที่รัฐบาลค้นคว้าและวิจัยได้ผลแล้วให้ไปสู่มือเกษตรกร การสนับสนุนด้านการตลาดแก่เกษตรกรผู้ได้รับการส่งเสริมให้ผลิตผลเกษตรชนิดใหม่ ๆ ซึ่งภาคเอกชนยังไม่พร้อมดำเนินการหรือยังมีจำนวนน้อย เป็นต้น

สถาบันเกษตรกร

ในการแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจและสังคมของเกษตรกร จะใช้หลักการสหกรณ์ดำเนินการ ให้กลุ่มเกษตรกรรายย่อยและกลุ่มเป้าหมายอื่น อาทิเช่น คนงาน ช่างฝีมือ สตรีและเด็ก รวมตัวเป็น สถาบันที่มั่นคง แข็งแรง ให้สามารถดำเนินธุรกิจการผลิตและการตลาดอย่างมีประสิทธิภาพ

มาตรการที่จะใช้มี ดังนี้คือ

(๑) สนับสนุนให้เกษตรกรผู้ผลิตสินค้าเกษตรประเภทเดียวกัน ตั้งแต่ระดับท้องถิ่นจนถึงระดับประเทศรวมตัวกันจัดตั้งสถาบันเกษตรกรขึ้น เพื่อให้สามารถผนึกกำลังทำการผลิตสินค้าเกษตรชนิดนั้น ๆ ตลอดจนถึงพลังในการดำเนินการทางด้านการตลาดหรือแปรรูปรวมกันได้

(๒) ปรับปรุงพระราชบัญญัติการสหกรณ์ให้สามารถให้การส่งเสริมสหกรณ์ตามสภาพเศรษฐกิจที่เปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลาได้ โดยเฉพาะในการดำเนินธุรกิจทางด้านตลาดและแปรรูป เพื่อให้สามารถทำการร่วมทุนกับภาคเอกชน เพื่อดำเนินธุรกิจดังกล่าวเสริมสร้างให้สถาบันเกษตรกรให้มั่นคง แข็งแรง เป็นที่เชื่อถือของภาคเอกชนอื่นที่จะทำสัญญาหรือข้อตกลงทางธุรกิจได้

(๓) รัฐบาลจะให้การสนับสนุนสถาบันเกษตรกรทั้งทางด้านวิชาการและการเงิน จนกว่าสถาบันเกษตรกรจะอยู่ในสภาพที่จะแข่งขันกับภาคเอกชนได้ตามสมควร

ที่ดินเพื่อการเกษตรกรรม

ดำเนินการอย่างจริงจังให้เกษตรกรมีสิทธิในที่ดินทำกินเป็นของตนเองโดยทั่วถึง รวมทั้งส่งเสริมให้มีการใช้ที่ดินเพื่อการเกษตรที่เหมาะสมกับสภาพชนิดของที่ดินแหล่งน้ำ ตลอดถึงความชำนาญของเกษตรกรและตลาดผลิตผล

มาตรการที่จะใช้มี ดังนี้คือ

(๑) ใช้กฎหมายเป็นเครื่องมือในการจัดการที่ดินเพื่อเกษตรกรรม นำที่ดินของรัฐที่ถูกบุกรุกและไม่เหมาะสม จะนำมาฟื้นฟูเป็นสภาพป่าทำการปฏิรูปเพื่อให้เป็นที่ทำกินของเกษตรกร

(๒) เร่งรัดการออกเอกสารสิทธิ์ให้เกษตรกรเพื่อใช้แปลงสินทรัพย์ ให้เป็นต้นทุนและเป็นหลักฐานการกู้ยืมเงินจากสถาบันการเงินต่าง ๆ

(๓) กำหนดเขตส่งเสริมการเกษตรกรรมเป็นเขตต่าง ๆ โดยคำนึงถึงชนิดของดิน แหล่งน้ำ ความชำนาญของเกษตรกร และตลาดผลิตผลเกษตรกรรม เพื่อเป็นแนวทางส่งเสริมของภาครัฐ ในการประสานงานเข้าไปสนับสนุนในการถ่ายทอดเทคโนโลยีการเกษตรแก่เกษตรกร และเป็นเครื่องชี้แนะแก่เกษตรกรว่าควรจะทำเกษตรกรรมประเภทใด

(๔) ส่งเสริมช่วยเหลือให้เกษตรกรทำการพัฒนาที่ดินของตนเอง โดยวิธีการปรับปรุงระบบทางการเกษตรกรรมให้บังเกิดผลในเชิงฟื้นฟูสภาพของที่ดิน และความมั่นคงของรายได้ อาทิ กระบวนเกษตรระบบไร่นา สวนผสม รวมตลอดทั้งการปลูกไม้ยืนต้นในพื้นที่ดินลาดเขา พื้นที่ดินทรายจัด ดินเค็ม และดินเปรี้ยว

(๕) ส่งเสริมและประสานการดำเนินงานพัฒนาดินกับงานการกำจัดขยะมูลฝอยของกรุงเทพมหานครและเทศบาลของเมืองใหญ่ ทำการผลิตปุ๋ยจากขยะที่มีอยู่เพื่อขจัดมลพิษและนำไปใช้ในการปรับปรุงบำรุงดินของเกษตรกรที่เสื่อมโทรม โดยรัฐบาลจะให้การสนับสนุนเป็นกรณีพิเศษ

การใช้ทรัพยากรธรรมชาติเพื่อให้เกิดความสมดุล

วางแผนการใช้ทรัพยากรร่วมกันโดยกำหนดขอบเขตการใช้ทรัพยากรธรรมชาติของประเทศ ที่มีอยู่จำกัด ได้แก่ ที่ดิน ป่าไม้ แหล่งน้ำให้เป็นไปอย่างสมดุล ทั้งนี้ คำนึงถึงประโยชน์สูงสุดของประเทศ และการใช้ทรัพยากรได้อย่างต่อเนื่องในระยะยาว รวมทั้งคำนึงถึงสภาพสิ่งแวดล้อมและคุณภาพชีวิต

มาตรการที่จะใช้มีดังนี้ คือ

(๑) ตรากฎหมายแม่บทเพื่อให้มีอำนาจในการบริหาร และการจัดการทรัพยากรธรรมชาติของประเทศ โดยคำนึงถึงผลประโยชน์สูงสุดของประเทศ กำหนดเขตให้ชัดเจนว่าที่ใดเป็นพื้นที่ป่าไม้ เพื่อการพาณิชย์กรรมที่เป็นแหล่งบันเทิงและท่องเที่ยวที่เหมืองแร่และทางคมนาคม เป็นต้น

(๒) กำหนดมาตรการเพื่อฟื้นฟูทรัพยากรที่ดิน ซึ่งเสื่อมโทรมเพราะการใช้ประโยชน์ไม่ถูกต้องของเกษตรกร ปัญหาการชะล้างพังทลายของพื้นที่การเกษตรมีความลาดเทสูงในภาคเหนือ รวมทั้งปัญหาที่ดินการเกษตรที่เป็นดินทรายจัดเป็นต้น ทั้งนี้ จะกำหนดระบบการเกษตรกรรมที่จะส่งเสริมนั้น เป็นระบบที่จะฟื้นฟูสภาพที่ดินและสิ่งแวดล้อมให้ดีขึ้น ทั้งจะก่อให้เกิดรายได้ที่มั่นคงต่อเกษตรกรด้วย

(๓) กำหนดมาตรการเพื่อรักษาพื้นที่ดินสมบูรณ์ในเขตชลประทานที่มีอยู่ไว้ เพื่อการเกษตรกรรมของประเทศในอนาคต

ป่าไม้

ดำเนินการอย่างเข้มแข็งและต่อเนื่องในการรักษาทรัพยากรป่าไม้ ทั้งป่าบกและป่าชายเลน ซึ่งมีความสำคัญที่จะก่อให้เกิดความสมดุลของธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม โดยการกำหนดมาตรการป้องกันป่าไม้ของชาติ ไม่ให้มีการบุกรุกทำลายอีกต่อไป ในขณะเดียวกันก็ส่งเสริมให้เกษตรกรปลูกไม้ยืนต้นในเชิงของเศรษฐกิจในพื้นที่ของตนเองเพิ่มมากขึ้น เพื่อสนองความต้องการใช้ของประเทศ และเพิ่มพื้นที่ไม้ยืนต้นเพื่อช่วยฟื้นฟูสภาพสิ่งแวดล้อมของประเทศให้ดีขึ้น

มาตรการที่จะใช้มี ดังนี้คือ

(๑) สร้างทางหรือเครื่องหมายที่เหมาะสมรอบบริเวณที่เป็นป่าไม้ทุกป่าในเนื้อที่ป่าที่เหลือ เพื่อใช้เป็นเครื่องหมายแสดงให้ประชาชนทั่วไปได้สังเกตและได้ทราบว่าเป็นแนวป่าที่รัฐบาลจะรักษาไว้ และจะดำเนินการเด็ดขาดกับผู้บุกรุกทำลายป่า

(๒) สนับสนุนองค์กรท้องถิ่นให้มีส่วนร่วมในการดูแลรักษาป่าไม้ของชาติ และทำการปลูกสร้างสวนป่าชุมชนให้เกิดขึ้นโดยทั่วไป

(๓) สนับสนุนเป็นพิเศษให้แก่เกษตรกรที่เป็นเจ้าของพื้นที่ดินที่เป็นดินทรายจัด ดินเปรี้ยว ดินเค็ม พื้นที่ลาดเท ปลูกไม้ยืนต้น ทั้งไม้ผล ไม้โตเร็ว และไม้เศรษฐกิจอื่น ๆ เพื่อช่วยเพิ่มต้นไม้เศรษฐกิจ ในขณะเดียวกันก็ก่อให้เกิดแหล่งรายได้ที่มั่นคงให้แก่เกษตรกรด้วย

(๔) ให้ส่วนราชการระดับจังหวัดมีอำนาจในการป้องกันและปราบปรามผู้บุกรุกทำลายป่าอย่างเต็มที่ ส่วนกรมป่าไม้จะดำเนินงานด้านอนุรักษ์ และการส่งเสริมการปลูกป่าและไม้เศรษฐกิจเท่านั้น

การประมง

พัฒนาแหล่งทรัพยากรประมงให้สามารถทำการผลิตสัตว์น้ำ เพื่อเพิ่มอาหารโปรตีนให้แก่ประชาชนทั่วไป และเป็นแหล่งรายได้ของเกษตรกร

มาตรการที่จะใช้มี ดังนี้คือ

(๑) จัดทำระบบชลประทานน้ำเค็มในพื้นที่หลังป่าชายเลน โดยแยกบริเวณการเพาะเลี้ยงชายฝั่งกับนาข้าวไม่ให้เกิดผลกระทบซึ่งและกัน นอกจากนั้น เพื่อฟื้นฟูสภาพป่าชายเลนอีกด้วย อันจะทำให้สภาพสิ่งแวดล้อมชายฝั่งทะเลดีขึ้น

(๒) พัฒนาแหล่งประมงธรรมชาติ ได้แก่ หนอง บึง ที่เสื่อมโทรม โดยการขุดลอกและบูรณะให้เป็นแหล่งอาศัยของสัตว์น้ำ

(๓) จัดปล่อยพันธุ์สัตว์น้ำในแหล่งน้ำธรรมชาติ โดยทั่วไปเพื่อสร้างความอุดมสมบูรณ์และสนับสนุนการเลี้ยงสัตว์น้ำประเภทต่าง ๆ ในเชิงพาณิชย์

(๔) ให้การสนับสนุนประชาชนในการลงทุนทำฟาร์มทะเล เพื่อเพิ่มผลผลิตสัตว์น้ำในเขตที่เหมาะสม

(๕) ทำการควบคุมจำนวนเรือประมง และอุปกรณ์การประมงให้เหมาะสมกับทรัพยากรทะเลที่มีอยู่หรือเพื่อเป็นการฟื้นฟูทรัพยากรทะเลที่เสื่อมโทรมให้คืนสภาพ

(๖) รัฐเข้าทำการสนับสนุนอย่างเต็มที่ในเรื่อง การร่วมทุนทำการประมงกับประเทศอื่น

(๗) สร้างปัจจัยพื้นฐานเพื่อสนับสนุนกิจการประมงอย่างจริงจัง ทั้งเครือข่ายการสื่อสาร ถนน สะพานปลา และห้องเย็น

(๘) ขยายสถานีเพาะพันธุ์สัตว์น้ำ ทั้งสัตว์น้ำจืดและน้ำเค็ม ให้สามารถบริการแก่เกษตรกรทั่วถึงทั้งประเทศและมีกำลังผลิตเพียงพอกับความต้องการ

(๙) สนับสนุนเอกชนในการดำเนินการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำเพื่อกระจายพันธุ์

(๑๐) จัดการทรัพยากรและสิ่งแวดล้อมชายฝั่งทะเล เพื่อลดและป้องกันการเสื่อมโทรมของแนวปะการัง รวมทั้งกำหนดเขตการใช้ประโยชน์ของปะการัง

(๑๑) พัฒนาการใช้ประโยชน์ทรัพยากรชายฝั่ง ซึ่งจะรวมถึงการใช้ป่าชายเลนทรัพยากรและสิ่งแวดล้อมอย่างมีระบบ

การปลุกสัตว์

พัฒนาการปลุกสัตว์ของประเทศให้เป็นแหล่งรายได้หลักแหล่งหนึ่งของเกษตรกรและเป็นผลิตผลเกษตรที่สำคัญในการส่งออกแทนการส่งออกในรูปของวัตถุดิบในอนาคต

มาตรการที่จะใช้มี ดังนี้คือ

(๑) พัฒนาการเลี้ยงโคนมเพื่อเพิ่มผลผลิตน้ำนมดิบสนองความต้องการบริโภคโดยมีเป้าหมายทดแทนการนำเข้านมผงจากต่างประเทศ ในส่วนที่นำมาทำเป็นน้ำนมพร้อมดื่มและนมผงเลี้ยงเด็กก่อน โดยการปรับปรุงพันธุ์ให้ดีขึ้น ด้วยการนำเข้าโคนมพันธุ์ดีมาผสมเทียม ทำการวิจัยและขยายงานส่งเสริมการย้ายฝากตัวอ่อน การส่งเสริมปลูกพืชอาหารสัตว์ในแหล่งที่มีการใช้น้ำชลประทานให้เต็มที่ เพื่อให้พืชอาหารสัตว์มีต้นทุนต่ำลง

(๒) พัฒนาเลี้ยงโคเนื้อในเชิงการค้าเพื่อเพิ่มผลผลิตโคเนื้อ สสนองความต้องการของตลาดภายในประเทศในอนาคต เพื่อทดแทนปศุสัตว์ที่มีการนำเข้าจากต่างประเทศ ทั้งที่ถูกต้องตามกฎหมายและไม่ถูกต้องตามกฎหมาย นอกจากนี้ ก็เน้นการปรับปรุงคุณภาพของปศุสัตว์ให้ดีขึ้นเพื่อเร่งรัดการส่งออกให้เพิ่มมากขึ้น

(๓) กำหนดมาตรการดำเนินการป้องกันโรคปากและเท้าเปื่อย โดยจะขยายเขตปลอดโรคดังกล่าวเพิ่มขึ้น รวมทั้งจะกำหนดเป็นเขตการเลี้ยงปศุสัตว์เพื่อการส่งออกและจดทะเบียนผู้เลี้ยง เพื่อให้สามารถทำการควบคุมโรคดังกล่าวอย่างได้ผล

(๔) ขยายสถานีบำรุงพันธุ์สัตว์ให้มากพอสำหรับบริการแก่เกษตรกรในด้านพ่อพันธุ์ แม่พันธุ์ทุกชนิด

(๕) สนับสนุนให้เอกชนที่มีความรู้ ความสามารถให้ผลิตพันธุ์สัตว์ โดยรัฐให้การรับรองพันธุ์สัตว์ที่เกษตรกรผลิตขึ้น

การเพิ่มรายได้และการกระจายรายได้ของเกษตรกร

พัฒนาอาชีพด้านเกษตรกรรมเพื่อให้เกษตรกรมีรายได้สูงขึ้นทันกับการเพิ่มขึ้นของค่าครองชีพ ลดจำนวนเกษตรกรยากจน ให้มีจำนวนน้อยลง และลดความแตกต่างของรายได้ระหว่างผู้ประกอบการเกษตรกับผู้ประกอบการ อาชีพอื่นให้น้อยลงด้วย

มาตรการที่จะใช้มี ดังนี้คือ

(๑) เน้นการเพิ่มผลผลิตต่อไร่ของพืชเศรษฐกิจที่สำคัญ ซึ่งเป็นสินค้าส่งออก ได้แก่ ข้าว ข้าวโพด อ้อย มันสำปะหลัง ยางพารา ยาสูบ กาแฟ ถั่วเขียว สับปะรด ข้าวฟ่าง พืชผัก เช่น หน่อไม้ฝรั่ง ถั่วเหลือง ผักสด ข้าวโพดฝักอ่อน และผลไม้ต่าง ๆ

(๒) เน้นการพัฒนาการเกษตรในระบบไร่นา โดยเฉพาะอย่างยิ่งเกษตรกรรายย่อยเพื่อเพิ่มรายได้โดยการพัฒนาระบบการเกษตรผสมผสานระบบวนเกษตร เพื่อลดความเสี่ยงอันเกิดจากราคาสินค้าที่เปลี่ยนแปลงและเป็นการใช้ทรัพยากรในไร่กันอย่างยั่งยืน

(๓) พัฒนาประสิทธิภาพการผลิตปศุสัตว์ โดยการปรับปรุงพันธุ์ให้ดีขึ้นโดยรวดเร็วและมีคุณภาพ เช่น การผสมเทียม และการย้ายฝากตัวอ่อน รวมทั้งส่งเสริมการจัดหาพืชอาหารสัตว์ในพื้นที่ต่าง ๆ เพื่อลดต้นทุนการผลิต

(๔) ให้การช่วยเหลือแก่เกษตรกรรายย่อยและด้อยโอกาสเป็นกรณีพิเศษในด้านปัจจัยการผลิตพื้นฐาน เช่น พันธุ์พืช ปุ๋ยเคมี พันธุ์ปศุสัตว์ และสินเชื่อดอกเบี้ยต่ำ โดยเฉพาะสินเชื่อระยะปานกลางและระยะยาว เพื่อให้เกษตรกรกลุ่มดังกล่าวได้มีโอกาสปรับปรุงการประกอบอาชีพด้านเกษตรกรรมให้ดีขึ้นในอนาคต

(๕) จัดหาเงินทุนเพิ่มให้แก่ธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตรโดยเร่งด่วน เพิ่มขีดความสามารถของธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตรที่จะให้เกษตรกรกู้ยืมได้ในอัตราดอกเบี้ยต่ำ โดยให้ความสำคัญแก่เกษตรกรรายย่อยที่รวมกลุ่มเป็นอันดับแรก

(๖) จัดหาเงินให้แก่ธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตรเป็นกรณีพิเศษเพื่อใช้ในการแปลงหนี้สินของเกษตรกรที่กู้ยืมจากแหล่งที่ไม่ใช่สถาบันการเงินให้มาอยู่ในระบบสถาบันการเงินของรัฐ

(๗) สนับสนุนงานคั้นคว่ำและวิจัยทั้งทางด้านพืช ปศุสัตว์ และประมงโดยเพิ่มงบประมาณด้านนี้เป็นการพิเศษ เพื่อให้ได้พันธุ์ดีขึ้นหรือเพื่อให้ได้พันธุ์ชนิดใหม่หรือเพื่อให้ได้สินค้าเกษตรชนิดใหม่ ตลอดจนการคั้นคว่ำและวิจัยเครื่องมือและอุปกรณ์การเกษตร ซึ่งมีความสำคัญเพิ่มมากขึ้นในอนาคต เช่น เครื่องปลูก เก็บเกี่ยว เก็บรักษา ตลอดจนการบรรจุและการแปรรูปผลผลิตการเกษตร

(๘) จัดให้มีงบประมาณเพื่อการส่งเสริม และการถ่ายทอดเทคโนโลยีใหม่ ๆ ที่ได้จากผลการคั้นคว่ำและวิจัยให้ไปสู่มือเกษตรกรให้รวดเร็วและมีปริมาณที่มากยิ่งขึ้น

(๙) สนับสนุนอุตสาหกรรมการเกษตรที่ใช้ผลิตผลเกษตรเป็นวัตถุดิบ ให้มีการกระจายจัดตั้งไปตามแหล่งผลิตพืชผลเกษตรที่เป็นวัตถุดิบในที่ต่าง ๆ สนับสนุนให้มีการดำเนินธุรกิจร่วมกันระหว่างโรงงานอุตสาหกรรมเกษตรกับสถาบันเกษตรกรผู้ทำการผลิตพืชผลดังกล่าว ซึ่งจะเป็นรูปแบบข้อตกลงหรือเป็นรูปแบบอื่น เช่น การร่วมทุนตั้งบริษัททำธุรกิจแปรรูป เป็นต้น

(๑๐) สนับสนุนอุตสาหกรรมในครัวเรือนของเกษตรกร อาทิเช่น ส่งเสริมทำการแปรรูปอย่างง่าย ๆ ของผลิตผลได้ในไร่นา หรือการตัดเสื้อผ้าสำเร็จรูป เป็นต้น เพื่อให้เกษตรกรมีการใช้แรงงานอย่างเต็มที่และเป็นการเพิ่มรายได้ให้แก่เกษตรกร

(๑๑) จัดให้มีบริการปัจจัยพื้นฐานที่จำเป็นด้านการผลิตให้แก่เกษตรกร ทั้งนี้ โดยถือเป็นการะและหน้าที่ของรัฐบาลที่ต้องดำเนินการ ได้แก่ การจัดให้มีพันธุ์พืช พันธุ์ไม้ผล พันธุ์สัตว์ พันธุ์ปลา ให้มีอยู่ตลอดเวลา และเพียงพอต่อความต้องการของเกษตรกรในระดับราคาพอสมควร

(๑๒) จัดให้มีปุ๋ยเคมีจำหน่ายให้แก่เกษตรกรและในระยะยาว ต้องส่งเสริมให้มีการผลิตปุ๋ยเคมีภายในประเทศ

(๑๓) เพื่อให้เกษตรกรมีที่ดินทำกินในพื้นที่ขนาดไม่ต่ำกว่าเดิม จึงจะจัดให้มีแผนงานฝึกออาชีพให้แก่ลูกหลานเกษตรกรหรือเกษตรกรที่ไม่มีที่ดินทำกินของตนเอง ไปฝึกอชีพนอกรการเกษตรที่ต้องการอย่างเป็นระบบ และดำเนินการทั่วทั้งประเทศ

(๑๔) ใช้มาตรการทางด้านภาษี เพื่อสนับสนุนการผลิต การแปรรูป และการค้าสินค้าเกษตรกรรม ชนิดต่าง ๆ

(๑๕) ปรับปรุงตำราเรียนของการศึกษาภาคบังคับในส่วนที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจการเกษตรกรรม ให้เหมาะสมกับสภาพที่ได้เปลี่ยนแปลงไปของแต่ละท้องถิ่น และให้นักเรียนเมื่อจบไปแล้วสามารถนำความรู้ไปประกอบอาชีพได้

(๑๖) ให้มหาวิทยาลัย และวิทยาลัยต่าง ๆ ที่เปิดสอนวิชาการเกษตร ขยายสถานีทดลองการทำงานวิจัย และเน้นการวิจัยไปในลักษณะของการผสมผสานในเชิงระบบให้มากขึ้น เพื่อนำผลการทดลองและงานวิจัยไปเผยแพร่แก่ประชาชน โดยการจัดอบรมเกษตรกรให้ทั่วถึงโดยสม่ำเสมอ เพื่อเป็นการเพิ่มพูนประสิทธิภาพของเกษตรกร

(๑๗) สร้างระบบความร่วมมือระหว่างหน่วยงานของกระทรวงเกษตรกรรมและสหกรณ์กับมหาวิทยาลัยต่าง ๆ ในการวิจัยและพัฒนาด้านการเกษตร และเมืองคกรกลางในการกำหนดแนวทางวิจัยในระยะยาวและให้ความสำคัญแก่บุคลากรด้านการวิจัยด้านการเกษตร

แหล่งน้ำเพื่อการเกษตรกรรม

พัฒนาแหล่งน้ำเพื่อการเกษตรกรรมให้ทั่วถึงทุกพื้นที่ โดยปรับปรุงระบบการชลประทานให้เหมาะสมกับสภาพของการเกษตรกรรมแต่ละประเภท ให้เป็นการใช้น้ำที่ก่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดในเชิงเศรษฐกิจ

มาตรการที่จะใช้มี ดังนี้คือ

(๑) จัดหาแหล่งน้ำเพิ่มขึ้น ทั้งโดยการสร้างเขื่อนหรืออ่างเก็บน้ำในแหล่งที่สามารถกระทำได้ คุ่มค่าทางเศรษฐกิจ และทำลายสภาพสิ่งแวดล้อมเป็นส่วนน้อย อีกทั้งให้ความสำคัญการก่อสร้าง การชลประทานขนาดเล็ก และน้ำใต้ดินด้วย

(๒) ทำการพัฒนาแหล่งกักเก็บน้ำตามธรรมชาติ อาทิ แม่น้ำ ลำคลอง ให้สามารถใช้กักเก็บน้ำ เพื่อการเกษตรกรรมได้มากขึ้น โดยการสร้างฝายหรือคันกั้นน้ำเป็นระยะ ๆ เพื่อทำการกักเก็บน้ำไว้ ให้มากที่สุดและนานที่สุดบนพื้นดิน

(๓) ปรับปรุงระบบการจัดสรรน้ำชลประทานให้เหมาะสมกับการเกษตรกรรมแต่ละประเภท โดยคำนึงถึงการใช้น้ำที่มีปริมาณจำกัดให้เกิดประโยชน์สูงสุด อาทิเช่น การชลประทานเพื่อการทำนา การชลประทานเพื่อปลูกพืชไร่และการชลประทานเพื่อปลูกไม้ผล เป็นต้น

(๔) เพิ่มบทบาทขององค์กรของเกษตรกรในท้องถิ่น ให้มีความรับผิดชอบในการบำรุงรักษา คันคู คลองส่งน้ำในระดับไร่นามากยิ่งขึ้น อาทิ การจัดตั้งกลุ่มผู้ใช้น้ำในแต่ละพื้นที่ในเขตชลประทาน

(๕) จัดให้มีองค์กรหลักทำหน้าที่ประสานงาน ส่งเสริมการเกษตรกรรมในพื้นที่ใน เขตชลประทานต่าง ๆ โดยจะทำการกำหนดเป็นเขตขึ้นตามความเหมาะสม ทั้งนี้ ในแต่ละเขตจะมีเจ้าหน้าที่ รับผิดชอบของแต่ละสาขาเกษตรอยู่ประจำ อาทิเช่น เจ้าหน้าที่ส่งเสริมการเกษตร เจ้าหน้าที่ส่งเสริม การประมง เจ้าหน้าที่ส่งเสริมการปศุสัตว์ ร่วมกันบริหารให้เกิดประโยชน์สูงสุด

(๖) สนับสนุนให้เกษตรกรมีส่วนร่วมในการดูแลรักษา และใช้ประโยชน์จากระบบชลประทาน ที่มีอยู่แล้วให้เกิดประโยชน์อย่างเต็มที่

๑๖. นโยบายด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และพลังงาน

การพัฒนาประเทศให้มีความก้าวหน้าทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ซึ่งเป็นพื้นฐานสำคัญ ที่จะทำให้ประเทศหลุดพ้นจากภาวะด้อยพัฒนาและประสบผลสำเร็จ ทั้งทางด้านเศรษฐกิจ การเมือง และสังคมอย่างมีเสถียรภาพมั่นคง และมั่งคั่งนั้น จะต้องมียุทธศาสตร์ด้านวิทยาศาสตร์ เป้าหมาย ทิศทาง และจัดลำดับความสำคัญไว้อย่างชัดเจน โดยให้อยู่ภายใต้การควบคุมกำกับโดยตรงจากหัวหน้า คณะรัฐบาล

อดีตที่ผ่านมา ได้มีความพยายามพัฒนาขึ้นมามากในระดับหนึ่งแล้วก็ตาม แต่ก็ไม่อาจ พึ่งตนเองได้อย่างแท้จริง เรายังจำเป็นต้องอาศัยเทคโนโลยีจากต่างประเทศ ซึ่งมีได้รับการถ่ายทอดเทคโนโลยี

อีกทั้งยังต้องพึ่งพาการนำเข้าสินค้าจากต่างประเทศอีกด้วย ทั้งที่ประเทศไทยมีบุคลากรที่มีความสามารถอย่างพอเพียง แต่ก็ไม่อาจใช้ศักยภาพที่มีอยู่เป็นจตุรร่วมในการพัฒนาด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแบบพึ่งตนเองได้

ทั้งนี้ เนื่องจากรัฐยังไม่มีแนวทาง ทิศทางที่ชัดเจน และนโยบายที่เป็นรูปธรรม รวมถึงการจัดลำดับความสำคัญ การพัฒนาด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีอย่างถูกต้อง อีกทั้งหน่วยงานของรัฐต่างก็มีโครงสร้างและหน่วยงานวิจัยของตนเอง ขาดองค์กรกลางที่เป็นอิสระจากระบบราชการในการทำหน้าที่เป็นจตุรร่วมในการวิจัยพัฒนาด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีอย่างมีเอกภาพ และสามารถเชื่อมโยงร่วมมือกับองค์กรเอกชนได้

เพื่อให้การพัฒนาด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีมีทิศทางที่ชัดเจนเป็นรูปธรรมมีเอกภาพ และอิสระภาพคล่องตัวในการปฏิบัติงานดำเนินไปอย่างต่อเนื่อง และสามารถร่วมมือกับภาคเอกชนได้เป็นอย่างดี เพื่อนำผลของการพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีไปสู่ภาคการผลิต และการพัฒนาคุณภาพชีวิตของชนในชาติได้ พรรคอารยธรรมจึงกำหนดนโยบายทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีตามหลักการเหตุผล และความจำเป็นเป็นดังกล่าวข้างต้นนี้

๑๖.๑ สนับสนุนให้มีการจัดตั้งองค์กรที่ประกอบด้วยบุคลากร ทั้งจากภาครัฐและเอกชน เพื่อทำหน้าที่กำหนดให้คำปรึกษา และจัดลำดับความสำคัญของงานพัฒนาด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และเชื่อมต่อภาคเศรษฐกิจ ทั้งด้านการผลิตและการพาณิชย์ อีกทั้งทำหน้าที่รวบรวมข้อมูลด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีของชาติที่กระจัดกระจายตามหน่วยงานของรัฐ ไปทำการวิเคราะห์ให้เป็นไปตามแผนหลักของชาติ โดยให้เจ้าหน้าที่สำนักงานสภาวิจัยแห่งชาติส่วนหนึ่งเป็นของสำนักงานสภานโยบายวิทยาศาสตร์ที่ตั้งขึ้นใหม่และจัดทำรายงานเสนอ คณะรัฐมนตรีวิจัยที่ตั้งขึ้นใหม่

๑๖.๒ จะผลักดันให้มีการตั้ง “คณะกรรมการ คณะรัฐมนตรีวิจัย” ทำหน้าที่ประสานงาน การวิจัยที่กระจัดกระจายอยู่ตามหน่วยงานของรัฐ และตัดสินใจกำหนดทิศทาง ตลอดจนวางแผนงานด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีของชาติพิจารณาสนับสนุนการวิจัยในเป้าหมายหลัก และส่งเสริมการจัดการด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีให้สอดคล้องกับแผนการผลิตและการตลาด

พัฒนาความร่วมมือระหว่างภาครัฐและเอกชน รวมทั้งการจัดการด้านงบประมาณ และกำหนดกฎ ระเบียบความร่วมมือระหว่างหน่วยงานของรัฐและเอกชน โดยให้สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีสอดคล้องกับแผนการผลิตและการตลาด

คณะรัฐมนตรีฝ่ายวิจัย มีนายกรัฐมนตรีเป็นประธาน และประกอบด้วย รัฐมนตรีกระทรวงวิทยาศาสตร์ กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ กระทรวงอุตสาหกรรม กระทรวงพาณิชย์ กระทรวงสาธารณสุข กระทรวงคมนาคม กระทรวงศึกษาธิการ และกระทรวงการคลังเป็นคณะรัฐมนตรีฝ่ายวิจัย

๑๖.๓ สนับสนุนให้มีกฎหมาย ว่าด้วยการจัดตั้งองค์กรกลางจากคณะกรรมการคณะรัฐมนตรีวิจัย โดยให้หน่วยงานของรัฐมีความคล่องตัวในการปฏิบัติงานมากขึ้น มีอำนาจหน้าที่และขอบเขตการบริหารงาน โดยไม่อาศัยระเบียบของทางราชการ และจะเป็นองค์กรของรัฐที่จะปฏิบัติงานด้านการจัดสรรทุนวิจัย ร่วมกับภาคเอกชนประเมินผลทางเทคโนโลยี ทำการศึกษาความเป็นไปได้ในเชิงพาณิชย์ของโครงการ เพื่อส่งเสริมผู้ประกอบการรายย่อยภูมิภาค โดยคำนึงให้เกิดภาวะการจ้างงาน การใช้ทรัพยากรด้วยการใช้เทคโนโลยีที่สัมพันธ์กับปัจจัยภายในประเทศ (APPROPRIATION OF THE TECHNOLOGY) จัดการเผยแพร่เทคโนโลยีและสนับสนุนติดตามประสานงานการวิจัย และพัฒนาขึ้นมาในหน่วยงานต่าง ๆ ของเอกชน

๑๖.๔ สนับสนุนให้มีการออกกฎหมายส่งเสริมให้ภาคเอกชนลงทุนในการวิจัย และพัฒนาเทคโนโลยีมากขึ้น เพื่อสร้างผลิตภัณฑ์ใหม่โดยจะให้สิทธิพิเศษในการยกเว้นภาษี หรือสิทธิพิเศษอื่นใดที่เกี่ยวข้องกับการลงทุนเพื่อการวิจัยพัฒนาผลิตภัณฑ์ของภาคเอกชน

๑๖.๕ ส่งเสริมให้มีการจัดตั้ง “ศูนย์ความเป็นเลิศทางวิชาการ” ภายใต้การสนับสนุนของรัฐบาล เช่น ใน Science Park ตามมหาวิทยาลัย วิทยาลัยสถาบันวิจัยของรัฐและเอกชน ทำหน้าที่สนับสนุนการพัฒนาผลิตภัณฑ์ที่เกิดจากการวิจัยเป็นหน่วยวิจัยของรัฐที่ให้บริการแก่ภาคเอกชน หรือเป็นศูนย์กลางที่จะให้ผู้วิจัยและผู้ผลิตไปสู่การผลิตที่เป็นจริงได้

๑๖.๖ กำหนดให้มีโครงการชุมชนแห่งชาติ โดยคำนึงถึงการเสริมสร้าง ส่งเสริมให้มีผู้ประกอบการรายย่อยในภูมิภาค คำนึงถึงภาวะการจ้างงาน การใช้ทรัพยากรธรรมชาติและวัตถุดิบภายในประเทศอย่างมีประสิทธิภาพ

๑๖.๗ สนับสนุนให้มีการถ่ายทอดเทคโนโลยีจากต่างประเทศด้วยวิธีการ วิศวกรรมทั้งจากคนไทยในต่างประเทศ และคนต่างชาติด้วยการจูงใจและส่งเสริม โดยการให้สิทธิพิเศษทางภาษี และจัดหาเงินทุนโดยคิติดอกเบี้ยในอัตราต่ำ

ในกรณีที่เป็นคนต่างชาติให้สิทธิพิเศษในการอนุญาตให้ผู้เชี่ยวชาญต่างประเทศที่จะช่วยในการถ่ายทอดเทคโนโลยีแก่ภาคเอกชนอยู่ภายในประเทศได้ตามระยะเวลาที่จำเป็น

อีกทั้งยังสร้างกลไกถ่ายทอดเทคโนโลยีไปสู่ส่วนภูมิภาค โดยอาศัยกลไกของรัฐและเอกชน ในภูมิภาค เพื่อที่จะส่งเสริมให้เกิดผู้ประกอบการรายย่อยขึ้นในส่วนภูมิภาค เช่น มหาวิทยาลัย สถาบัน เทคโนโลยีราชชมงคล สถาบันราชภัฏหอการค้าจังหวัดและสภาอุตสาหกรรม

๑๖.๘ ส่งเสริมและสนับสนุนการจัดสรรงบประมาณเพื่อการวิจัยในอัตราส่วนที่เหมาะสม สำหรับการวิจัยพื้นฐาน และการวิจัยประยุกต์ โดยให้เรียกว่า งบวิจัย โดยถือเป็นงบที่แยกออกจาก งบบริหารทั่วไป

๑๖.๙ เร่งเสริมสร้างกำลังคนด้านวิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยีให้สอดคล้องกับนโยบาย และโครงการสำคัญโดยร่วมมือกับสถาบันศึกษาที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งเปิดโอกาสให้เอกชนมีส่วนร่วมในการผลิตบุคลากรให้มากที่สุดภายใต้การสนับสนุนของรัฐ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการสนับสนุนโครงการฝึกงาน โครงการฝึกงานเพิ่มเติม โครงการพัฒนาคุณภาพฝีมือ โครงการยกระดับและพัฒนาอาชีพด้านช่าง ระดับ ปวช. และระดับ ปวส.

๑๖.๑๐ สนับสนุนและส่งเสริมให้มีการแลกเปลี่ยนนักวิทยาศาสตร์ นักวิจัยหรือบุคลากร ที่เกี่ยวข้องในการวิจัย และพัฒนาด้านวิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี ระหว่างสถาบันของรัฐกับภาคเอกชน เพื่อให้เกิดการถ่ายทอดแลกเปลี่ยนทางวิชาการผลงานวิจัยอันจะนำไปสู่การแก้ปัญหาขาดแคลนกำลังคน และใช้ทรัพยากรบุคคลให้เกิดประโยชน์สูงสุด อีกทั้งจะได้ประโยชน์ในการถ่ายทอดและพัฒนาเทคโนโลยี การผลิตขึ้นมาอีกระดับหนึ่ง ซึ่งจะรวมไปถึงการพัฒนาหลักสูตรการศึกษาให้มีสภาพตรงกับความต้องการ ของตลาดแรงงาน โดยจะผลักดันให้มีการแก้ไขระเบียบ กฎหมายที่ให้ข้าราชการได้รับผลตอบแทน เมื่อเข้าร่วมทำงานกับภาคเอกชนและให้ถือเป็นวันปฏิบัติราชการตามปกติ

๑๗. นโยบายด้านสังคม

ผู้นำแห่งรัฐจำเป็นต้องมีคุณสมบัติ เช่น มีสติปัญญาความรู้ที่ชาญฉลาดมีความกล้าหาญ และเด็ดขาด มีความตั้งใจและอดทนสูง มีจิตสำนึกทางสาธารณะ มีความเสียสละ มีความมองอาจสง่างาม มีจิตใจที่กว้างขวาง มีการรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่นเสมอรักษาผลประโยชน์ของรัฐและประชาชน พร้อมเผชิญกับการเปลี่ยนแปลงทุกรูปแบบ มีศรัทธาอันจะนำพาสังคมส่วนรวมไปสู่เป้าหมายสูงสุด เพราะเรื่องที่มีความสำคัญที่มีผลทางสาธารณะมักจะต้องถูกพิจารณาหรือตัดสินจากผู้นำและรัฐบาล เป็นขั้นตอนสุดท้ายและแทบทั้งสิ้น

หลักการในการบริหารและพัฒนาประเทศ

(๑) เชื่อมั่นในศักยภาพของประชาชน ในฐานะที่ประชาชนเป็นศูนย์กลางของการพัฒนา ไม่ใช่เพียงเป็นองค์ประกอบของเศรษฐกิจ การเมือง และสังคม

(๒) กระจายอำนาจการปกครองและการบริหารประเทศสู่ประชาชนให้มากที่สุด โดยรัฐและกลไกของราชการเป็นเพียงผู้สนับสนุนและชี้แนะ ทั้งนี้ จะต้องอาศัยระบบราชการที่กะทัดรัดและมีประสิทธิภาพ

(๓) ส่งเสริมและพัฒนากระบวนการเมืองให้มั่นคง พรรคการเมืองและกลุ่มพลังต้องทำหน้าที่อย่างมีคุณภาพในการให้ข้อเสนอแนะติดตามและกำกับวงการบริหารประเทศ

การพัฒนากระบวนการเมืองของประเทศให้มั่นคง จุดสำคัญอยู่ที่การพัฒนาพรรคการเมืองให้มีคุณภาพและมีนโยบายในการพัฒนาสังคมที่ชัดเจน โดยพรรคการเมืองจะต้องทำหน้าที่ติดตามผลการพัฒนาที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องและเป็นจริง บทบาทของพรรคการเมืองในอนาคตจึงมีความสำคัญยิ่งต่อการนำพาประเทศให้ไปสู่สังคมที่พึงปรารถนาของคนในชาติ เนื่องจากการเมืองเปรียบเสมือนกุญแจหลักที่จะไปสู่การมีสิทธิและเสรีภาพของประชาชนทั้งทางด้านเศรษฐกิจและสังคม

การที่จะสร้างภาพเกี่ยวกับนโยบายสังคมให้ชัดเจนได้นั้น จำเป็นที่พรรคการเมืองจะต้องทำความเข้าใจให้กับประชาชนทราบใน ๓ ประเด็น คือ

(๑) ภาพของสังคมที่พึงปรารถนา

(๒) แนวทางที่จะนำไปสู่สังคมที่พึงปรารถนา

(๓) นโยบายและมาตรการเฉพาะเรื่องที่เกี่ยวข้องและชัดเจน

ภาพต่าง ๆ ที่จะนำเสนอต่อไปนี้เป็นเพียงแค่มุมมองหนึ่งจะช่วยทำให้เกิดรูปธรรมในนโยบายสังคมของพรรคการเมืองที่มีความปรารถนาที่จะสร้างสรรค์สังคมไทยให้ไปสู่สังคมที่อยู่เย็นเป็นสุข โดยคาดว่ามุมมองหลักคงไม่แตกต่างจากที่พรรคฯ มีอยู่เดิมเพียงแต่วิธีการนำเสนอให้ละเอียดและเห็นเป็นรูปธรรมจะช่วยให้ประชาชนตัดสินใจเลือกพรรคการเมืองที่คนต้องการเข้าเป็นตัวแทนของตนได้อย่างมั่นใจขึ้น

(๑) ภาพของสังคมที่พึงปรารถนา

เป็นสังคมที่ให้ความสำคัญกับความสุขโดยคำนึงถึงคุณค่าของคนเป็นหลัก และเน้นการพัฒนาคนด้วยวิธีการที่หลากหลาย ไม่ใช่ให้ทุกคนเหมือนกัน แต่สามารถตอบสนองความต้องการของ

บุคคลได้อย่างเต็มที่ ทั้งนี้ ต้องให้หลักประกันกับประเทศโดยการให้นั้นต้องไม่ใช่ระบบฟรี แต่เป็นระบบที่ทุกคนต้องจ่ายในสิ่งที่ตนต้องการด้วยราคาที่ยุติธรรม นั่นคือ ประชาชนมีอิสระที่จะตัดสินใจและมีส่วนร่วมในการเลือกวิถีชีวิตได้ด้วยตนเอง อีกทั้งสังคมจะต้องมีทางเลือกให้กับคนที่ด้อยโอกาสให้สามารถมีโอกาสเลือกและอยู่ในสังคมได้อย่างพอสมควร และที่สำคัญคือ สังคมนั้นจะต้องเน้นการพัฒนาอย่างต่อเนื่องที่ไม่ส่งผลเสียให้กับลูกหลานในระยะยาวและต้องมีกลไกคอยควบคุมเมื่อเกิดความขัดแย้งขึ้นในระหว่างการพัฒนา เพื่อให้เกิดสมดุลขึ้นในระหว่างคน สังคม และสิ่งแวดล้อม

(๒) แนวทางหรือยุทธศาสตร์ที่จะนำไปสู่สังคมที่พึงปรารถนา

แนวทางที่จะนำไปสู่สังคมที่พึงปรารถนาได้นั้น ต้องตั้งอยู่บนพื้นฐานความเชื่อในศักยภาพของประชาชน นั่นคือ พรรคการเมืองต้องสร้างกระบวนการที่ทำให้ประชาชนมีพลังและความสามารถในการพัฒนาตนเองและเลือกอนาคตของตนเอง หรือชุมชนเองได้ซึ่งจะต้องมียุทธศาสตร์ที่สำคัญด้วยกัน ๓ แนวทาง คือ

(๒.๑) การพัฒนาเศรษฐกิจโดยเน้นคนเป็นหลัก

เนื่องจากการพัฒนาที่ผ่านมา เน้นการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจเป็นสำคัญ โดยไม่คำนึงถึงผลตอบแทนที่ประชาชนจะได้รับจากการเจริญเติบโตนั้น ตัวอย่างเช่น การเน้นผลิตสัตว์เศรษฐกิจที่ให้ผลทางด้านอาหารกับประชาชนมากกว่าเน้นรายได้ หรือการลงทุนจากต่างประเทศที่เป็นประโยชน์ต่อคนไทย โดยเป็นอุตสาหกรรมที่คำนึงถึงคุณภาพของแรงงาน และส่งเสริมให้แรงงานได้รับผลตอบแทนอย่างเป็นธรรม นั่นคือการพัฒนาควรเน้นที่คนเป็นศูนย์กลางมากกว่าเน้นทางเศรษฐกิจ (ตัวอย่าง เช่น การเน้นผลิตสัตว์เศรษฐกิจ เช่น กุ้งกุลาดำ ซึ่งต้องใช้ปลาเล็ก ปลาน้อยที่จะเป็นอาหารของคนจนมาทำเป็นปลาปนให้กุ้งกิน ซึ่งเป็นการเพิ่มอาหารให้คนที่มีฐานะ ในขณะที่การส่งเสริมเลี้ยงปลานิลจะเป็นการเพิ่มโปรตีนให้กับคนจนได้มากขึ้น ดังนั้น ควรเลือกส่งเสริมการเกษตรที่คนไทยได้ประโยชน์ทางความเป็นอยู่มากกว่าการขายได้เงิน)

(๒.๒) การทำให้เกิดความสมดุลขึ้นระหว่างการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจกับการกระจายรายได้และความเป็นธรรมในสังคม

แนวคิดที่ว่าพัฒนาเศรษฐกิจให้เจริญเติบโตมาก ๆ จะทำให้แก้ไขปัญหาความยากจนที่เกิดขึ้นในประเทศได้ นั่นคือ มองว่ารายได้จะกระจายไปสู่คนยากจนได้เอง ซึ่งที่ผ่านมา ก็ไม่เป็นไปตามนั้น ช่องว่างระหว่างคนจนกับคนรวยยิ่งห่างกันสูงขึ้น ดังนั้น จำเป็นที่ต้องเน้นการพัฒนาที่ทำให้เกิดการกระจายรายได้มากกว่าเน้นการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจเพียงอย่างเดียว

(๒.๓) การกระจายอำนาจการบริหารและการปกครอง

การที่จะทำให้ประชาชนมีสิทธิและมีเสียงในการพัฒนาประเทศจำเป็นต้องมีการกระจายอำนาจรัฐไปสู่ประชาชนมากขึ้น ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการให้บทบาทแก่องค์กรชาวบ้านมากขึ้นในการบริหารจัดการในชุมชนของตนเอง หรือ การลดบทบาทของรัฐให้น้อยลง เพื่อประชาชนจะได้อำนาจในการปกครองตนเองมากขึ้น

สรุปยุทธศาสตร์ที่สำคัญคือ การเน้นพัฒนาคนและสังคมให้มีคุณภาพ ซึ่งจะส่งผลให้เกิดการกระจายรายได้ และพัฒนาความเป็นอยู่ดีขึ้นเมื่อเศรษฐกิจมีการเจริญเติบโตขึ้น และแนวทางที่ไปถึงสิ่งทีกล่าวนี้นี้ จำเป็นต้องให้มีการกระจายอำนาจการบริหารประเทศและการปกครอง อีกทั้งมีการปฏิรูประบบราชการให้มีคุณภาพและมีประสิทธิภาพ

(๓) นโยบายและมาตรการเฉพาะเรื่องที่จะจูงใจและชัดเจน

(๓.๑) การปกครอง

(๓.๑.๑) เร่งกระจายอำนาจและการตัดสินใจ ตลอดจนความรับผิดชอบสู่จังหวัด อำเภอ ตำบลและหมู่บ้านให้เป็นไปตามระบอบประชาธิปไตย โดยจัดให้มีการเลือกตั้ง ผู้ใหญ่บ้าน กำนัน นายอำเภอ และผู้ว่าราชการจังหวัด เป็นขั้นตอนตามความเหมาะสมโดยเร็ว เพื่อให้ประชาชนในท้องถิ่นได้มีส่วนร่วมในการบริหารปกครองท้องถิ่น และรับผิดชอบในความสำเร็จและความล้มเหลวของท้องถิ่นของตน ทั้งนี้ อาจมีวิธีการ เช่น การคัดเลือกบางจังหวัดที่พร้อมในการใช้ระบบการเลือกตั้ง ผู้ว่าราชการจังหวัด

(๓.๑.๒) ฐานที่ราชการใช้เป็นองค์กรในการตัดสินใจการพัฒนา และการจัดสรรงบประมาณไปสู่ท้องถิ่นควรเปลี่ยนจากฐาน “สภาตำบล” มาเป็นฐานที่ “หมู่บ้าน”

(๓.๑.๓) ควรเพิ่มอำนาจให้กับหมู่บ้านในการบริหารปกครองตนเอง เช่น การคืนเงินภาษีบางส่วนให้กับหมู่บ้าน เพื่อใช้สำหรับบริหารจัดการ และดูแลทรัพยากรภายในชุมชน โดยรัฐเป็นผู้ให้การสนับสนุน

(๓.๑.๔) เขตเลือกตั้ง ซึ่งเป็นหัวใจของนักการเมือง ทำอย่างไรที่จะให้มีความสำคัญในเชิงสังคม คือให้มีอำนาจมากกว่าการแค่เป็นที่ไปลงคะแนนเสียง แต่ให้ประชาชนมีความรู้สึกผูกพันต่อการติดตามทั้งทางตรงและทางอ้อมว่าผู้แทนในเขตที่ตนเลือกตั้งได้กระทำไปดังที่ประกาศ หรือกระทำการอื่น ๆ อันเป็นประโยชน์ต่อสาธารณะไว้หรือไม่

(๓.๑.๕) การปฏิรูประบบราชการ เนื่องจากการที่จะกระจายอำนาจการบริหาร และการปกครองไปสู่ประชาชนได้นั้น จำเป็นต้องมีการปฏิรูประบบราชการโดยกระทำอย่างค่อยเป็นค่อยไป ซึ่งมาตรการที่อาจกระทำได้เลยมีดังนี้

- ให้ข้าราชการในส่วนภูมิภาคทุกกระทรวงขึ้นสังกัดกับผู้ว่าราชการ จังหวัดนั้น ทั้งนี้ จังหวัดจะสามารถดูแลและประเมินผลงานได้อย่างใกล้ชิด

- ให้จัดสรรงบประมาณจากส่วนกลางไปสู่จังหวัด อำเภอ ตำบล และหมู่บ้านโดยตรง โดยจังหวัดเป็นผู้ประเมินผลติดตาม และส่วนกลางเป็นผู้ให้การสนับสนุนทางวิชาการ หรือประเมินผลจังหวัดว่าได้ตามสิ่งที่กำหนดไว้หรือไม่

- ลดบทบาทอำนาจของราชการในบางกรณีที่ราชการนั้นทำให้เกิดปัญหา ในการดำเนินงาน และให้บทบาทแก่ประชาชนเพิ่มขึ้นเข้ามามีบทบาทมากขึ้นในการดำเนินงานในท้องถิ่น

(๓.๒) ด้านเศรษฐกิจ

(๓.๒.๑) พัฒนาส่งเสริม ภาคเกษตรกรรมให้เจริญก้าวหน้าโดยให้ภาคเกษตรกรรม ตอบสนองทั้งในแง่ที่เป็นทางเลือกของประชาชน และมีผลผลิตเพียงพอ ทั้งในด้านปริมาณคุณภาพ และราคาที่เป็นธรรม

(๓.๒.๒) การส่งเสริมการลงทุนที่มีหลักประกันในการให้ความสำคัญกับ ค่าแรงงานที่เหมาะสมกับสวัสดิการและสวัสดิภาพการที่ปลอดภัย เน้นการลงทุนจากต่างประเทศ ซึ่งนำเข้าอุตสาหกรรม ที่เป็นการแข่งขันการใช้เทคโนโลยีทำให้แรงงานของไทยมีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น อุตสาหกรรมที่นำเข้าจึงควรเป็นประโยชน์ต่อ คนไทยคือ เป็นอุตสาหกรรมที่มีเทคโนโลยีคำนึงถึงคุณภาพ ของแรงงาน และส่งเสริมให้แรงงานได้รับผลตอบแทนอย่างเป็นธรรมและส่งเสริมให้คนไทยเรียนรู้ที่จะเป็น ผู้ผลิตเป็นนักอุตสาหกรรม

(๓.๒.๓) การใช้ระบบภาษีที่จะเป็นตัวส่งเสริมเปิดโอกาสให้เกิดการลงทุน ในท้องถิ่นยิ่งขึ้น ระบบภาษีที่ให้ความเป็นธรรมแก่ผู้ที่เสียสละและรัฐได้รายได้มาเป็นประโยชน์กลับสู่สังคม

(๓.๓.๔) ส่งเสริมให้เกิดอุตสาหกรรมขนาดเล็กในระดับท้องถิ่น โดยให้มีการระดมเงินทุนในท้องถิ่น และเปิดโอกาสให้ท้องถิ่นสามารถกู้เงินได้สะดวก เพื่อเป็นการขยายการลงทุน ไปสู่ท้องถิ่นให้มากยิ่งขึ้น รัฐจำเป็นต้องให้การพัฒนาพื้นฐานในเรื่อง

- การกำหนดค่าแรงขั้นต่ำขึ้นกับแต่ละท้องถิ่นเป็นคนกำหนด

- กลไกภาษีที่เน้นการลงทุนในท้องถิ่นและให้คนในท้องถิ่นได้รับประโยชน์
- กลไกในการส่งเสริมโครงสร้างพื้นฐานในชุมชน เช่น ถนน ไฟฟ้า

น้ำ การคมนาคม การขนส่ง เป็นต้น

(๓.๓) สวัสดิการสังคม

ในขณะที่รัฐได้ประกาศใช้กฎหมายประกันสังคม ซึ่งเป็นกฎหมายให้ความคุ้มครองเกี่ยวกับแรงงาน รัฐจำเป็นต้องมีกฎหมาย-สวัสดิการสังคม เพื่อเป็นฐานรองรับคนยากจนกลุ่มผู้ด้อยโอกาส ได้แก่ เด็ก สตรี คนพิการ คนชรา ซึ่งในเรื่องนี้พรรคอารยธรรม มีนโยบายและมาตรการดังนี้ คือ

(๓.๓.๑) ตรวจสอบและติดตามในส่วนกฎหมายสวัสดิการสังคมโดยเฉพาะผลการดำเนินงานตามนโยบายของแผนงานสวัสดิการสังคมและสังคมสงเคราะห์แห่งชาติ ที่กำหนดไว้ในแผนพัฒนาเศรษฐกิจ และสังคมแห่งชาติ ว่าได้ดำเนินการครอบคลุมหรือไม่

(๓.๓.๒) กระจายบทบาทหน้าที่ และกองทุนในเรื่องสวัสดิการสังคมให้ลงไปสู่ท้องถิ่นและให้องค์กรทั้งภาครัฐและเอกชนเป็นผู้ดำเนินงาน โดย

- ระดมทรัพยากรทั้งภาครัฐและเอกชนในการจัดตั้งองค์กรสำหรับช่วยเหลือผู้ประสบภัยฉุกเฉิน หรือเมื่อเกิดภาวะวิกฤติ เช่น โดยสามารถทำหน้าที่ช่วยเหลือได้อย่างรวดเร็ว และมีเครือข่ายที่ชัดเจน องค์กรที่รับผิดชอบนี้ควรเป็นองค์กรเอกชนที่อยู่ในแต่ละท้องถิ่นเป็นผู้รับผิดชอบ และรัฐเป็นผู้สนับสนุน ทั้งงบประมาณและวิชาการ

- การจัดสรรงบประมาณส่วนหนึ่งให้กับกองทุนหมู่บ้าน ทั้งนี้เพื่อให้หมู่บ้าน สามารถดูแลทุกข์สุขประชาชนของตนเอง และสามารถตัดสินใจด้วยตนเองการจัดสรรเงินกองทุนส่วนหนึ่งได้จากรัฐเช่นการคืนภาษีท้องถิ่นให้หมู่บ้าน และอีกส่วนได้จากการที่หมู่บ้านจัดหาเงินเอง เช่น ที่ดิน สระน้ำ หรือทรัพย์สินของหมู่บ้าน ซึ่งชาวบ้านรู้สึกว่าเป็นเงินเก็บของหมู่บ้าน ชาวบ้านก็จะมีการดูแลและจัดการเงินกองทุนด้วยตนเองได้อย่างเป็นจริง

(๓.๓.๓) บทบาทขององค์กรเอกชน

รัฐบาลจะต้องยอมรับบทบาทขององค์กรเอกชนพัฒนาสังคมว่าเป็นกำลังสำคัญอีกส่วนหนึ่งในการแบ่งเบาภาระของรัฐต่อการบำบัดทุกข์บำรุงสุขแก่ประชาชนกลุ่มต่าง ๆ ทั่วประเทศจะต้องไม่คิดว่าองค์กรเอกชนเป็นคู่แข่ง หรือทำงานมุ่งร้ายต่อสังคม ดังนั้นจะต้องให้การส่งเสริมสนับสนุนที่เหมาะสม ดังต่อไปนี้

- ให้องค์กรเอกชนดูแลควบคุมกันเอง ราชการเป็นเพียงผู้สนับสนุนและประเมินผล
- กำหนดนโยบาย และออกกฎหมาย เพื่อให้การดำเนินงานขององค์กรเอกชนเป็นไปโดยสะดวกและต่อเนื่อง
- ให้การสนับสนุนวิชาการและงบประมาณอย่างเหมาะสม
- ให้องค์กรเอกชนมีผู้แทนในสัดส่วนที่เหมาะสมต่อการเข้าร่วมกำหนดนโยบายพัฒนาสังคมในระดับต่าง ๆ ร่วมกับทางราชการ

(๓.๔) ระบบเมืองและการตั้งถิ่นฐาน

การขยายตัวของเมืองใหม่ เช่น กรุงเทพฯ จะก่อให้เกิดปัญหาในภายหน้ามาก และการแก้ปัญหาไม่สามารถทำได้โดยการโยกย้ายคนออกจากเมือง หรือหยุดยั้งคนไม่ให้เข้ามาในเมืองก็ไม่ได้ ดังนั้น วิธีการหลีกเลี่ยงไม่ให้เมืองขยายขึ้น จึงต้องมีนโยบายและมาตรการที่เตรียมการล่วงหน้า ดังนี้

(๓.๔.๑) สร้างเมืองหรือจังหวัดต่าง ๆ ให้มีความน่าอยู่และมีความสะดวกสบายที่จะได้รับเช่นเดียวกับกรุงเทพฯ มากขึ้น ไม่ว่าจะเป็นเรื่องสาธารณูปโภค ระบบการคมนาคม การศึกษา การสาธารณสุข ทั้งนี้ การพัฒนาเมืองต้องไม่ก่อให้เกิดความแตกต่างกันมากระหว่างเมืองด้วยกัน

การขยายการพัฒนาแบบวงแหวน เช่น กรุงเทพฯ และปริมณฑลนั้น ไม่เป็นการลดปัญหาที่จะเกิดขึ้น แต่ควรที่จะพัฒนาเมืองในลักษณะให้ขยายเป็นจุด ๆ

(๓.๔.๒) ควรทุ่มเงินพัฒนากรุงเทพฯ และชนบทโดยการวางผังเมืองให้เป็นไปอย่างมีระบบในโครงการต่าง ๆ เช่น ทางด่วน ทางยกระดับ โครงข่ายคมนาคม รถไฟฟ้า รถไฟชานเมือง รถไฟความเร็วสูง

(๓.๔.๓) จัดกลไกภาษีบางอย่างที่เอื้อต่อการพัฒนาเมืองในแต่ละเมือง

(๓.๕) การศึกษา

ระบบการศึกษาต้องทำให้คนคิดเป็น ทำเป็น แก้ปัญหาเป็น และมีวิธีการหาความรู้ และการเรียนรู้ด้วยตนเอง มีความคิดสร้างสรรค์ การสร้างระบบการศึกษาจำเป็นต้องอิงระบบสถาบัน เช่น โรงเรียน วิทยาลัย หรือ มหาวิทยาลัย และควรเน้นการศึกษาในระบบทางเครือข่ายที่เรียกว่า Education Network คือ เป็นเครือข่าย ทั่วประเทศ เช่น วิทยุ โทรทัศน์ อินเทอร์เน็ต

- (๓.๖) การสาธารณสุข
- (๓.๗) การทหาร
- (๓.๘) เทคโนโลยี และวิทยาศาสตร์
- (๓.๙) ศาสนา วัฒนธรรม จิตใจ ทักษะคนดี
- (๓.๑๐) สื่อมวลชน โฆษณา การคุ้มครองผู้บริโภค การเพิ่มพลังและทักษะ
- (๓.๑๑) องค์กรอิสระ องค์กรอาสาสมัคร องค์กรประชาชน

๑๘. นโยบายด้านกีฬา

พรรคการเมืองจะเร่งรัดสนับสนุนให้สร้างศูนย์กีฬาประจำตำบล และหมู่บ้านให้ทั่วถึง เพื่อให้ประชาชนทุกหมู่เหล่า ทุกเพศวัย มีสถานที่เล่นกีฬา และออกกำลังกายอันเป็นการพัฒนาทรัพยากรบุคคลในชนบทให้มีสุขภาพอนามัยที่แข็งแรง สมบูรณ์ มีระเบียบ วินัย มีความสามัคคี มีคุณธรรม มีความรับผิดชอบ และมีสุขภาพจิตที่ดีปราศจากโรคภัยไข้เจ็บ ส่งเสริมให้ประชาชนใช้การกีฬาเป็นสื่อในการจัดกิจกรรมนันทนาการ และการสนุกรื่นเริงของหมู่บ้านจนประชาชนรู้สึกกีฬาเป็นส่วนหนึ่งของชีวิต และส่งเสริมวิทยากรทางกีฬาให้เจริญก้าวหน้าอย่างจริงจัง สรรหาผู้ฝึกสอนกีฬาที่มีคุณภาพมาพัฒนานักกีฬาให้สามารถแข่งขันกับนักกีฬานานาชาติได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ข้อบังคับพรรคการเมือง

พ.ศ. ๒๕๕๔

ข้อบังคับพรรคการเมือง พ.ศ. ๒๕๕๔ โดยที่ประชุมผู้จัดตั้งพรรคการเมือง เมื่อวันที่ ๒๑ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๕๔ ได้มีมติเป็นเอกฉันท์อนุมัติให้ใช้ข้อบังคับฉบับนี้ เพื่อเป็นแนวทางและหลักเกณฑ์ในการบริหารพรรคและการดำเนินกิจการทางการเมืองให้สอดคล้องกับพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยพรรคการเมือง พ.ศ. ๒๕๕๐ ดังมีข้อความต่อไปนี้

หมวด ๑

บททั่วไป

ข้อ ๑ ข้อบังคับฉบับนี้เรียกว่า “ข้อบังคับพรรคการเมือง พ.ศ. ๒๕๕๔”

ข้อ ๒ ข้อบังคับฉบับนี้ มีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่นายทะเบียนพรรคการเมืองรับจดทะเบียนการจัดตั้งพรรคการเมืองเป็นต้นไป

ข้อ ๓ พรรคการเมืองนี้เรียกว่า “พรรคอารยธรรม” เขียนเป็นภาษาอังกฤษว่า “ARAYADHARM PARTY” ใช้ชื่อย่ออักษรภาษาไทยว่า “อร.” ใช้ชื่อย่อภาษาอังกฤษว่า “A.R.A.”

ข้อ ๔ สำนักงานใหญ่ของพรรค ตั้งอยู่เลขที่ ๑๐๗/๑๘ ซอยอินทามระ ๓ ถนนสุทธิสารวินิจฉัย แขวงสามเสนใน เขตพญาไท กรุงเทพมหานคร

ข้อ ๕ สาขาพรรคที่ได้รับอนุมัติให้จัดตั้ง ณ ที่ใด ให้เรียกว่า “พรรคอารยธรรม สาขาจังหวัด” โดยมีชื่อท้องถิ่นนั้นต่อท้าย

ข้อ ๖ ความหมายของชื่อพรรคและเครื่องหมายของพรรค

(๑) พรรคอารยธรรม หมายถึง ความสมดุลของสังคมที่ตั้งอยู่บนรากฐานแห่งศีลธรรม และกฎหมาย ซึ่งเป็นความเชื่อมโยงของความรู้ ความเจริญทั้งทางกายภาพและจิตใจของมนุษยชาติ ในสังคมที่มีความเจริญในอารยธรรมแห่งความก้าวหน้าและดีงาม

(๒) เครื่องหมายของพรรคเป็นรูปวงกลมสีเหลืองทองล้อมรอบด้วยวงแหวนสีขาว มีอักษรภาษาไทย อยู่ด้านล่างว่า พรรคอารยธรรม วงกลมสีเหลืองทอง หมายถึง โลกที่มีความเจริญของอารยธรรม และความรู้ วงแหวนสีขาว หมายถึง สรรพความรู้ที่แผ่ไปทั่วโลกอย่างไร้ขีดจำกัดปรากฏภาพดังนี้

หมวด ๒

สมาชิก

ข้อ ๗ สมาชิกต้องมีคุณสมบัติ ดังนี้

(๑) มีสัญชาติไทยโดยกำเนิด หรือผู้มีสัญชาติไทยโดยการเปลี่ยนแปลงสัญชาติ ซึ่งได้สัญชาติไทย มาแล้วไม่น้อยกว่าห้าปี

(๒) มีอายุไม่ต่ำกว่าสิบแปดปีบริบูรณ์ ในวันที่ยื่นใบสมัครเข้าเป็นสมาชิก

(๓) ไม่เป็นภิกษุ สามเณร นักพรต หรือนักบวช

(๔) ไม่อยู่ในระหว่างถูกเพิกถอนสิทธิเลือกตั้ง

(๕) ไม่ต้องคุมขังอยู่โดยหมายของศาลหรือโดยคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย

(๖) ไม่เป็นบุคคลวิกลจริต หรือจิตฟั่นเฟือนไม่สมประกอบ

(๗) ไม่เป็นสมาชิกพรรคการเมืองอื่น

ข้อ ๘ การสมัครเป็นสมาชิกพรรค ให้ยื่นใบสมัครตามแบบพิมพ์ของพรรคด้วยตนเอง พร้อมด้วยเอกสารประกอบตามที่นายทะเบียนพรรคการเมืองกำหนด และให้คำรับรองว่าตนมิได้เป็นสมาชิกพรรคการเมืองอื่น โดยมีสมาชิกพรรครับรองไม่น้อยกว่าหนึ่งคน ตามสถานที่ที่พรรคกำหนด

ให้นายทะเบียนสมาชิกพรรคเสนอใบสมัครสมาชิกพรรคต่อคณะกรรมการบริหารพรรคพิจารณา พร้อมด้วยคำคัดค้าน (ถ้ามี) เมื่อคณะกรรมการบริหารพรรคมีมติให้รับเป็นสมาชิกแล้ว สมาชิกผู้นั้น มีสิทธิได้บัตรประจำตัวสมาชิกพรรคไว้เป็นหลักฐาน

ข้อ ๙ การคัดค้านผู้สมัครเป็นสมาชิกพรรค ต้องทำเป็นหนังสือมีสมาชิกรับรองไม่น้อยกว่าสองคน และต้องชี้แจงเหตุผลในการคัดค้านประกอบด้วย

คำคัดค้านให้ยื่นต่อนายทะเบียนสมาชิกพรรคหรือนายทะเบียนสมาชิกสาขาพรรค แล้วแต่กรณี และให้สงวนคำคัดค้านนั้น ๆ ไว้เป็นความลับ

ข้อ ๑๐ ถ้าคณะกรรมการบริหารพรรคมีมติไม่รับผู้ใดเป็นสมาชิกพรรค โดยจะมีคำคัดค้านหรือไม่ก็ตาม ให้มีหนังสือแจ้งให้ผู้ยื่นทราบ คำวินิจฉัยของคณะกรรมการบริหารพรรค ให้เป็นที่สุด

ข้อ ๑๑ สมาชิกภาพของสมาชิกพรรคสิ้นสุดลง เมื่อ

(๑) ตาย

(๒) ลาออก

(๓) ขาดคุณสมบัติการเป็นสมาชิกพรรคตามข้อ ๗

(๔) คณะกรรมการบริหารพรรคมีมติให้ออกตามข้อ ๖๕ วรรคสอง

(๕) พรรคสิ้นสุดสภาพความเป็นพรรคการเมือง เลิก หรือยุบไป

(๖) เป็นสมาชิกของพรรคการเมืองในขณะเดียวกันเกินกว่าหนึ่งพรรคการเมือง

การลาออกจากสมาชิกพรรคตามวรรคหนึ่ง (๒) ให้ถือว่าสมบูรณ์ เมื่อได้ยื่นใบลาออกต่อนายทะเบียนสมาชิกพรรค

การสิ้นสุดสมาชิกภาพตามวรรคหนึ่ง (๔) ถ้าสมาชิกผู้นั้นดำรงตำแหน่งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรด้วยมติของพรรคต้องเป็นมติของที่ประชุมร่วมของคณะกรรมการบริหารและสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรที่สังกัดพรรค และมีมติดังกล่าว ต้องมีคะแนนเสียงไม่น้อยกว่าสามในสี่ของจำนวนกรรมการบริหารพรรคและสมาชิก

สภาผู้แทนราษฎรของพรรคทั้งหมด และการลงมติให้ลงคะแนนลับ แต่ถ้าสมาชิกผู้นั้นได้อุทธรณ์ต่อ ศาลรัฐธรรมนูญภายในสามสิบวัน นับแต่วันที่พรรคมีมติคัดค้านว่ามติดังกล่าวมีลักษณะตามมาตรา ๖๕ วรรคสาม ของรัฐธรรมนูญ และศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยว่ามติดังกล่าวมิได้มีลักษณะตามมาตรา ๖๕ วรรคสาม ของรัฐธรรมนูญ ให้ถือว่าสมาชิกภาพสิ้นสุดลงนับแต่วันที่ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัย แต่ถ้าศาลรัฐธรรมนูญ วินิจฉัยว่ามติดังกล่าวมีลักษณะตามมาตรา ๖๕ วรรคสามของรัฐธรรมนูญ สมาชิกผู้นั้นอาจเข้าเป็น สมาชิกของพรรคการเมืองอื่นได้ภายในสามสิบวัน นับแต่วันที่ศาลรัฐธรรมนูญมีคำวินิจฉัย หรือจะคง สมาชิกภาพของพรรคเดิมต่อไปก็ได้

ข้อ ๑๒ ภายในหนึ่งปี นับแต่วันที่นายทะเบียนพรรคการเมืองรับจดทะเบียนการจัดตั้งพรรคต้อง ดำเนินการรับสมัครสมาชิกให้มีจำนวนไม่น้อยกว่าห้าพันคน ซึ่งอย่างน้อยต้องประกอบด้วย สมาชิกซึ่งมีที่อยู่ ในแต่ละภาคตามบัญชีรายชื่อภาค และจังหวัดที่นายทะเบียนพรรคการเมืองกำหนด

หมวด ๓

สิทธิและหน้าที่ของสมาชิกพรรค

ข้อ ๑๓ สมาชิกพรรคมีสิทธิ ดังต่อไปนี้

- (๑) มีสิทธิในการเสนอข้อคิดเห็นอันเป็นประโยชน์ต่อพรรค
- (๒) มีสิทธิได้รับการคัดเลือกจากพรรคให้เป็นผู้สมัครเลือกตั้งในนามของพรรคในการเลือกตั้งทั้งปวง ที่ราษฎรเป็นผู้ใช้สิทธิ
- (๓) มีสิทธิได้รับเลือกตั้งเป็นกรรมการบริหารพรรค กรรมการสาขาพรรค กรรมการคัดเลือก ผู้สมัครรับการเลือกตั้งของพรรค กรรมการนโยบายพรรค กรรมการส่งเสริมความเป็นประชาธิปไตยในพรรค หรือได้รับแต่งตั้งเป็นผู้ปฏิบัติงานคณะทำงาน กรรมการ อนุกรรมการคณะต่าง ๆ ตลอดจนที่ปรึกษาพรรค
- (๔) มีสิทธิอื่น ๆ ตามที่คณะกรรมการบริหารพรรคจะพิจารณาเป็นแต่ละกรณีไป
- (๕) สมาชิกพรรคย่อมมีคุณสมบัติเด่นและมีคุณค่า ประกอบด้วย
 - (ก) เป็นผู้ที่มีความรู้ ความสามารถและมีอุดมการณ์ต่อแนวทางของพรรค
 - (ข) เป็นผู้พร้อมจะเสียสละ และพากเพียรในการทำงานเพื่อพรรค และอุดมการณ์ของพรรค จนประสบผลสำเร็จตามความมุ่งหมายพรรค
 - (ค) เป็นผู้ที่มีความรู้ มีอุดมการณ์อย่างแรงกล้า และยึดมั่นในแนวทางของพรรคศึกษา อย่างถ่องแท้ เพื่อเข้าร่วมในการขยายอุดมการณ์และแนวทางของพรรคสู่สาธารณชนต่อไป

(ง) เป็นผู้ที่ไม่มีปัญหาขัดแย้งหรือข้อบกพร่องจนได้รับการตำหนิจากคณะกรรมการบริหารพรรคและ/หรือสมาชิกพรรคทั่วไป

ข้อ ๑๔ สมาชิกพรรคมีหน้าที่ ดังนี้

(๑) ร่วมรับผิดชอบต่อเสถียรภาพของพรรค และให้ความร่วมมือในกิจกรรมของพรรคด้วยจิตสำนึกในอุดมคติของพรรค ในฐานะเป็นเจ้าของพรรคร่วมกัน

(๒) สนับสนุนสมาชิกที่พรรคได้ส่งลงสมัครรับการเลือกตั้งในทุกระดับ และให้ความร่วมมือในการดำเนินงานของพรรคด้วยความเต็มใจ และบริสุทธิ์ใจเพื่อความก้าวหน้าของพรรค

(๓) ปฏิบัติตามกฎหมายและระเบียบ ข้อบังคับของพรรคอย่างเคร่งครัด ให้การสนับสนุนนโยบายและมติพรรคอย่างจริงจัง

(๔) ร่วมกิจกรรมทางการเมืองของพรรคด้วยความเต็มใจและเต็มความสามารถ

(๕) ไม่นินทา ให้ร้ายหรือบ่อนทำลายต่อพรรค สมาชิกพรรค หรือคณะกรรมการบริหารพรรค

หมวด ๔

ความรับผิดชอบต่อสมาชิกพรรค

ข้อ ๑๕ พรรคมีความรับผิดชอบต่อสมาชิกพรรค ดังนี้

(๑) พรรคจะดำเนินการทางการเมืองอย่างจริงจังและต่อเนื่อง เพื่อให้พรรคได้ก้าวไปสู่การมีบทบาททางการเมืองและเข้าสู่การบริหารประเทศตามนโยบายของพรรคเพื่อบรรลุเป้าหมายตามอุดมการณ์

(๒) พรรคจะจัดการส่งเสริมสภาพของสมาชิก ให้มีสมรรถภาพต่อการดำรงชีวิตของตนเองและครอบครัวและจัดกิจกรรมที่เป็นประโยชน์เพื่อสมานสามัคคีระหว่างมวลสมาชิกทั่วประเทศ

(๓) พรรคจะให้สวัสดิการคุ้มครองจากอิทธิพล อำนาจมืด และส่งเสริมอาชีพให้กับมวลสมาชิก

(๔) พรรคจะให้ความสำคัญแก่มวลสมาชิกพรรคทุกท่านอย่างเต็มรูปแบบ โดยให้ถือว่า สมาชิกพรรคเป็นบุคคลสำคัญและเป็นองค์กรหลักของพรรค

หมวด ๕

การให้ความรู้ทางการเมืองแก่สมาชิกและประชาชนทั่วไป

ข้อ ๑๖ เพื่อเป็นการส่งเสริมความรู้ ความเข้าใจทางการเมืองแก่สมาชิกและประชาชนโดยทั่วไป อันจะส่งผลให้การปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุขตามวิถีทางระบบรัฐสภา

เป็นที่ศรัทธาและเชื่อมั่นของปวงชนชาวไทย พรรคจึงได้กำหนดแนวทางการให้ความรู้ทางการเมืองแก่สมาชิกและประชาชนทั่วไป ดังต่อไปนี้

(๑) พรรคจะเตรียมบุคลากรที่มีความรู้ ความสามารถ มีความเชี่ยวชาญในแต่ละสาขาอาชีพ เพื่อฝึกอบรมแก่สมาชิกพรรคและประชาชนทั่วไป

(๒) พรรคจะรวบรวมและเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารทางด้านการเมือง เศรษฐกิจและสังคม เพื่อกระตุ้นเตือนให้สมาชิกและประชาชนทั่วไปเข้ามามีส่วนร่วมทางการเมือง เพื่อสิทธิประโยชน์ของพวกเขายิ่งขึ้น

(๓) พรรคจะส่งเสริมและสนับสนุนการรวมกันในรูปแบบขององค์กรชุมชนท้องถิ่นเพื่อให้มีความรู้เกี่ยวกับสิทธิ การจัดการ การดูแลรักษาทรัพยากรของท้องถิ่น ตลอดจนปลูกฝังสิทธิทางการเมืองที่พึงมี

(๔) พรรคจะส่งเสริมให้มีการรวมกลุ่มกันของสมาชิกในแต่ละสาขาอาชีพเพื่อแลกเปลี่ยนความรู้ ความเข้าใจทางการเมืองร่วมกับบุคลากรของพรรคอย่างสม่ำเสมอ

(๕) พรรคจะเผยแพร่ความรู้ทางการเมืองหรือการดำเนินกิจกรรมทางการเมืองอย่างต่อเนื่อง

(๖) พรรคจะส่งเสริมให้สมาชิกและประชาชนทั่วไปได้เข้าชม หรือเข้าฟังการอภิปรายหรือบรรยายทางการเมืองอย่างทั่วไป

หมวด ๖

วินัยและจรรยาบรรณของสมาชิกพรรค

กรรมการบริหารพรรค และกรรมการสาขาพรรค

ข้อ ๑๗ เพื่อให้สมาชิกพรรค กรรมการบริหารพรรค และกรรมการสาขาพรรค ร่วมกันสร้างพรรคให้เป็นพรรคการเมืองที่มีคุณภาพ เป็นที่ศรัทธาและไว้วางใจของปวงชนชาวไทย จึงกำหนดวินัย ดังต่อไปนี้

(๑) สมาชิกพรรค กรรมการบริหารพรรค และกรรมการสาขาพรรคทุกระดับ ต้องยึดมั่นในอุดมการณ์ของพรรคและไม่ฝ่าฝืนต่อระเบียบ ข้อบังคับพรรค มติของคณะกรรมการบริหารพรรค รวมทั้งคำสั่งและประกาศของพรรคอย่างจริงจัง

(๒) ไม่ใช่ความเป็นสมาชิกพรรค กรรมการบริหารพรรค และกรรมการสาขาพรรคไปแสวงหาผลประโยชน์ส่วนตัว หรือเพื่อบุคคลอื่นโดยขัดต่อกฎหมายของรัฐ

(๓) สมาชิกพรรค กรรมการบริหารพรรค และกรรมการสาขาพรรค ต้องไม่โจมตีหรือวิพากษ์วิจารณ์สมาชิกพรรคด้วยกันหรือองค์กรของพรรคต่อบุคคลภายนอกในทางที่เสียหายและบ่อนทำลาย

(๔) สมาชิกพรรค กรรมการบริหารพรรค และกรรมการสาขาพรรค ต้องไม่ปกปิดความผิด และไม่ละเลยต่อการแจ้งความผิดของสมาชิกพรรคที่ก่อให้เกิดความเสียหายของพรรค ทั้งนี้ ต้องรีบแจ้งให้กรรมการบริหารพรรคได้รับทราบทันที

(๕) สมาชิกพรรค กรรมการบริหารพรรค และกรรมการสาขาพรรค ต้องไม่ฝ่าฝืนกฎหมายของรัฐหรือผิดศีลธรรมอันเป็นที่ครหาของบุคคล และวงการทั่วไป

(๖) ผู้ปฏิบัติงานของพรรคไม่พึงนำความลับของพรรคที่ได้มีมติไว้ไปเปิดเผยต่อบุคคลอื่น แม้จะไม่ก่อให้เกิดความเสียหายต่อพรรคก็ตาม

(๗) ในการดำเนินงานในรัฐสภา สมาชิกจะต้องปฏิบัติตามมติของพรรคที่ได้มีมติไว้

ข้อ ๑๘ เพื่อเป็นการส่งเสริมและจรรโลงระบบพรรคการเมืองและทำให้การเมืองมีคุณธรรม สมาชิกพรรค กรรมการบริหารพรรค และกรรมการสาขาพรรค ควรได้ยึดถือและปฏิบัติตามจรรยาบรรณทางการเมือง ดังต่อไปนี้

- (๑) มีความสำนึกในการเทิดทูนสถาบันชาติ ศาสนา และพระมหากษัตริย์
- (๒) ประพฤติและดำรงชีพด้วยความมีคุณธรรมและอยู่ในกรอบแห่งกฎหมาย
- (๓) ต้องศึกษาและทำความเข้าใจในนโยบายและข้อบังคับของพรรค
- (๔) มีความกระตือรือร้นในการสร้างองค์กรพรรคให้เติบโตใหญ่ด้วยการเสียสละและให้ความรู้ความเข้าใจของพรรคให้กับผู้อื่น
- (๕) มีจิตสำนึกและรับผิดชอบต่องานตามที่ได้รับมอบหมายจากพรรคอย่างจริงจัง
- (๖) ยอมรับการปรับปรุงตัวเองเพื่อก่อให้เกิดความสามัคคีและมีประสิทธิภาพของพรรค
- (๗) มีจิตสำนึกในศักดิ์ศรีเกียรติยศชื่อเสียงและวัฒนธรรมของประเทศชาติ และมีความรักชาติเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เพื่อสร้างความมั่นคงในเศรษฐกิจ สังคม และการเมืองของประเทศ

หมวด ๗

คณะกรรมการบริหารพรรคการเมือง

ข้อ ๑๙ ให้มีคณะกรรมการคณะหนึ่ง เป็นคณะกรรมการบริหารพรรค ซึ่งเป็นองค์กรหลักในการบริหารพรรคจำนวนไม่น้อยกว่าแปดคน ประกอบด้วย

- (๑) หัวหน้าพรรค
- (๒) รองหัวหน้าพรรค

- (๓) เลขานุการพรรค
- (๔) รองเลขานุการพรรค
- (๕) เทร่ญญิกพรรค
- (๖) โฆษกพรรค
- (๗) นายทะเบียนสมาชิกพรรค
- (๘) กรรมการบริหารอื่น

ข้อ ๒๐ การเลือกตั้งคณะกรรมการบริหารพรรค ให้ดำเนินการในที่ประชุมใหญ่พรรคโดยการลงคะแนนลับ ตามลำดับ ดังนี้

(๑) เลือกตั้งหัวหน้าพรรคหนึ่งคน ในการเสนอชื่อผู้เป็นหัวหน้าพรรคต่อที่ประชุมใหญ่ ต้องมีผู้รับรองไม่น้อยกว่ายี่สิบคน

(๒) ให้ที่ประชุมใหญ่กำหนดจำนวนของคณะกรรมการบริหารพรรคตามข้อ ๑๙

(๓) ให้หัวหน้าพรรคที่ได้รับเลือกตั้งใหม่เสนอชื่อบุคคลที่เห็นสมควรให้เป็นกรรมการบริหารพรรคในตำแหน่งต่าง ๆ ต่อที่ประชุมใหญ่ โดยคำนึงถึงความอาวุโสทางการเมือง ความรู้ ความสามารถ ประสบการณ์ ความเหมาะสม และการเสียสละให้กับพรรคจำนวนกึ่งหนึ่งของจำนวนคณะกรรมการบริหารพรรค ซึ่งที่ประชุมใหญ่ได้กำหนดตาม (๒)

ในกรณีที่จำนวนกึ่งหนึ่งดังกล่าวข้างต้นเป็นจำนวนที่มีเศษ ให้หัวหน้าพรรคเป็นผู้เสนอชื่อบุคคลที่เห็นสมควรให้เป็นกรรมการบริหารพรรคเพิ่มขึ้นอีกหนึ่งคน เพื่อให้ที่ประชุมใหญ่พิจารณาอนุมัติ

(๔) ให้สมาชิกที่เข้าร่วมประชุมใหญ่เป็นผู้เสนอชื่อสมาชิกเพื่อให้ที่ประชุมใหญ่เลือกเป็นกรรมการบริหารพรรคในส่วนที่เหลือจนครบจำนวนตามที่กำหนด

ในการเลือกตั้งคณะกรรมการบริหารพรรคตาม (๔) พึงคำนึงถึงการให้มีผู้แทนจากภาคต่าง ๆ โดยทั่วถึงกัน ผู้ถูกเสนอชื่อเป็นกรรมการบริหารพรรคไม่จำเป็นต้องอยู่ในที่ประชุมใหญ่ก็ได้ แต่ผู้เสนอชื่อกับผู้รับรองและผู้ใช้สิทธิเลือกตั้งต้องอยู่ในที่ประชุมใหญ่

ข้อ ๒๑ ให้คณะกรรมการบริหารพรรคอยู่ในตำแหน่งคราวละสี่ปี

ข้อ ๒๒ คณะกรรมการบริหารพรรคหรือกรรมการบริหารพรรคพ้นจากตำแหน่ง เมื่อ

(๑) ตาย

(๒) ลาออก โดยให้ยื่นใบลาออกต่อหัวหน้าพรรคหรือผู้ที่ปฏิบัติหน้าที่แทนหัวหน้าพรรค

- (๓) ขาดจากสมาชิกภาพ
- (๔) จงใจหรือเจตนาละเลยการยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินต่อทางราชการ
- (๕) ที่ประชุมใหญ่พรรคมีมติด้วยคะแนนเสียงสามในสี่ของที่ประชุมให้ออก
- (๖) เมื่อหัวหน้าพรรคลาออก ให้ถือว่าความเป็นคณะกรรมการบริหารพรรคสิ้นสุดลงทั้งคณะ
- (๗) ตำแหน่ง คณะกรรมการบริหารพรรคว่างลงสองในสามของจำนวนคณะกรรมการบริหารพรรคทั้งหมด ถือว่าหมดสภาพทั้งคณะ รวมทั้งหัวหน้าพรรคด้วย

เมื่อตำแหน่ง กรรมการบริหารพรรคว่างลงตาม (๑) (๒) (๓) (๔) และ (๕) ให้หัวหน้าพรรคมีอำนาจแต่งตั้งกรรมการบริหารพรรคคนใดคนหนึ่งที่เหมาะสมเข้าทำหน้าที่แทนจนกว่าจะมีการเลือกตั้งแทนตำแหน่งที่ว่าง ซึ่งต้องกระทำภายในหกสิบวัน แต่ถ้าตำแหน่งที่ว่างลงนั้นเป็นตำแหน่ง หัวหน้าพรรคตาม (๑) (๒) (๓) (๔) และ (๕) ให้รองหัวหน้าพรรคลำดับต้นทำหน้าที่แทน และให้มีอำนาจเรียกประชุมใหญ่เพื่อเลือกตั้งคณะกรรมการบริหารพรรคชุดใหม่ภายในเก้าสิบวัน นับแต่วันที่ตำแหน่ง หัวหน้าพรรคว่าง

หากเกิดกรณีอื่นอันเป็นเหตุให้คณะกรรมการบริหารพรรคพ้นจากตำแหน่งทั้งคณะหรือครบวาระ และนอกเหนือจากที่กำหนดในข้างต้น ให้หัวหน้าพรรคมีอำนาจในการเรียกประชุมใหญ่เพื่อดำเนินการเลือกตั้งคณะกรรมการบริหารพรรคชุดใหม่ภายในสี่สิบห้าวัน

ในกรณีที่มีเหตุคณะกรรมการบริหารพรรคพ้นจากตำแหน่งทั้งคณะ ให้คณะกรรมการบริหารพรรคที่พ้นจากตำแหน่งอยู่ในตำแหน่ง เพื่อปฏิบัติหน้าที่ต่อไปจนกว่านายทะเบียนพรรคการเมืองจะตอบรับการเปลี่ยนแปลงคณะกรรมการบริหารพรรคชุดใหม่ ยกเว้นกรรมการบริหารพรรคที่พ้นจากสมาชิกภาพของพรรค

ข้อ ๒๓ คณะกรรมการบริหารพรรคมีอำนาจหน้าที่ ดังนี้

- (๑) ดำเนินกิจการของพรรคให้เป็นไปตามนโยบาย ข้อบังคับพรรค และมติของที่ประชุมใหญ่พรรค
- (๒) ออกกฎ ระเบียบ และจัดตั้งหน่วยงานต่าง ๆ เพื่อปฏิบัติงานให้เป็นไปตามนโยบายพรรค และข้อบังคับพรรค

(๓) ควบคุมไม่ให้พรรคการเมืองและผู้ซึ่งพรรคการเมืองส่งเข้าสมัครรับเลือกตั้งใช้เงินวงเงินตามที่กฎหมายกำหนด

(๔) จัดสรรเงินเพื่อเป็นค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการเลือกตั้งของผู้สมัครรับเลือกตั้งของพรรคการเมือง

ดังนี้

(ก) ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรแบบบัญชีรายชื่อ ให้จัดสรรเป็นจำนวนรวมโดยพิจารณาตามจำนวนผู้สมัครรับเลือกตั้งที่พรรคการเมืองเสนอไว้ในบัญชีรายชื่อแต่ละบัญชีที่ยื่นต่อคณะกรรมการเลือกตั้ง

(ข) ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรแบบแบ่งเขตเลือกตั้งให้จัดสรรให้แก่ผู้สมัครรับเลือกตั้งของพรรคเป็นรายบุคคล

(ค) ค่าใช้จ่ายที่จัดสรรตาม (๑) และ (๒) ให้เป็นไปตามมติของที่ประชุมคณะกรรมการบริหารพรรคการเมือง

(๕) ให้ความเห็นชอบในการแต่งตั้งหรือถอดถอนคณะกรรมการฝ่ายต่าง ๆ ของพรรค คณะผู้บริหารพรรค คณะที่ปรึกษาพรรค คณะกรรมการต่าง ๆ ของพรรค คณะกรรมการรัฐสภาของพรรค คณะกรรมการประสานงาน และคณะอนุกรรมการต่าง ๆ ของพรรค

(๖) อนุมัติและยุบเลิกการจัดตั้งสาขาพรรคและองค์กรเสริมสร้างพรรค

(๗) เลิกพรรค

(๘) อำนาจการต่าง ๆ และกระทำการหรือสั่งการใด ๆ เพื่อให้การดำเนินงานของพรรคเป็นไปด้วยความเรียบร้อยและเพื่อส่งเสริมความเจริญก้าวหน้าของพรรค

(๙) กำหนดให้มีการประชุมใหญ่พรรคอย่างน้อยปีละหนึ่งครั้ง และรายงานกิจการด้านต่าง ๆ ต่อที่ประชุมใหญ่พรรค

(๑๐) จัดหาทุนและดูแลทรัพย์สินต่าง ๆ ตลอดจนบริหารการเงินและทรัพย์สินหรือผลประโยชน์อื่นใดของพรรคและสาขาพรรค

(๑๑) พิจารณาลงโทษสมาชิกพรรค

(๑๒) แต่งตั้งและถอดถอนผู้ปฏิบัติงานของพรรคในกิจการต่าง ๆ ของพรรคและคณะทำงานเฉพาะกิจทั้งในส่วนกลางและส่วนภูมิภาค

(๑๓) จัดตั้งแผนกต่าง ๆ ของพรรคตามสมควรเพื่อดำเนินการตามนโยบายของพรรคและให้ความเห็นชอบในการแต่งตั้งเจ้าหน้าที่หรือลูกจ้างประจำพรรคหรือชั่วคราว

(๑๔) กำหนดอำนาจหน้าที่ให้กรรมการบริหารพรรคและผู้ปฏิบัติงานของพรรคปฏิบัติ

(๑๕) อำนาจหน้าที่อื่นที่คณะกรรมการบริหารพรรคเห็นสมควร ซึ่งไม่ขัดต่อกฎหมายและกฎ ระเบียบของพรรค

ข้อ ๒๔ กรรมการบริหารพรรคแต่ละตำแหน่งมีอำนาจหน้าที่ ดังนี้

(๑) หัวหน้าพรรคมีอำนาจหน้าที่ ดังนี้

(ก) เป็นประธานของคณะกรรมการบริหารพรรคและเป็นผู้เรียกประชุมคณะกรรมการบริหารพรรค ตลอดจนดำเนินการประชุมคณะกรรมการบริหารพรรค

(ข) เป็นผู้เรียกประชุมใหญ่ของพรรคตามความเห็นชอบของคณะกรรมการบริหารพรรค และเป็นประธานของที่ประชุมใหญ่พรรค ตลอดจนดำเนินการประชุมใหญ่พรรค

(ค) เป็นผู้เรียกประชุมร่วมระหว่างคณะกรรมการบริหารพรรคกับสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรของพรรค และเป็นประธานของที่ประชุม ตลอดจนเป็นผู้ดำเนินการการประชุมดังกล่าว

(ง) เป็นผู้ลงนามประกาศ กฎ ระเบียบ มติของพรรคและคำสั่งพรรค

(จ) ในกรณีที่มีความจำเป็นในการดำเนินการทางการเมือง ให้มีอำนาจปฏิบัติการในนามของพรรคได้โดยความเห็นชอบของกรรมการบริหารพรรคไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนคณะกรรมการบริหารพรรคเท่าที่มีอยู่ในขณะนั้น และให้ถือว่าการดำเนินการนั้นเป็นมติพรรค

(ฉ) อำนาจอื่น ๆ ตามที่กำหนดไว้ในกฎหมายและข้อบังคับพรรค

(๒) รองหัวหน้าพรรคมีอำนาจหน้าที่ความรับผิดชอบตามที่หัวหน้าพรรคหรือคณะกรรมการบริหารพรรคมอบหมาย

(๓) เลขาธิการพรรคมีอำนาจหน้าที่ ดังต่อไปนี้

(ก) เป็นผู้ตรวจสอบและกำกับดูแลกิจการทั้งปวงของพรรคตามที่คณะกรรมการบริหารพรรคมอบหมายและให้รับผิดชอบโดยตรงจากหัวหน้าพรรคหรือรองหัวหน้าพรรคในกิจการที่หัวหน้าพรรคมอบหมายให้ปฏิบัติ

(ข) เป็นผู้เสนอรายงานต่อคณะกรรมการบริหารพรรค ที่ประชุมร่วมคณะกรรมการบริหารพรรค และสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรของพรรคและต่อที่ประชุมใหญ่พรรค

(ค) เป็นเลขานุการของที่ประชุมคณะกรรมการบริหารพรรค ที่ประชุมร่วมคณะกรรมการบริหารพรรค คณะที่ปรึกษาพรรค และสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรของพรรค และที่ประชุมใหญ่พรรค

(ง) เป็นผู้กำกับดูแลการบริหารงานของสำนักงานใหญ่พรรค

(๔) รองเลขาธิการพรรคมีอำนาจหน้าที่รับผิดชอบตามที่เลขาธิการพรรคหรือคณะกรรมการบริหารพรรคมอบหมาย

(๕) เற்றுฎีกาพรรคมีหน้าที่ในการควบคุมรายรับ รายจ่ายเงิน บัญชีทรัพย์สิน หนี้สินและงบการเงินของพรรคตามที่คณะกรรมการบริหารพรรคกำหนด

(๖) นายทะเบียนสมาชิกพรรคมีอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับการรับสมาชิก และการพ้นจากตำแหน่งของสมาชิก

(๗) โฆษกพรรคมีหน้าที่ ดังนี้

(ก) แลกเปลี่ยนที่ประชุมของพรรคและแถลงกิจการต่าง ๆ ของพรรค

(ข) ประชาสัมพันธ์งานของพรรคตามที่คณะกรรมการบริหารพรรคมอบหมาย

(๘) กรรมการบริหารอื่น ๆ มีอำนาจหน้าที่ตามที่หัวหน้าพรรคหรือคณะกรรมการบริหารพรรคมอบหมาย

หมวด ๘

หลักเกณฑ์และวิธีการเลือกสมาชิกเพื่อส่งเข้าสมัครรับเลือกตั้ง

เป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรแบบบัญชีรายชื่อและแบบแบ่งเขตเลือกตั้ง

ข้อ ๒๕ การพิจารณาส่งผู้สมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรทั้งแบบแบ่งเขตเลือกตั้งและแบบบัญชีรายชื่อของพรรคการเมือง ให้เป็นความรับผิดชอบร่วมกันของคณะกรรมการบริหารพรรคการเมืองและคณะกรรมการการคัดเลือกผู้สมัครรับเลือกตั้งของพรรคการเมือง

ในการพิจารณาส่งผู้รับสมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรตามวรรคหนึ่ง ให้คณะกรรมการคัดเลือกผู้สมัครรับเลือกตั้งของพรรคการเมืองพิจารณาเสนอความเห็นต่อคณะกรรมการบริหารพรรคการเมืองจากรายชื่อตามลำดับ ดังต่อไปนี้

(๑) รายชื่อผู้ซึ่งที่ประชุมใหญ่สาขาพรรคการเมืองให้ความเห็นชอบ

(๒) รายชื่อบุคคลอื่นที่เห็นสมควร

มติคณะกรรมการบริหารพรรคการเมืองที่ให้ส่งผู้ใดเป็นผู้สมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ให้เป็นที่สุด

หมวด ๙

แผนและกำหนดเวลาในการจัดตั้งสาขาพรรคการเมือง

ข้อ ๒๖ ภายในหนึ่งปี นับแต่วันที่นายทะเบียนพรรคการเมืองรับจดทะเบียนจัดตั้งพรรคการเมือง ต้องดำเนินการรับสมาชิกให้มีจำนวนไม่น้อยกว่าห้าพันคนและจัดตั้งสาขาพรรคการเมืองอย่างน้อยภาคละหนึ่งสาขา

ข้อ ๒๗ ในการจัดตั้งสาขาพรรคการเมืองให้ขึ้นอยู่กับพิจารณาของคณะกรรมการบริหารพรรค ตามความประสงค์ของสมาชิกจำนวนไม่น้อยกว่าห้าสิบคน ซึ่งมีภูมิลำเนาตามหลักฐานทะเบียนราษฎรอยู่ใน จังหวัดนั้น ๆ

ข้อ ๒๘ การจัดตั้งสาขาพรรคให้ดำเนินการ ดังนี้

(๑) ให้สมาชิกผู้ริเริ่มจัดตั้งสาขาพรรครวบรวมสมาชิกของพรรคซึ่งมีภูมิลำเนาตามหลักฐาน ทะเบียนราษฎรอยู่ในจังหวัดนั้น ๆ จำนวนไม่น้อยกว่าห้าสิบคน โดยจัดทำทะเบียนสมาชิกไว้

(๒) ให้ผู้แทนสมาชิกผู้ริเริ่มจัดตั้งสาขาในจังหวัดนั้น ๆ ยื่นแสดงความจำนงเพื่อขอจัดตั้งสาขาพรรค ต่อสำนักงานใหญ่พรรคเพื่อให้คณะกรรมการบริหารพรรคพิจารณาอนุมัติ โดยจัดส่งบัญชีรายชื่อตาม (๑) ไปด้วย

ข้อ ๒๙ เมื่อคณะกรรมการบริหารพรรคได้อนุมัติให้จังหวัดใดจัดตั้งสาขาพรรคได้ ให้มีหนังสือ แจ้งต่อตัวแทนของสาขาพรรคนั้น เพื่อดำเนินการประชุมเลือกตั้งคณะกรรมการสาขาพรรคเป็นครั้งแรก ภายในหกสิบวัน และเมื่อสาขาพรรคได้ประชุมสมาชิกพรรคเพื่อเลือกตั้งคณะกรรมการสาขาพรรคแล้ว ให้แจ้งสำนักงานใหญ่พรรคทราบ เพื่อให้หัวหน้าพรรคแจ้งให้นายทะเบียนพรรคการเมืองทราบภายในสิบห้าวัน นับแต่วันที่ประชุมจัดตั้งสาขาพรรคเพื่อดำเนินการตามกฎหมายต่อไป การประชุมเพื่อเลือกตั้งคณะกรรมการ สาขาพรรคดังกล่าว ต้องมีสมาชิกของพรรคซึ่งมีภูมิลำเนาตามหลักฐานทะเบียนราษฎรอยู่ในจังหวัดนั้น ๆ เข้าร่วมประชุมไม่น้อยกว่าห้าสิบคน

ข้อ ๓๐ ให้มีคณะกรรมการสาขาพรรคคณะหนึ่ง ซึ่งเลือกตั้งจากสมาชิกซึ่งมีภูมิลำเนา ตามหลักฐานทะเบียนราษฎรในจังหวัดนั้น ๆ จำนวนไม่น้อยกว่าแปดคน โดยที่ประชุมใหญ่สาขาพรรค เป็นผู้ดำเนินการ ซึ่งประกอบด้วย

- (๑) ประธานสาขาพรรค
- (๒) รองประธานสาขาพรรค
- (๓) เลขานุการสาขาพรรค
- (๔) รองเลขานุการสาขาพรรค
- (๕) เกรียฎิกสาขาพรรค
- (๖) นายทะเบียนสมาชิกสาขาพรรค
- (๗) โฆษกสาขาพรรค
- (๘) กรรมการอื่น ๆ

ข้อ ๓๑ คณะกรรมการสาขาพรรคอยู่ในตำแหน่งคราวละสี่ปี แต่เมื่อพ้นตำแหน่งตามวาระแล้ว มีสิทธิได้รับเลือกตั้งเป็นกรรมการได้อีก

ข้อ ๓๒ การเลือกตั้งคณะกรรมการสาขาพรรค ให้ดำเนินการในที่ประชุมใหญ่และให้ลงคะแนนลับ ตามลำดับ ดังนี้

(๑) ให้ที่ประชุมใหญ่สาขาพรรคกำหนดจำนวนของคณะกรรมการสาขาพรรคตามข้อ ๓๐

(๒) เลือกประธานสาขาพรรคเป็นลำดับแรก แล้วเลือกรองประธานหนึ่งคนและกรรมการสาขาพรรคอื่น ๆ อีกจนครบตาม (๑)

(๓) การเสนอชื่อบุคคลที่จะได้รับเลือกตั้งเป็นคณะกรรมการสาขาพรรค จะต้องเป็นผู้รับรอง ไม่น้อยกว่าสิบคน ผู้รับรองและผู้ใช้สิทธิเลือกตั้งต้องอยู่ในที่ประชุมใหญ่สาขาพรรค

ข้อ ๓๓ ให้สาขาพรรคการเมืองมีอำนาจหน้าที่ ดังนี้

(๑) ดำเนินการให้เป็นไปตามนโยบายพรรค ข้อบังคับพรรค และพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยพรรคการเมือง

(๒) เผยแพร่นโยบายพรรค กิจกรรมของพรรค และจัดหาสมาชิกพรรคเพิ่มเติม

(๓) จัดให้มีทะเบียนสมาชิกในเขตท้องที่ไว้เป็นเบื้องต้น

(๔) จัดทำบัญชีรายรับ รายจ่าย และงบการเงินของสาขาพรรคเพื่อเสนอต่อคณะกรรมการบริหารพรรคภายในสี่สิบห้าวัน นับแต่วันสิ้นปีปฏิทิน

(๕) จัดให้มีการเผยแพร่ความรู้ทางการเมืองแก่สมาชิกสาขาพรรคและประชาชนโดยทั่วไป

(๖) เสนอแนะข้อขัดข้องและแนวทางแก้ไขที่สาขาพรรคได้ประสบปัญหาต่อพรรคเพื่อพิจารณา

(๗) เสนอชื่อบุคคลที่จะเข้าสมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรหรือสภาท้องถิ่นอื่น ๆ ตามกฎหมายในเขตสาขาพรรคนั้น ๆ

(๘) จัดทำแผนงาน โครงการและรายงานผลการบริหารงานของสาขาพรรค เสนอต่อคณะกรรมการบริหารพรรคทุกไตรมาสเดือนและภายในหกสิบวัน นับแต่สิ้นปีปฏิทิน

ข้อ ๓๔ กรรมการสาขาพรรคแต่ละตำแหน่งมีอำนาจหน้าที่ ดังนี้

(๑) ประธานสาขาพรรค

(ก) เป็นผู้แทนของสาขาพรรคและเป็นผู้รับผิดชอบในกิจกรรมทั้งปวงของสาขาพรรค

(ข) เป็นประธานของคณะกรรมการสาขาพรรค เรียกประชุมคณะกรรมการสาขาพรรค

และเป็นประธานการประชุม

(ค) เรียกประชุมใหญ่สาขาพรรคโดยความเห็นชอบของคณะกรรมการสาขาพรรคและเป็นประธานของที่ประชุม ตลอดจนดำเนินการประชุม

(ง) มีสิทธิยับยั้งมติคณะกรรมการสาขาพรรค หรือคณะกรรมการอื่น ๆ ที่คณะกรรมการสาขาพรรคจัดตั้งขึ้นเพื่อขอให้มีการทบทวนมติในกรณีที่มีความจำเป็น แต่ทั้งนี้ ต้องไม่เกินสามวัน ซึ่งหากพ้นกำหนดดังกล่าว ให้ถือว่ามติของที่ประชุมนั้น มีผลใช้บังคับ

(จ) ในกรณีที่มีความจำเป็นในการดำเนินการทางการเมือง ให้มีอำนาจปฏิบัติการในนามของสาขาพรรคได้โดยความเห็นชอบของกรรมการสาขาพรรคไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนคณะกรรมการสาขาพรรคเท่าที่มีอยู่ในขณะนั้น และให้ถือว่ากรณาดำเนินการนั้นเป็นมติของสาขาพรรค

(ฉ) อำนาจอื่น ๆ ตามที่คณะกรรมการบริหารพรรคกำหนด

ในกรณีประธานสาขาพรรคไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้ผู้ที่มีตำแหน่งรองลงมาลำดับต้นทำหน้าที่แทน

(๒) รองประธานสาขาพรรคมีอำนาจหน้าที่ความรับผิดชอบตามที่ประธานสาขาทมอบหมาย

(๓) เลขานุการสาขาพรรคมีอำนาจหน้าที่รับผิดชอบ

(ก) ตรวจสอบและกำกับดูแลกิจการทั้งปวง ของสาขาพรรคตามที่คณะกรรมการสาขาพรรคมอบหมาย และให้รับผิดชอบโดยตรงจากประธานสาขาพรรคในกิจการที่ประธานสาขาทมอบหมายให้ปฏิบัติ

(ข) เสนอรายงานต่อที่ประชุมคณะกรรมการสาขาพรรคและที่ประชุมใหญ่สาขาพรรค

(ค) เป็นเลขานุการของที่ประชุมคณะกรรมการสาขาพรรคและที่ประชุมใหญ่สาขาพรรค

(ง) กำกับดูแลการบริหารงานของสำนักงานสาขาพรรค

(๔) รองเลขานุการสาขาพรรคมีอำนาจหน้าที่รับผิดชอบตามที่เลขานุการสาขาพรรคหรือคณะกรรมการสาขาพรรคมอบหมาย

(๕) เภรัญญาสาขาพรรคมีอำนาจหน้าที่รับผิดชอบในการควบคุมรายรับ-รายจ่าย บัญชีทรัพย์สินหนี้สินและงบการเงินของพรรคตามที่คณะกรรมการสาขาพรรคกำหนด

(๖) นายทะเบียนสมาชิกสาขาพรรคมีอำนาจรับผิดชอบทะเบียนสมาชิกสาขาพรรค

(๗) โฆษกสาขาพรรคมีอำนาจหน้าที่รับผิดชอบ

(ก) แลกเปลี่ยนที่ประชุมและกิจการต่าง ๆ ของสาขาพรรค

(ข) ประชาสัมพันธ์งานของสาขาพรรคตามที่คณะกรรมการสาขาพรรคมอบหมาย

(๘) กรรมการอื่นของสาขาพรรคมีอำนาจหน้าที่รับผิดชอบตามที่ประธานสาขาพรรคหรือคณะกรรมการสาขาพรรคมอบหมาย

ข้อ ๓๕ คณะกรรมการสาขาพรรคพ้นจากตำแหน่ง เมื่อ

(๑) ครบวาระ

(๒) ตำแหน่ง คณะกรรมการบริหารสาขาพรรคว่างลงสองในสามของกรรมการทั้งหมด

(๓) คณะกรรมการบริหารพรรคมีมติให้พ้นจากตำแหน่งหรือมีมติให้ยุบสาขาพรรค

เมื่อมีเหตุให้คณะกรรมการสาขาพรรคพ้นจากตำแหน่งทั้งคณะ ให้ประธานสาขาพรรคมีอำนาจเรียกประชุมใหญ่สาขาพรรคเพื่อดำเนินการเลือกตั้งคณะกรรมการสาขาพรรคชุดใหม่ภายในสี่สิบห้าวัน ในกรณีที่ประธานสาขาพรรคไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้รองประธานสาขาพรรคเป็นผู้ปฏิบัติหน้าที่แทน

ในกรณีที่มีเหตุให้คณะกรรมการสาขาพรรคพ้นจากตำแหน่งทั้งคณะ ให้คณะกรรมการสาขาพรรคที่พ้นจากตำแหน่งอยู่ในตำแหน่ง เพื่อปฏิบัติหน้าที่ต่อไปจนกว่านายทะเบียนพรรคการเมืองจะตอบรับการเปลี่ยนแปลงคณะกรรมการสาขาพรรคชุดใหม่

ข้อ ๓๖ กรรมการสาขาพรรคพ้นจากตำแหน่ง เมื่อ

(๑) ตาย

(๒) คณะกรรมการสาขาพรรคพ้นจากตำแหน่งตามข้อ ๓๕

(๓) ลาออก

(๔) ต้องคุมขังโดยหมายศาลหรือโดยคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย

(๕) ขาดจากสมาชิกภาพ

ข้อ ๓๗ ให้ประธานสาขาพรรคและกรรมการสาขาพรรคอีกหนึ่งคนเป็นผู้แทนสมาชิกของสาขานั้น เข้าร่วมประชุมใหญ่ของพรรค หากประธานสาขาพรรคไม่สามารถเข้าร่วมประชุมใหญ่ได้ ให้มอบหมายให้รองประธานสาขาพรรคหรือกรรมการสาขาพรรคคนใดคนหนึ่งมาร่วมประชุมใหญ่ของพรรคก็ได้

ข้อ ๓๘ ให้จัดการประชุมใหญ่สาขาพรรคอย่างน้อยปีละหนึ่งครั้ง เพื่อแถลงผลงานในรอบปี และรับรองงบการเงินประจำปีของสาขาพรรคภายในสามสิบวัน นับแต่วันสิ้นปีปฏิทิน

ข้อ ๓๙ เมื่อดำเนินการจัดตั้งสาขาพรรคครบตามที่กำหนดในมาตรา ๒๖ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยพรรคการเมือง พ.ศ. ๒๕๕๐ แล้ว หากต่อมาภายหลังมีสาขาพรรคการเมืองไม่ครบตามมาตรา ๒๖ ให้ดำเนินการจัดตั้งสาขาพรรคการเมืองให้ครบตามมาตรา ๒๖ ภายในหกสิบวัน นับแต่วันที่ได้รับหนังสือแจ้งจากนายทะเบียนพรรคการเมือง

หมวด ๑๐

การประชุม

ส่วนที่ ๑

การประชุมใหญ่พรรคการเมือง

ข้อ ๔๐ คณะกรรมการบริหารพรรคต้องจัดให้มีการประชุมใหญ่สามัญของพรรคอย่างน้อยปีละหนึ่งครั้ง ส่วนการประชุมใหญ่วิสามัญอาจมีได้เมื่อสมาชิกซึ่งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจำนวนไม่น้อยกว่าหนึ่งในสี่ของจำนวนสมาชิกซึ่งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร กรรมการบริหารพรรคการเมืองจำนวนไม่น้อยกว่าหนึ่งในสามของจำนวนกรรมการบริหารพรรคการเมือง หรือสมาชิกจำนวนไม่น้อยกว่าหนึ่งในสิบของจำนวนสมาชิกทั้งหมดที่มีอยู่หรือไม่น้อยกว่าสองพันคน แล้วแต่จำนวนใดจะน้อยกว่ากัน มีสิทธิเข้าชื่อกันให้มีการประชุมใหญ่วิสามัญของพรรคการเมือง

ข้อ ๔๑ องค์ประชุมของที่ประชุมใหญ่พรรคการเมืองมีดังต่อไปนี้

(๑) กรรมการบริหารพรรคการเมืองไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการบริหารพรรคการเมืองทั้งหมด

(๒) ผู้แทนของสาขาพรรคการเมืองไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนสาขาพรรคการเมือง

(๓) สมาชิกพรรคที่ได้รับเชิญจากคณะกรรมการบริหารพรรคการเมือง

ข้อ ๔๒ ในการประชุมใหญ่ต้องมีสมาชิกตามข้อ ๔๑ มาประชุมไม่น้อยกว่าสองร้อยคน จึงจะเป็นองค์ประชุม การลงมติให้ถือเสียงข้างมากของสมาชิกที่มาประชุม ในกรณีที่มีเสียงเท่ากัน ให้ประธานในที่ประชุมออกเสียงเพิ่มขึ้นอีกเสียงหนึ่งเป็นเสียงชี้ขาด

ข้อ ๔๓ ให้หัวหน้าพรรคเป็นประธานในที่ประชุมใหญ่ ถ้าหัวหน้าพรรคไม่มาประชุม ให้รองหัวหน้าพรรคลำดับต้นทำหน้าที่แทน ถ้ารองหัวหน้าพรรคลำดับต้นไม่มาประชุม ให้รองหัวหน้าพรรคลำดับถัดมาทำหน้าที่แทน ถ้ารองหัวหน้าพรรคไม่มาประชุม ให้คณะกรรมการบริหารพรรคที่มาประชุมเลือกกรรมการคนใดคนหนึ่งเป็นประธาน และให้เลขาธิการพรรคทำหน้าที่เป็นเลขานุการในที่ประชุม แต่ถ้าเลขาธิการพรรคไม่มาประชุมหรือไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ ก็ให้รองเลขาธิการพรรคหรือกรรมการบริหารพรรคคนใดคนหนึ่ง แล้วแต่กรณี ทำหน้าที่แทน

ข้อ ๔๔ การดำเนินกิจการดังต่อไปนี้ ให้กระทำโดยที่ประชุมใหญ่ของพรรคการเมือง

(๑) การเปลี่ยนแปลงนโยบายพรรคการเมือง

(๒) การเปลี่ยนแปลงแก้ไขข้อบังคับพรรคการเมือง

(๓) การเลือกตั้งหัวหน้าพรรคการเมือง รองหัวหน้าพรรคการเมือง เลขานุการพรรคการเมือง รองเลขานุการพรรคการเมือง เภรัณยูภิกพรรคการเมือง นายทะเบียนสมาชิกพรรคการเมือง โฆษกพรรคการเมือง และกรรมการบริหารอื่นของพรรคการเมือง

(๔) การเลือกตั้งคณะกรรมการคัดเลือกผู้สมัครรับเลือกตั้งของพรรคการเมือง คณะกรรมการนโยบายพรรคการเมือง และคณะกรรมการส่งเสริมความเป็นประชาธิปไตยในพรรคการเมือง

(๕) รายงานการดำเนินกิจการของพรรคการเมืองที่ได้ดำเนินการไปในรอบปีที่ผ่านมา

(๖) แผนการดำเนินการสำหรับปีต่อไป โดยเฉพาะการหารายได้ การส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชนในทางการเมือง และการพัฒนาบุคลากรทางการเมือง

(๗) การแต่งตั้งผู้สอบบัญชีและการรับรองงบการเงินประจำปีของพรรคการเมือง

(๘) กิจการที่เสนอโดยคณะกรรมการบริหารพรรคการเมือง ประธานสาขาพรรคการเมือง ไม่น้อยกว่าสี่สาขา หรือตัวแทนสมาชิกจำนวนไม่น้อยกว่าห้าร้อยคน

(๙) กิจการอื่นตามที่กำหนดในประกาศของคณะกรรมการการเลือกตั้ง

การลงมติเลือกบุคคลตามข้อ ๔๔ (๓) และ (๔) ให้ลงคะแนนลับ

ข้อ ๔๕ คำบอกกล่าวเรียกประชุมใหญ่ทุกรัฐบาล ให้หัวหน้าพรรคแจ้งกำหนดการประชุมให้สมาชิกพรรคทราบล่วงหน้าไม่น้อยกว่าเจ็ดวัน โดยให้ระบุวัน เวลา สถานที่ และระเบียบวาระการประชุมด้วย

ส่วนที่ ๒

การประชุมคณะกรรมการบริหารพรรค

ข้อ ๔๖ ให้มีการประชุมคณะกรรมการบริหารพรรคอย่างน้อยสองเดือนต่อครั้งและหัวหน้าพรรคเป็นผู้กำหนดวัน เวลา และสถานที่ประชุม หรือเรียกประชุมเป็นพิเศษก็ได้ตามความจำเป็นหรือตามคำขอจากกรรมการบริหารพรรคจำนวนไม่น้อยกว่าหนึ่งในสี่ของจำนวนคณะกรรมการบริหารพรรคทั้งหมดร่วมกันขอให้เปิดประชุมเป็นพิเศษ ในการขอให้มีการประชุมพิเศษ จะต้องมีการหรือประเด็นที่จะประชุมเพื่อขอมติให้ชัดเจน

ข้อ ๔๗ การประชุมคณะกรรมการบริหารพรรค ต้องมีกรรมการบริหารพรรคมาประชุมไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนคณะกรรมการบริหารพรรคที่มีอยู่ในขณะนั้น จึงจะเป็นองค์ประชุม ให้หัวหน้าพรรค

เป็นประธานที่ประชุม ถ้าหัวหน้าพรรคไม่มาประชุมหรือไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ ก็ให้รองหัวหน้าพรรคคนใดคนหนึ่งทำหน้าที่เป็นประธานที่ประชุมแทน และให้เลขาธิการพรรคเป็นเลขานุการในที่ประชุม แต่ถ้าเลขาธิการพรรคไม่มาประชุมหรือไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ ก็ให้รองเลขาธิการพรรคคนใดคนหนึ่งทำหน้าที่แทน

ข้อ ๔๘ มติของที่ประชุมคณะกรรมการบริหารพรรค ให้ถือเสียงข้างมาก

ส่วนที่ ๓

การประชุมใหญ่สาขาพรรค

ข้อ ๔๙ คณะกรรมการสาขาพรรคต้องจัดให้มีการประชุมใหญ่สาขาพรรคการเมืองอย่างน้อยปีละหนึ่งครั้งก่อนการประชุมใหญ่ประจำปีของพรรคการเมือง และในกรณีที่จะมีการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ไม่ว่าจะเป็นการเลือกตั้งทั่วไปหรือเป็นการเลือกตั้งแทนตำแหน่งที่ว่าง คณะกรรมการสาขาพรรคการเมืองต้องจัดให้มีการประชุมใหญ่วิสามัญเพื่อให้มีความเห็นชอบในการเสนอชื่อบุคคลผู้สมควรได้รับการพิจารณาให้เป็นผู้สมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรของพรรคการเมืองทั้งแบบแบ่งเขตเลือกตั้งและแบบบัญชีรายชื่อในกลุ่มจังหวัดที่อยู่ในความรับผิดชอบของสาขาพรรคการเมืองนั้น

ข้อ ๕๐ องค์กรประชุมของที่ประชุมใหญ่สาขาพรรคการเมือง ประกอบด้วย

(๑) กรรมการสาขาพรรคไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่ง

(๒) สมาชิกของสาขาพรรคไม่น้อยกว่าห้าสิบคน

การลงมติให้ถือเสียงข้างมากของสมาชิกที่มาร่วมประชุม กรณีที่มีเสียงเท่ากัน ให้ประธานในที่ประชุมออกเสียงเพิ่มขึ้นอีกเสียงหนึ่งเป็นเสียงชี้ขาด

ข้อ ๕๑ ให้ประธานสาขาพรรคเป็นประธานในที่ประชุมใหญ่สาขาพรรค ถ้าประธานสาขาพรรคไม่มาประชุม ให้รองประธานสาขาพรรคทำหน้าที่แทน ถ้ารองประธานสาขาพรรคไม่มาประชุม ให้คณะกรรมการสาขาพรรคที่มาประชุมเลือกกรรมการคนใดคนหนึ่งเป็นประธานที่ประชุมและให้เลขานุการสาขาพรรคทำหน้าที่เป็นเลขานุการในที่ประชุม

ข้อ ๕๒ กิจการดังต่อไปนี้ ให้กระทำโดยที่ประชุมใหญ่สาขาพรรคเท่านั้น

(๑) กิจการตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยพรรคการเมือง หรือกฎหมายอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องหรือตามประกาศของคณะกรรมการการเลือกตั้ง

(๒) รับรองงบการเงินประจำปีของสาขาพรรค

(๓) เลือกตั้งคณะกรรมการสาขาพรรคหรือกรรมการสาขาพรรค

ข้อ ๕๓ คำบอกกล่าวเรียกประชุมใหญ่สาขาพรรคทุกราว ให้ประธานสาขาพรรคแจ้งกำหนดการประชุมให้สมาชิกพรรคทราบล่วงหน้าไม่น้อยกว่าเจ็ดวัน โดยระบุวัน เวลา และสถานที่ประชุม และระเบียบวาระการประชุมด้วย

ส่วนที่ ๔

การประชุมคณะกรรมการสาขาพรรค

ข้อ ๕๔ ให้มีการประชุมคณะกรรมการสาขาพรรคอย่างน้อยหนึ่งครั้งต่อเดือนและประธานสาขาพรรคเป็นผู้กำหนดวัน เวลา หรือเรียกประชุมเป็นพิเศษอีกก็ได้ตามความจำเป็นหรือตามคำร้องขอของคณะกรรมการสาขาพรรคจำนวนเกินกึ่งหนึ่งร่วมกันขอให้เปิดประชุมพิเศษ ในการขอให้มีการประชุมพิเศษจะต้องมีวาระหรือประเด็นที่จะประชุมเพื่อขอมติอย่างชัดเจน

ข้อ ๕๕ การประชุมคณะกรรมการสาขาพรรค ต้องมีกรรมการสาขาพรรคมาประชุมไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนคณะกรรมการสาขาพรรคที่มีอยู่ในขณะนั้น จึงจะเป็นองค์ประชุม โดยให้ประธานสาขาพรรคเป็นประธานในที่ประชุม หากประธานสาขาพรรคไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ประธานได้ ก็ให้รองประธานสาขาพรรคทำหน้าที่แทนและให้เลขานุการสาขาพรรคเป็นเลขานุการในที่ประชุม แต่ถ้าเลขานุการสาขาพรรคไม่มาประชุมหรือไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ ก็ให้รองเลขานุการสาขาพรรคทำหน้าที่แทน

ข้อ ๕๖ มติของที่ประชุมคณะกรรมการสาขาพรรค ให้ถือเสียงข้างมาก

หมวด ๑๑

การบริหารการเงินและทรัพย์สิน

และการจัดทำบัญชีของพรรคการเมืองและสาขาพรรคการเมือง

ข้อ ๕๗ ให้คณะกรรมการบริหารพรรคการเมืองมีหน้าที่รับผิดชอบเกี่ยวกับการบริหารการเงิน ทรัพย์สิน หรือประโยชน์อื่นใดอันอาจคำนวณเป็นเงินได้ของพรรคการเมืองและสาขาพรรคการเมือง ตลอดจนจัดให้มีการทำบัญชีให้ถูกต้องตามความเป็นจริง

ในกรณีที่มีการจัดตั้งสาขาพรรคการเมือง ให้ประธานสาขาพรรคการเมืองจัดให้มีการทำบัญชีของสาขาพรรคการเมืองและรับรองความถูกต้อง ตลอดจนจัดส่งบัญชีของสาขาพรรคการเมืองเพื่อแสดงรวมไว้ในบัญชีของพรรคการเมือง

ข้อ ๕๘ บัญชีของพรรคการเมืองและบัญชีของสาขาพรรคการเมือง ประกอบด้วย

- (๑) บัญชีรายวันแสดงรายได้หรือรายรับ และแสดงค่าใช้จ่ายหรือรายจ่าย
- (๒) บัญชีแสดงรายรับจากการบริจาค
- (๓) บัญชีแยกประเภท
- (๔) บัญชีแสดงสินทรัพย์และหนี้สิน

การลงรายการบัญชี ต้องมีเอกสารประกอบการลงบัญชีที่ถูกต้อง สมบูรณ์โดยครบถ้วน

บัญชีตาม (๑) และ (๒) ต้องลงรายการให้แล้วเสร็จภายในสิบห้าวัน นับแต่รายการนั้นเกิดขึ้น

บัญชีตาม (๓) และ (๔) ต้องลงรายการให้แล้วเสร็จภายในสิบห้าวัน นับแต่วันสิ้นเดือนของเดือนที่รายการนั้นเกิดขึ้น

หมวด ๑๒

รายได้ของพรรคการเมือง การกำหนดอัตราค่าธรรมเนียม

และค่าบำรุงพรรคการเมืองและการบริจาคแก่พรรคการเมือง

ข้อ ๕๙ พรรคอาจมีรายได้ ดังต่อไปนี้

- (๑) เงินค่าธรรมเนียมและค่าบำรุงพรรคการเมือง
- (๒) เงินที่ได้จากการจำหน่ายสินค้าหรือบริการของพรรค
- (๓) เงิน ทรัพย์สิน และประโยชน์อื่นใดอันอาจคำนวณเป็นเงินได้ที่ได้จากการจัดกิจกรรมหาทุน

ของพรรค

(๔) เงิน ทรัพย์สิน และประโยชน์อื่นใดอันอาจคำนวณเป็นเงินได้ที่ได้จากการบริจาคแก่พรรคการเมือง

(๕) เงินอุดหนุนจากกองทุน

(๖) ดอกผลของเงินและรายได้จากทรัพย์สินของพรรค

ข้อ ๖๐ สมาชิกพรรคการเมืองอาจเสียค่าบำรุงพรรคประจำปี ส่วนอัตราที่จะเก็บเท่าไรและจะเก็บเมื่อใดนั้น ให้เป็นไปตามมติของคณะกรรมการบริหารพรรค

ข้อ ๖๑ การบริจาคแก่พรรคการเมืองให้เป็นไปตามบทบัญญัติของกฎหมาย ประกาศของคณะกรรมการการเลือกตั้ง และประกาศของนายทะเบียนพรรคการเมือง

หมวด ๑๓

การลงโทษสมาชิก

ข้อ ๖๒ การกล่าวหาสมาชิกของพรรคคนใดว่า ได้กระทำหรือละเว้นการกระทำอันควรแก่การลงโทษ ต้องทำเป็นหนังสือถึงหัวหน้าพรรค มีสมาชิกไม่น้อยกว่ายี่สิบคนลงลายมือชื่อ

ข้อ ๖๓ เมื่อได้รับหนังสือตามข้อ ๖๒ แล้ว ให้หัวหน้าพรรคมอบอำนาจให้กรรมการบริหารพรรคคนใดคนหนึ่งหรือหลายคนทำการสอบสวนข้อกล่าวหา นั้น ถ้าสอบสวนแล้วเห็นว่า ไม่มีมูล หัวหน้าพรรคมีอำนาจสั่งยกข้อกล่าวหา นั้นเสียได้ แต่หากสอบสวนแล้วเห็นว่า มีมูล ให้เสนอข้อกล่าวหา นั้นพร้อมทั้งรายงานการสอบสวนต่อหัวหน้าพรรค เพื่อ

(๑) พิจารณาชี้ขาด หรือ

(๒) แต่งตั้งกรรมการหรือสมาชิกไม่เกินกว่าห้าคน เป็นกรรมการพิจารณาเสนอความเห็นต่อหัวหน้าพรรคก็ได้

ข้อ ๖๔ ในการพิจารณาข้อกล่าวหา สมาชิกต้องให้อีกโอกาสแก่ผู้ถูกกล่าวหาแก้ข้อกล่าวหา ตลอดจนแสดงหลักฐานฝ่ายตนภายในสิบห้าวัน นับแต่วันที่ได้รับแจ้งข้อกล่าวหา

ข้อ ๖๕ เมื่อการพิจารณาลิ้นสุดลง หัวหน้าพรรคมีอำนาจสั่งการอย่างใดอย่างหนึ่ง ดังต่อไปนี้

(๑) ให้ระงับเรื่องกล่าวหา

(๒) ยกข้อกล่าวหา

(๓) ตำหนิสมาชิกพรรคผู้ถูกกล่าวหา

(๔) ภาคทัณฑ์สมาชิกพรรคผู้ถูกกล่าวหา

ในกรณีที่หัวหน้าพรรคเห็นว่า ควรได้รับการลงโทษ โดยการให้พ้นจากการเป็นสมาชิกพรรค ให้หัวหน้าพรรคเสนอต่อคณะกรรมการบริหารพรรคพิจารณาวินิจฉัยสั่งการและมติที่ประชุมคณะกรรมการบริหารพรรค ให้เป็นที่สิ้นสุด

ข้อ ๖๖ การพ้นจากสมาชิกพรรค กรณีเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรตามข้อ ๖๕ วรรคสอง ให้หัวหน้าพรรคเสนอต่อคณะกรรมการบริหารพรรคให้ความเห็นชอบในเบื้องต้น แล้วดำเนินการต่อไปตามขั้นตอนที่กำหนดไว้ในข้อ ๑๑ วรรคท้าย

หมวด ๑๔

การแก้ไขเพิ่มเติมนโยบายพรรคและข้อบังคับพรรค

ข้อ ๖๗ การแก้ไขเพิ่มเติมนโยบายพรรคและข้อบังคับพรรค จะทำได้ก็แต่ด้วยความเห็นชอบของคณะกรรมการบริหารพรรคและได้รับอนุมัติจากที่ประชุมใหญ่พรรค

ข้อ ๖๘ การแก้ไขเพิ่มเติมนโยบายพรรคและข้อบังคับพรรคต้องดำเนินการ ดังนี้

(๑) ผู้ตัดสินใจมาจากคณะกรรมการบริหารพรรค หรือจากสมาชิกพรรคไม่น้อยกว่าหนึ่งร้อยคน

(๒) ที่ประชุมใหญ่พรรคออกเสียงลงคะแนนอนุมัติโดยคะแนนเสียงเกินกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนสมาชิกพรรคที่มาประชุม

หมวด ๑๕

การเลิกพรรคและสาขาพรรค

ข้อ ๖๙ พรรคมีความมุ่งมั่นที่จะสนับสนุนการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุขให้มั่นคงสืบไป ฉะนั้น สมาชิกพรรคจะต้องช่วยกันดำรงรักษาพรรคให้ดำรงอยู่คู่ปวงชนชาวไทย จนสุดความสามารถ เว้นแต่สิ้นสภาพ เลิก หรือยุบ ตามกฎหมาย

ข้อ ๗๐ การเลิกพรรคและสาขาพรรค ให้เป็นไปตามมติของคณะกรรมการบริหารพรรค

ข้อ ๗๑ ในกรณีที่พรรคการเมืองต้องสิ้นสภาพ เลิก หรือยุบ ให้ทรัพย์สินของพรรคที่เหลือ ภายหลังจากการชำระบัญชีแล้ว ตกเป็นของกองทุนเพื่อการพัฒนาพรรคการเมือง

รายชื่อคณะกรรมการบริหารพรรคอารยธรรม

รายชื่อคณะกรรมการบริหารพรรคอารยธรรม จำนวน ๘ คน คือ

๑. นายอรรถสิทธิ์ กาญจนสินีสิทธิ์	หัวหน้าพรรค
๒. นายณัฐ เตชะศฤงคาร	รองหัวหน้าพรรค
๓. นางสาววิภาดา ด่านนภา	เลขาธิการพรรค
๔. นางภัทรา เตชะศฤงคาร	รองเลขาธิการพรรค
๕. นางสาวศิริรัตน์ ด่านนภา	เหรัญญิกพรรค
๖. นางสาวอทิตยา ปานทอง	นายทะเบียนสมาชิกพรรค
๗. นายโอสถ จิรวัดฒนชัยกุล	โฆษกพรรค
๘. นายกิตติพล ขำศรีบุศ	กรรมการบริหารพรรค

จึงประกาศให้ทราบโดยทั่วกัน

ประกาศ ณ วันที่ ๑๑ เมษายน พ.ศ. ๒๕๕๔

อภิชาติ สุขัคคานนท์

ประธานกรรมการการเลือกตั้ง

นายทะเบียนพรรคการเมือง